

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES
PATTERSON

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLER

FOUR BLIND MICE

"Everything clicks in this novel... the best Cross yet."
— *Publishers Weekly* (starred review)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

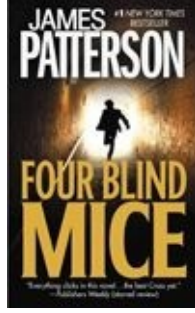
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dört Kör Fare

James Patterson

Little, Brown and Company
New York Boston Londra

[Okumaya Başlayın](#)

[Büyük Kötü Kurt'un Önizlemesi](#)

[Alex Cross, Run'ın Önizlemesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[James Patterson'ın İçindekiler](#)

[Haber Bültenleri](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Manhattan Koleji'nin sesquicentennial yıldönümüne içelim. Bastır Jaspers!

Bu da her şeyi ama her şeyi bir arada tutan Mary Jordan için.

Hiç gördün mü?

hayatında böyle bir manzara . . .

Önsöz

"BLUELADY" CİNAYETLERİ

Bölüm 1

Cumberland County, Kuzey Carolina Bölge Savcısı Marc Sherman, eski ahşap kaptan koltuğunu savcılık masasından uzaklaştırdı ve neredeyse sessiz olan mahkeme salonunda sert, gıcırtilı bir *ses* çıkardı.

Sonra Sherman ayağa kalktı ve altısı beyaz, altısı Afrika kökenli Amerikalı olmak üzere dokuz kadın ve üç erkeğin söyleyeceklerini duymak için sabırsızlıkla beklediği jüri locasına yavaşça yaklaştı. Sherman'ı sevmişlerdi. Bunu biliyordu, hatta bekliyordu. Ayrıca bu dramatik cinayet davasını, birazdan vereceği heyecan verici özet olmadan bile çoktan kazandığını biliyordu.

Ama yine de bu kapanışı yapacaktı. Çavuş Ellis Cooper'ın işlediği suçlardan dolayı sorumlu tutulduğunu görme ihtiyacı hissetmişti. Asker, Cumberland County, Kuzey Carolina tarihindeki en iğrenç ve korkak cinayetleri işlemişti. Sözde Bluelady Cinayetleri. Bu ilçedeki insanlar Sherman'ın, siyahi bir adam olan Ellis Cooper'ı cezalandırmasını bekliyordu ve Sherman da onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Bölge savcısı başladı: "Bir süredir bu işi yapıyorum, tam olarak on yedi yıldır. Tüm bu süre zarfında, geçtiğimiz Aralık ayında sanık Çavuş Ellis Cooper tarafından işlenen cinayetler gibi bir cinayetle hiç karşılaşmadım. Bir kurbana, Tanya Jackson'a yönelik kıskanç bir öfke olarak başlayan cinayet, üç kadının utanmazca katledilmesine dönüştü. Hepsi de eşi, hepsi de anneydi. Bu kadınların birlikte on bir çocuğu ve elbette üç kederli kocası ve sayısız diğer aile üyesi, komşuları ve sevgili arkadaşları vardı.

"Kader gecesi Tanya Jackson, Barbara Green ve Maureen Bruno için bir Cuma günü, 'bayanlar gecesiydi'. Kocaları Fort Bragg'da her zamanki kart gecelerinin tadını çıkarırken, eşler biraz kişisel sohbet, biraz kahkaha ve birbirlerinin değerli arkadaşlığı için bir araya geldiler. Tanya, Barbara ve Maureen çok iyi arkadaşlardı. Bu Cuma gecesi buluşması, Tanya ve Abraham'ın dört çocuklarını büyüttükleri Jackson'ların evinde gerçekleşti.

"Saat on sularında, üste en az yarım düzine kadeh alkol tükettikten sonra Çavuş Cooper Jackson'ların evine gitti. Sizin de bildiğiniz gibi

yeminli ifadesinde, iki komşusu tarafından ön kapının dışında görüldüğünü belirtmiştir. Bayan Jackson'a dışarı çıkması için bağıırıyordu.

"Sonra Çavuş Cooper eve daldı. Birleşik Devletler Ordusu Özel Kuvvetleri tarafından tercih edilen hafif bir silah olan RTAK hayatta kalma bıçağını kullanarak, teklifini reddeden kadına saldırdı. Tanya Jackson'ı tek bir bıçak darbesiyle anında öldürdü.

"Çavuş Ellis Cooper daha sonra bıçağı otuz bir yaşındaki Barbara Green'e çevirdi. Ve son olarak da mezbahadan çıkmayı başaran ama Cooper tarafından ön kapıda yakalanan Maureen Bruno'ya. Her üç kadın da, Ordu Özel Kuvvetleri'nin merkezi olan John F. Kennedy Özel Harp Merkezi'nde göğüs göğüse dövüş teknikleri öğreten güçlü bir erkek tarafından yapılan hamlelerle öldürüldü.

"Hayatta kalma bıçağının Çavuş Cooper'ın kişisel malı olduğu ve Vietnam'dan ayrıldığı 1970'lerin başından beri sakladığı ölümcül bir silah olduğu tespit edildi. Bıçağın her yerinde Çavuş Cooper'ın parmak izleri vardı.

"Bayan Jackson ve Bayan Green'in giysilerinde de parmak izleri bulundu. Bayan Jackson'ın tırnaklarının altında bulunan deri parçacıklarındaki DNA Çavuş Cooper'la eşleşti. Cinayet mahallinde saç telleri bulundu. Cinayet silahı Cooper'ın evinin tavan arasında saklı bulundu. Tanya Jackson'a yazdığı ve *açılmadan* iade edilen zavallı "aşk mektupları" da öyle.

"Çavuş Cooper'ın üç kadına yaptıklarının tarifsiz fotoğraflarını gördünüz. Öldükten sonra kadınların yüzlerini korkunç görünümlü mavi boyayla boyadı. Göğüslerini ve karınlarını boyamış. Dehşet verici ve sapkınca. Dediğim gibi, şimdiye kadar karşılaştığım en kötü cinayetler. Biliyorsunuz ki sadece tek bir karar olabilir. O karar da suçludur! İndirin şu canavarı!"

Çavuş Ellis Cooper aniden sanık masasındaki yerinden kalktı. Mahkeme salonundaki izleyicilerin nefesi kesildi. Boyu 1.80'di ve güçlü bir yapısı vardı. Elli beş yaşında olmasına rağmen beli hâlâ otuz iki inçti, tıpkı on sekiz yaşında orduya yazıldığında olduğu gibi. Yeşil elbisesini giyyordu ve göğsündeki madalyalar arasında bir Mor Kalp, bir Üstün Hizmet Haçı ve bir Gümüş Yıldız vardı. Cinayet davasının koşulları altında bile etkileyici görünüyordu ve sonra net, gür bir sesle konuştu.

"Tanya Jackson'ı ya da o zavallı kadınlardan herhangi birini ben öldürmedim. O gece eve hiç girmedim. Hiçbir cesedi maviye boyamadım. Ülkem dışında hiç kimseyi öldürmedim. O kadınları ben öldürmedim. Ben masumum! Ben bir savaş kahramanıyım, Tanrı aşkına!"

Çavuş Cooper mahkeme salonunun önündeki tahta kapıdan atladı. Saniyeler içinde Marc Sherman'ın üzerine atıldı, onu yere düşürdü, yumrukladı

Yüzüne ve göğsüne.

"Seni yalancı, yalancı!" Cooper bağırdı. "Neden *beni öldürmeye* çalışıyorsun?"
Ne zaman ve mahkeme salonu marshals Sonunda
çekildi Cooper Uzakta, Savcının gömleği ve ceketini
yırtılmış, yüzü kan içindeydi.

Marc Sherman ayağa kalkmaya çalıştı ve sonra jüriye döndü. "Başka bir şey söylememe gerek var mı? Karar suçludur. Bu canavarı indirin."

Bölüm 2

GERÇEK KATİLLER Kuzey Carolina'daki duruşmanın son gününe katılarak küçük bir risk almışlardı. Bu işin sonunu görmek istiyorlardı, bunu kaçıramazlardı.

Thomas Starkey takım lideriydi ve eski Ranger albayı hâlâ rolüne uygun görünüyor, yürüyor ve konuşuyordu.

Brownley Harris onun iki numaralı adamıydı ve Albay Starkey'e karşı tıpkı Vietnam'da olduğu gibi, ikisinden birinin ya da daha büyük olasılıkla ikisinin de öleceği güne kadar olduğu gibi saygılı kalmaya devam etti.

Warren Griffin hâlâ "çocuk "tu ve artık kırk dokuz yaşında olduğu için bu biraz komik görünüyordu.

Jüri, müzakereye gönderilmelerinin üzerinden iki buçuk saat geçmeden suçlu olduğuna karar vermişti. Çavuş Ellis Cooper, Kuzey Carolina eyaleti tarafından cinayet suçundan idam edilecekti.

Bölge savcısı harika bir iş çıkarmış, yanlış adamı mahkûm etmişti.

Üç katil, adliye binasının yakınındaki dar ara sokaklardan birine park edilmiş koyu mavi bir Suburban'a doluştu.

Thomas Starkey büyük arabayı çalıştırdı. "Aç olan var mı?" diye sordu. "Susadım," dedi Harris.

"Azgın," dedi Griffin ve o şapşal kahkahalarından birini attı.

"Hadi bir şeyler yiyip içelim, sonra belki başımız belaya girer. Ne dersiniz? Bugünkü büyük zaferimizi kutlamak için. *Bize!*" diye bağırdı Albay Starkey, arabasıyla Adliye'den uzaklaşırken. "*Üç Kör Fare'ye.*"

Birinci Bölüm

SON DAVA

Bölüm 3

O sabah yediye doğru kahvaltıya indim ve Nana ile mutfak masasının etrafındaki çocuklara katıldım. Küçük Alex'in yürümeye başlamasıyla birlikte mutfakta her şey yeniden "kilitlenme" moduna girmişti. Plastik güvenlik kilitleri, mandallar ve priz kapakları her yerdeydi. Çocukların gevezelikleri, mısır gevreği kaselerindeki kaşık şakırtıları ve Damon'ın küçük kardeşine ahududu üfleme sanatında koçluk yapması, mutfağı neredeyse Cumartesi gecesi bir karakol evi kadar gürültülü hale getirmişti.

Çocuklar bir çeşit şişirilmiş çikolata aromalı Oreos gevreği ve Hershey's çikolatalı süt yiyorlardı. Sabahın yedisinde o kadar çikolatayı düşünmek bile beni ürpertiyordu. Ninemle ben yumurta ve on iki tahıllı tost yedik.

Kahvemi ve yumurtamı yudumlarırken "Ne kadar güzel değil mi?" dedim. "İki değerli çocuğumun sabah beslenmeleri için yedikleri çikolatalı kahvaltı hakkında yorum yaparak bunu bozmayacağım bile."

"Az önce yorum yaptın," dedi Jannie, hiç .

Ona göz kırptım. Bugünkü ruh halimi bozamazdı. Üst Akıl olarak bilinen katil yakalanmıştı ve şimdi Colorado'daki yüksek güvenlikli bir hapisanede günlerini geçiriyordu. On iki yaşındaki Damon, hem bir öğrenci hem de Washington Boys' Choir'da bir şarkıcı olarak gelişmeye devam ediyordu. Jannie yağlı boya resim yapmaya başlamıştı ve yaşına göre oldukça iyi karalamalar ve karikatürler içeren bir günlük tutuyordu. Küçük Alex'in kişiliği ortaya çıkmaya başlamıştı; on üç aylıkken yeni yeni yürümeye başlayan tatlı bir çocuktü.

Yakın zamanda Jamilla Hughes adında bir kadın dedektifle tanışmıştım ve onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Sorun şuydu ki o Kaliforniya'da yaşıyordu, ben ise Washington'da.

Jamilla ve benim hakkımdakileri öğrenmek için biraz zamanım olacaktı. Bugün Dedektifler Şefi George Pittman'la buluşup Washington polisinden istifa etmeyi planladığım gündü. İstifa ettikten sonra birkaç ay izin almayı planlıyordum.

Sonra psikolog olarak özel muayenehaneye gidebilirim ya da muhtemelen

FBI'dan. Büro bana ilgi çekici olduğu kadar gurur verici bir teklifte bulundu.

Mutfak kapısından yüksek bir ses geldi. Sonra kapı açıldı. John Sampson orada duruyordu. Bugün ne yapmayı planladığımı biliyordu ve bana biraz destek olmak için geldiğini düşündüm.

Bazen o kadar saf oluyorum ki, bu beni biraz hasta ediyor.

Bölüm 4

Damon ve Jannie koro halinde "MERHABA JOHN AMCA," dedikten sonra, John Sampson hakkında hissettikleri gibi, büyüklük karşısında olabilecekleri küçük aptallar gibi sırttılar.

Buzdolabına gitti ve Jannie'nin son çizdiği resimleri inceledi. Yeni bir karikatüristten, eskiden Maryland Üniversitesi'nde çalışmış, şimdi ise sendikalı olan Aaron McGurder'dan karakterleri kopyalamaya çalışıyordu. Huey ve Riley Freeman, Caesar ve Jazmine DuBois buzdolabının üzerine bantlanmıştı.

"Yumurta ister misin John? Sevdiğin gibi kaşarlı çırpılmış yumurta yapabilirim," dedi Nana ve çoktan evine gitmişti. Sampson için her şeyi yapardı. On yaşından beri bu böyleydi ve ilk kez arkadaş olmuştuk. Sampson onun için diğer oğlu gibiydi. Büyüdüğü zamanın çoğunda anne babası hapisteydi ve Nana onu herkes gibi büyüttü.

"Oh, hayır, hayır," dedi ve hemen geri oturmasını işaret etti - ama ocağa doğru hareket ettiğinde, "Evet, çırpılmış, Nana. Çavdar tostı iyi olur. Açlıktan ölüyorum ve kimse senin gibi kahvaltı yapamıyor."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diye kıkırdadı ve ocakları yaktı. "Eski *kafalı* bir olduğum için şanslısınız. Hepiniz şanslısınız."

"Biliyoruz nine." Sampson gülümsedi. Çocuklara döndü. "Babanızla konuşmam gerek."

"Bugün emekli oluyor," dedi Jannie.

"Ben de öyle duydum," dedi Sampson. "Bütün sokaklarda, gazetelerin ön sayfalarında *Post*, muhtemelen bu sabah *Today Show*'da."

"John amcanızı duydunuz," dedim çocuklara. "Şimdi . Sizi seviyorum. Scat!"

Jannie ve Damon gözlerini devirip bize baktılar ama masadan kalkıp kitaplarını sırt çantalarına yerleştirdiler ve Beşinci Cadde'deki evimizden yaklaşık beş blok ötede bulunan Sojourner Truth Okulu'na gitmek üzere kapıdan çıktılar.

"O kapıdan öyle çıkmayı aklından bile geçirme. Öptüm," dedim.

Yanıma geldiler ve büyük bir saygıyla ninemle beni öptüler. Sonra öptüler.

Sampson. Bu havalı, duygusuz postmodern dünyada neler olup bittiği gerçekten umurumda değil, ama bizim evde böyle yapıyoruz. Bin Ladin muhtemelen çocukken yeterince öpülmemiştir.

Çocuklar gider gitmez Sampson, "Bir sorunum var," dedi.

"Bunu duymam mı gerekiyor?" Nana ocaktan sordu.

"Elbette öylesin," dedi John ona. "Nana, Alex, ikinize de ordu günlerimden iyi bir arkadaşım bahsettim. Adı Ellis Cooper ve bunca yıldan sonra hâlâ orduda. En azından öyleydi. Üs dışında üç kadını öldürmekten suçlu bulundu. Arkadaşları aramaya başlayana kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. Bana kendisi söylemeye utanmıştı. Benim bilmemi istemedi. İnfazına sadece üç hafta kaldı, Alex."

Sampson'ın gözlerinin içine baktım. Orada her zamankinden daha fazla üzüntü ve sıkıntı görebiliyordum. "Ne istiyorsun John?"

"Benimle Kuzey Carolina'ya gel. Cooper'la konuş. O bir katil değil. Bu adamı neredeyse seni tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Ellis Cooper kimseyi öldürmedi."

"John'la birlikte oraya gitmen gerektiğini biliyorsun," dedi Nana. "Bu senin son davan olsun. Bunun için bana söz vermelisin."

Söz vermiştim.

Bölüm 5

SAMPSON VE ben o sabah saat on birde I-95'teydik, arabamız hız yapan, vites değiştiren, duman püskürten traktör römorklarının arasına sıkışmıştı. Yolculuk arayı kapatmak için iyi bir bahaneydi. İkimiz de bir ay kadar meşguldük ama her zaman uzun sohbetler için bir araya gelirdik. Aslında, ayrı kaldığımız tek zaman Sampson'un Güneydoğu Asya'da iki tur görev yaptığı ve benim Georgetown'da, ardından Johns Hopkins'te bulunduğum zamandı.

"Bana şu asker arkadaşından bahset," dedim. Arabayı ben kullanıyordum ve Sampson yolcu koltuğunu olabildiğince arkaya yatırmıştı. Dizleri yukarıda, ön panele değiyordu. Bir şekilde neredeyse rahat görünüyordu.

"Cooper onunla tanıştığım da zaten bir çavuştu ve sanırım hep öyle kalacağını biliyordu. Orduyu seviyordu. O ve ben Bragg'da beraberdik. Cooper o zamanlar eğitim çavuşuydu. Bir keresinde beni dört hafta sonu boyunca görevde tutmuştu."

Bir kahkaha attım. "İkiniz o zaman mı yakınlaştınız? Hafta sonları kışlada birlikte miydiniz?"

"O zamanlar ondan nefret ederdim. Benimle uğraştığını düşünürdüm. Bilirsiniz, boyumdan dolayı beni seçtiğini. Sonra Vietnam'da tekrar karşılaştık."

"Biraz gevşedi mi? Vietnam'da onunla tekrar karşılaştığınızda mı?"

"Hayır, Cooper Cooper'dır. Saçmalamaz, gerçek bir dürüsttür ama kurallara uyarsanız adil davranır. Ordunun sevdiği yanı da buydu. Çoğunlukla düzenli, tutarlı ve eğer doğru şeyi yaparsan, o zaman genellikle iyi yaparsın. Belki düşündüğün kadar iyi değil ama çok da kötü değil. Bana siyah bir adamın ordu gibi bir meritokrasi bulmasının akıllıca olduğunu söyledi."

"Ya da polis departmanına," dedim.

"Bir noktaya kadar," dedi Sampson başını sallayarak. "Bir zaman hatırlıyorum," diye devam etti. "Vietnam. Beş aylık bir süre içinde belki iki yüz kişiyi öldüren bir birliğin yerini almıştık. Bunlar tam olarak öldürülen askerler değildi Alex, gerçi VC olmaları gerekiyordu."

Arabayı sürerken dinledim. Sampson'ın sesi uzaklara gitti.

"Bu tür askeri operasyonlara " denirdi. Bu seferlik,

Küçük bir köye girdik ama başka bir birlik zaten oradaydı. Bir piyade subayı bu kadın ve çocukların önünde bir tutukluyu 'sorguluyordu'. Adamın karnındaki deriyi kesiyordu.

"Çavuş Cooper memurun yanına gitti ve silahını adamın kafatasına dayadı. Eğer memur yaptığı şeyi durdurmazsa, ölü bir adam olacağını söyledi. Ciddiydi de. Cooper sonuçları umursamadı. Kuzey Carolina'daki o kadınları o öldürmedi, Alex. Ellis Cooper katil değil."

Bölüm 6

Sampson'la birlikte olmayı çok sevdim. Hep sevdim, hep seveceğim. Virginia'dan geçip Kuzey Carolina'ya doğru yol alırken konuşmamız sonunda başka, daha umutlu ve umut verici konulara döndü. Jamilla Hughes hakkında anlatılacak her şeyi ona zaten anlatmıştım ama o daha fazla haber duymak istiyordu. Bazen Nana Mama'dan daha büyük bir dedikoducu oluyor.

"Sana söyleyecek başka bir şeyim yok, koca adam. Onunla San Francisco'daki büyük cinayet davasında tanıştığımı biliyorsun. Birkaç hafta birlikte olduk. Onu *o kadar* iyi tanımıyorum. Yine de onu severim. Kimsenin lafına bakmaz."

"Ve onu daha fazla tanımak *istiyorsun*. O kadarını söyleyebilirim." Sampson güldü ve kocaman ellerini birbirine vurdu.

Ben de gülmeye başladım. "Evet, aslında gülerdim. Jamilla ketum davranıyor. Sanırım bir yerlerde dayak yemiştir. Belki ilk kocasıdır. Henüz bu konuda konuşmak istemiyor."

"Sanırım numaran onda var, dostum."

"Belki öyledir. Ondan hoşlanacaksın. Herkes sever."

John tekrar gülmeye başladı. "Güzel bayanlar buluyorsun. Sana o kadarını söyleyeyim." Konuyu değiştirdi. "Nana Mama bir çeşit iş parçası, değil mi?"

"Evet, öyle. Seksen iki yaşında. Bunu asla bilemezsin. Geçen gün eve geldim. Evin arka merdivenlerinden aşağıya bir muşamba üzerinde bir *buzdolabını* sallana sallana indiriyordu. Ona yardım etmem için eve gelmemi beklemedi."

"Spector's Vinyl'da plak çalarken yakalandığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. Bu hikayeyi anlatmayı çok sever."

John gülmeye devam etti. "İkimizi o mağaza müdürünün köhne küçük ofisinde otururken hala görebiliyorum. Kırk beşliğini çaldığımız için bizi ölüm cezasından başka her şeyle tehdit ediyor ama biz çok sakiniz. Neredeyse yüzüne gülüyorduk."

"Nana plak dükkanına geldi ve ikimize de *vurmaya* başladı. Yüzüme vurdu, dudağımı kanattı. Deli bir kadın gibiydi."

Tanrı'dan gelen bir görev."

"Şöyle bir uyarısı vardı: '*Bana karşı gelme. Asla ama asla bana karşı gelme*'. Bunu nasıl söylediğini hala duyabiliyorum" dedim.

"Sonra o polis memurunun bizi karakola götürmesine izin verdi. Bizi eve bile getirmedi. 'Onlar sadece *plaktı* nine' dedim. Beni öldüreceğini sandım. 'Zaten kanamam var!' Dedim ki. 'Daha çok kanayacaksın!' yüzüme bağırdı."

Kendimi bu uzak anıya gülümserken buldum. O zamanlar pek de komik olmayan bazı şeylerin sonunda bu gelmesi ilginçti. "Belki de bu yüzden büyük, kötü polisler olduk. Plak dükkanındaki o öğleden sonra. Nana'nın intikamcı gazabı."

Sampson ciddileşti ve şöyle dedi: "Hayır, beni düzelten bu değildi. Bunu ordu yaptı. Kendi evimde ihtiyacım olanı alamadığımdan eminim. Nana yardım etti ama beni yola getiren ordu oldu. Orduya borçluyum. Ve Ellis Cooper'a borçluyum. *Hoo-rah! Hoo-rah! Hoo-rah!*"

Bölüm 7

Kuzey Carolina, Raleigh'deki Merkez Cezaevi'nin yüksek duvarlı, hüzünlü ve ürkütücü arazisine DALDIK.

Oradaki güvenlik birimi hapishane içinde bir hapishane gibiydi. Etrafı jilet gibi keskin tel örgüler ve ölümcül bir elektronik bariyerle çevriliydi; tüm gözetleme kulelerinde silahlı gardiyanlar vardı. Merkez Cezaevi Kuzey Carolina'da idam mahkûmlarının bulunduğu tek cezaeyiydi. Şu anda binden fazla mahkûm vardı ve bunların 220'si idam sırasındaydı.

Arabadan indiğimizde Sampson, "Korkunç bir yer," dedi. Onu hiç bu kadar huzursuz ve mutsuz görmemiştim. Ben de Merkez Hapishanesi'nde olmaktan pek hoşlanmıyordum.

Ana binaya girdiğimizde bir manastır kadar sessizdi ve son derece yüksek güvenlik seviyesi devam ediyordu. Sampson ve benden iki set çelik çubuklu kapının arasında beklememiz istendi. Metal detektöründen geçirildik, ardından yaka kartlarımızla birlikte fotoğraflı kimliklerimizi göstermek zorunda kaldık. Bizi kontrol eden güvenlik görevlisi, Kuzey Carolina'nın "First in Flight" plakalarının çoğunun burada, hapishanede yapıldığını söyledi. Bildiğim iyi oldu sanırım.

Yüksek güvenli hapishanede yüzlerce kontrollü çelik kapı vardı. Mahkûmlar kelepçeler, ayak demirleri ve güvenlik görevlileri olmadan hücrelerinin dışına çıkamıyordu. Sonunda idam koğuşuna girmemize izin verildi ve Çavuş Cooper'ın yanına götürüldük. Hapishanenin bu bölümünde her blok, sekizi altta, sekizi üstte olmak üzere on altı hücreden ve ortak bir gündüz odasından . Her şey "lark" olarak bilinen resmi renge boyanmıştı.

"John Sampson, sonunda geldiniz," dedi Ellis Cooper, özel bir duruşma odasının dışındaki dar koridorda durduğumuzu görünce. Kapı açıldı ve bir çift silahlı muhafız tarafından içeri alındık.

Nefesimi içime çektim ama belli etmemeye çalıştım. Cooper'ın bilekleri ve ayak bilekleri zincirlerle bağlanmıştı. Büyük, güçlü bir köleye benziyordu.

Sampson gidip Cooper'a sarıldı. Cooper'ın üzerinde tüm idam mahkûmlarının giydiği turuncu-kırmızı tulum vardı. "Seni görmek çok güzel." diye tekrarlayıp durdu.

İki iri adam nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında Cooper'ın gözleri kıpkırmızıydı ve

yanakları ıslaktı. Sampson kuru gözlü kaldı. John'u daha önce hiç ağlarken görmemiştim. "Bu uzun, çok uzun zamandır başıma gelen en güzel şey," Cooper şöyle dedi. "Duruşmadan sonra kimsenin geleceğini düşünmemiştim. Çoğu için zaten ölüyüm."

"Yanımda birini getirdim. Bu Dedektif Alex Cross," dedi Sampson bana doğru dönerek. "Cinayet soruşturmalarında tanıdığım en iyi kişidir."

Cooper elimi tutarken, "İhtiyacım olan şey bu," dedi. "En iyisi."

"Bize tüm bu korkunç çılgınlıklardan bahsedin. *Her şeyi*," dedi Sampson. "Bize başından sonuna kadar anlat. Senin versiyonun, Coop."

Çavuş Cooper başını salladı. "Anlatmak istiyorum. O üç kadını benim öldürdüğüme zaten ikna olmamış birine anlatmak iyi olacak."

"İşte bu yüzden buradayız," dedi Sampson. "Çünkü kadınları siz öldürmediniz."

"O Cuma maaş günüydü," diye başladı Cooper. "Doğruca eve, kız arkadaşım Marcia'nın yanına gitmeliydim ama kulüpte birkaç kadeh içtim. Sanırım sekiz gibi Marcia'yı aradım. Görünüşe göre dışarı çıkmıştı. Muhtemelen bana kızgındı. Ben de bir içki daha içtim. Birkaç arkadaşla buluştum. Evimi tekrar aradım, muhtemelen dokuza yakındı. Marcia hâlâ dışarıdaydı.

"Kulüpte birkaç kadeh daha içtim. Sonra eve yürümeye karar verdim. Neden yürümeye? Çünkü rüzgâra karşı üç yaprak olduğumu biliyordum. Zaten eve sadece bir milden biraz fazlaydı. Evime vardığımda saat onu geçiyordu. Marcia hala orada değildi. North Carolina-Duke basketbol maçını açtım. Dukie'lere ve Koç K'ye karşı olmayı seviyordum. Saat on bir civarında ön kapının açıldığını duydum. Marcia'ya seslendim, nerede olduğunu sordum.

"Ama sonuçta eve gelen o değildi. Yarım düzine kadar milletvekili ve Jacobs adında bir CID müfettişiydi. Kısa bir süre sonra evimin tavan arasında sözde RTAK hayatta kalma bıçağını buldular. Ve o kadınların üzerinde kullanılan mavi boyanın izlerini. Beni cinayetten tutukladılar."

Ellis Cooper önce Sampson'a baktı, sonra gözlerimin içine dik dik baktı. Tekrar konuşmadan önce durakladı. "O kadınları ben öldürmedim," dedi. "Ve hâlâ inanmadığım şey, belli ki biri cinayetleri benim üzerime *yıktı*. Neden biri bana tuzak kursun ki? Bu hiç mantıklı değil. Benim dünyada bir düşmanım yok. En azından ben öyle düşünmüyorum."

Bölüm 8

THOMAS STARKEY, BROWNLEY Harris ve Warren Griffin, Vietnam'da birlikte görev yaptıklarından beri, otuz yılı aşkın bir süredir en iyi arkadaşlardı. Her iki ayda bir Thomas Starkey'in komutası altında Georgia'daki Kennesaw Dağı'nda bulunan basit, direk ve kirişli bir kulübeye gider ve birlikte uzun bir hafta sonu geçirirlerdi. Bu bir maçoluk ritüeliydi ve Starkey'in ısrarına göre sonuncusu da ölene kadar devam edecekti.

Evde yapamadıkları her şeyi yaptılar, altmışlı yılların müziklerini - Doors, Cream, Hendrix, Blind Faith, *Airplane* - yüksek sesle çaldılar. Taze mısır, Vidalia soğanı, domates, tereyağı ve ekşi krema sürülmüş fırında patates ile yedikleri kalın porterhouse biftekleri ızgara yaparken çok fazla bira ve burbon içtiler. Pahalı Küba puroları içtiler. Yaptıkları işte çok eğleniyorlardı.

"Şu eski bira reklamındaki replik neydi? Bahsettiğimi biliyorsun," diye sordu Harris yemekten sonra verandada otururlarken.

"Bundan daha iyisi olamaz," dedi Starkey purosunun kalın külünü geniş döşemeli zemine savururken. "Sanırım boktan bir biraydı. Adını bile hatırlayamıyorum. Tabii biraz sarhoşum ve kafam çok iyi." Diğerleri de buna inanmadı. Thomas Starkey asla tamamen kontrolden çıkmazdı, özellikle de cinayet işlediğinde ya da cinayet emri verdiğinde.

"Bedelimizi ödedik beyler. Bunu hak ettik," dedi Starkey ve arkadaşlarıyla tokuşturmak için kupasını uzattı. "Şu anda olanları hak ettik."

"Emin ol bunu hak ettik. Birkaç ya da üç dış savaş. Son birkaç yıldaki diğer kahramanlıklarımız," dedi Harris. "Aileler. Aramızda on bir çocuk var. Ayrıca büyük, kötü sivil dünyada da oldukça iyiydik. Yılda bir buçuk yüz dolar kazanacağımı hiç düşünmemiştim."

Ağır bira bardaklarını tekrar tokuşturdular. "İyi iş çıkardık çocuklar. İster inanın ister inanmayın, daha da iyi olabiliriz," dedi Starkey.

Her zaman yaptıkları gibi, eski savaş hikayelerini -Grenada, Mogadişu, Körfez Savaşı, ama en çok Vietnam- yeniden anlattılar.

Starkey Vietnamlı bir kadını "denizaltıya bindirdikleri" zamanı anlattı. Elbette bir VC sempatzanı olan kadın çırılçıplak soyulmuş, ardından yüzü yukarı bakacak şekilde tahta bir kalasa bağlanmıştı. Harris yüzünün etrafına bir havlu bağlamıştı. Bir fiçidan alınan su yavaşça havlunun üzerine serpiliyordu. Havlu sonunda ıslandığında, kadın nefes almak için su solumak zorunda kaldı. Ciğerleri ve midesi kısa sürede suyla şişti. Sonra Harris suyu dışarı atmak için kadının göğsüne vurdu. Kadın konuştu ama tabii ki onlara zaten bilmedikleri bir şey söylemedi. Bu yüzden onu tatlı bir meyve veren ve her zaman büyük sarı karıncalarla kaplı olan bir kaki ağacına sürüklediler. Mama-san'ı ağaca bağladılar, marihuana puolarını yaktılar ve vücudunun tanınmayacak kadar şişmesini izlediler. Patlamaya yaklaştığında, bir alan telefonuyla "bağladılar" ve elektrikle öldürdüler. Starkey her zaman bunun şimdiye kadarki en yaratıcı cinayet olduğunu söylerdi. "Ve VC teröristi sürtük bunu hak etmişti."

Brownley Harris Vietnam'daki "çılgın dakikalar" hakkında konuşmaya başladı. Eğer orada

bir köyden, hatta bir köyden gelen atışlara cevap veriyorlarsa, "çılgın bir dakika" geçirirlerdi. Kıyamet kopardı çünkü cevap atışları tüm köyün VC olduğunu *kanıtlardı*. "Çılgın dakikadan" sonra köy ya da köyden geriye kalanlar yakılıp yıkılırdı.

"Hadi çalışma odasına gidelim çocuklar," dedi Starkey. "Canım film izlemek istiyor. Ve ben sadece birini tanıyorum."

"İyi mi?" Brownley Harris sordu ve sırıttı.

"Cehennem kadar korkunç, bunu sana söyleyebilirim. *Hannibal*'ı patlamış mısır osuruğu gibi gösteriyor. herhangi bir film kadar korkutucu."

Bölüm 9

ÜÇÜ de kulübedeki en sevdikleri yer olan çalışma odasına yöneldi. Uzun zaman önce Vietnam'da bu üçlüye Üç Kör Fare kod adı verilmişti. Seçkin askeri suikastçılar olarak kendilerine söyleneni yapmışlar, asla utanç verici sorular sormamışlar, emirleri yerine getirmişlerdi. Hâlâ da hemen hemen böyleydiler. Ve yaptıkları işte en iyisiydiler.

Starkey liderdi, tıpkı Vietnam'da olduğu gibi. En zeki ve en sert olan oydu. Starkey yıllar içinde fiziksel olarak pek değişmemişti. Altmış bir yaşındaydı, otuz üç santimlik bir beli ve elli beş yaşına uygun bronz, yıpranmış bir yüzü vardı. Sarı saçlarına artık kır düşmüştü. Kolay kolay gülmezdi ama genellikle herkes onunla birlikte gülerdi.

Brownley Harris beş-sekiz boylarında tıknaz bir adamdı ama içtiği onca bira düşünüldüğünde elli bir yaşında şaşırtıcı derecede formda bir vücuda sahipti. Kapüşonlu kahverengi gözleri ve kalın, gür kaşları vardı, neredeyse tek kaşlıydı. Saçları hâlâ siyahtı ama artık griyle karıştı ve "yüksek ve sıkı" olmasa da askeri tarzda küt kesilmişti.

Warren "the Kid" Griffin grubun en genciydi ve hâlâ en atılgan olanıydı. Diğer iki adama, özellikle de Starkey'e saygı duyuyordu. Griffin altı-iki boyunda, sırık gibiydi ve insanlara, özellikle de yaşlı kadınlara folk-rock şarkıcısı James Taylor'ı hatırlatıyordu. Çilek sarısı saçlarının yanları uzundu ama tepesi seyrelmişti.

Çalışma odasına girdiklerinde Griffin, "Yamyam Hannibal'ı severim," dedi. "Özellikle de Hollywood onun iyi adam olduğuna karar verdiğinden beri. Sadece iyi davranışları olmayan ya da güzel sanatlardan anlamayan insanları öldürüyor. Hey, bunun nesi yanlış?"

Harris, "Benim için çalışıyor," dedi.

Starkey çalışma odasının kapısını kilitledi, sonra makineye düz, kara kutu bir video kaset yerleştirdi. Deri oturma düzeni, otuz altı inçlik Phillips televizyonu, kronolojik olarak sınıflandırılmış kasetlerle dolu gardırobuyla çalışma odasını çok seviyordu. "Gösteri zamanı," dedi Starkey. "Evin ışıklarını kıs."

İlk görüntü, el kamerasıyla çekilmiş titrek bir görüntüydü.

küçük, sıradan görünümlü kırmızı tuğlalı bir eve yaklaşıyordu. Sonra ikinci bir adam görüntüye girdi. Kamera operatörü giderek daha da yaklaştı, ta ki pis, böcek benekli bir resim penceresinden oturma odasına girene kadar. Odada üç kadın vardı ve üç yabancı tarafından izlendiklerinin ve filme alındıklarının farkında olmadan gülüşüp sohbet ediyorlardı.

Harris, "Açılış sahnesinin kesintisiz uzun bir kamera çekimi olduğuna dikkat edin" dedi. "Görüntü yönetmeni bir dahi, eğer ben öyle söylemiyorsam."

"Evet, sen tam bir sanatçısın," dedi Griffin. "Muhtemelen içinde gizli bir fagola var."

Otuzlu yaşlarının ortalarında görünen kadınlar artık pencereden açıkça görülebiliyordu. Beyaz şarap içiyor, "kadınlar gecesi " gülüp eğleniyorlardı. Şort giymişlerdi ve gösterilmeyi hak eden güzel bacakları vardı. Barbara Green bir bacağı uzattı ve ayak parmaklarına dokundu, sanki film için süsleniyormuş gibiydi.

Titrek kamera çekimi tuğla evin etrafında, mutfakın arka kapısına kadar devam etti. Artık görüntüyle birlikte ses de vardı. Üç davetsiz misafirden biri alüminyum paravan kapıya vurmaya başladı.

Sonra içeriden bir ses geldi. "Geliyorum! Kim o? Oohh, umarım Russell Crowe'dur. Az önce *Akıl Oyunları*'nı izledim. Bu adam çok güzel."

Kamera operatörü olduğu belli olan Brownley Harris, "Russell Crowe değil hanımefendi," dedi.

Tanya Jackson mutfak kapısını açtı ve Thomas Starkey hayatta kalma bıçağıyla boğazını kesmeden önce bir anlığına kafası karışmış gibi baktı. Kadın inledi ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra da yüzüstü düştü. Tanya mutfak zeminindeki siyah ve zeytin yeşili muşambaya çarpmadan önce ölmüştü.

"Birisi hayatta kalma bıçağını *çok iyi* kullanıyor. Yıllar içinde hiçbir şey kaybetmemişsin," dedi Harris bira içip filmi izlerken Starkey'e.

El kamerası çekimi devam ediyor, mutfakta hızla ilerliyordu. Tanya Jackson'ın kanayan, seğiren bedeninin tam üzerinden. Sonra evin oturma odasına. Radyoda Destiny's Child'ın hareketli bir şarkısı çalıyordu ve şimdi film müziğinin bir parçası haline gelmişti.

"*Neler oluyor?*" Barbara Green kanepeden çığlık attı ve kendini koruyucu bir topun içine kıvrıldı. "Siz kimsiniz? Tanya nerede?"

Starkey bir anda bıçakla onun üzerine atladı. Kameraya bile ürkütücü bir şekilde baktı. Sonra Maureen Bruno'yu mutfaka kadar kovaladı ve RTAK'ı sırtının ortasına sapladı. Kadın teslim olur gibi iki kolunu havaya kaldırdı.

Kamera Warren Griffin'i göstermek için açısını değiştirdi. Arkadan geliyordu. Boyayı getiren ve üç cinayet kurbanının yüzlerini ve gövdelerini maviye boyayacak olan Griffin'di.

Kulübelerinin çalışma odasında oturan arkadaşlar filmi iki kez daha izlediler. Üçüncü gösterim bittiğinde Thomas Starkey video kaseti çıkardı. "İşte, işte," dedi Starkey ve hepsi bira bardaklarını kaldırdı. "Yaşlanmıyoruz, gittikçe daha iyi oluyoruz."

Bölüm 10

HOO-RAH!

Sabah, Sampson ve ben Bluelady Cinayetleri ile ilgili araştırmamıza devam etmek üzere Kuzey Carolina'daki Fort Bragg'e vardık. C-130'lar ve C-141'ler sürekli tepemizde uçuyordu. All American Freeway denen bir yol boyunca ilerleyip Reilly Yolu'na çıktım. Şaşırtıcı bir şekilde, 11 Eylül'e kadar ordu üssünün etrafında hiçbir güvenlik kordonu, karakolun etrafında hiçbir çit, hiçbir ana kapı yoktu. Ordu, yerel sürücülerin üs yollarını Bragg'ın bir tarafından diğerine geçiş olarak kullanmalarına izin vermişti.

Üs doğudan batıya yirmi beş mil, güneye on mil uzunluğundaydı. On sekiz saat içinde dünyanın herhangi bir yerine gönderilmeye hazır savaş birliklerine ev sahipliği yapıyordu. Ve tüm olanaklara sahipti: sinema salonları, binicilik ahırları, bir müze, iki golf sahası, hatta bir buz pateni pisti.

Yeni güvenlik noktalarından birine girdiğimizde birkaç tabela vardı. Bir tanesinde FORT BRAGG, KUZEY KAROLİNA, AMERİKA'NIN HAVA VE ÖZEL OPERASYON KUVVETLERİNİN EVİNE HOŞ GELDİNİZ yazıyordu.

İkincisi ise dünyadaki hemen hemen tüm ABD üslerinde ortak olan bir durumdu: ASKERİ BİR TESİSE GIRIYORSUNUZ VE ARTIK ARAMA İZNI OLMADAN ARAMAYA TABİSİNİZ.

Arazi tozluymuş ve sonbaharın ilk günlerinde hava hâlâ sıcaktı. Baktığım her yerde koşan terli askerler ve humvee'ler gördüm. Bir sürü humvee. Birkaç birlik "tempo tutuyordu."

"Hoo-rah!" Sampson'a söyledim.

"Bunun gibisi yok," diye sırtıttı. "Neredeyse yeniden üye olmak isteyeceğim."

Sampson ve ben günün geri kalanını kamuflaj giymiş ve botları parlatılmış adamlarla konuşarak geçirdik. FBI bağlantılarım bize kapalı kalabilecek kapıların açılmasına yardımcı oldu. Ellis Cooper'ın pek çok arkadaşı vardı ve çoğu cinayetleri duyunca şok olmuştu. Şu anda bile pek çoğu onun böyle bir kargaşa ve zalimlik yapabileceğine inanmıyordu.

İstisnalar, onun komutası altında Özel Harp Okulu'ndan geçmiş olan birkaç astsubaydı. Bize Cooper'ın

onlara fiziksel olarak zorbalık yaptı. Steve Hall adında bir er en açık sözlü olanıydı. "Çavuşun gerçekten acımasız bir çizgisi vardı. Herkesin bildiği bir şeydi. Birkaç kez beni yalnız yakaladı. Bana dirsek atar, diz atardı. Karşılık vereceğimi umduğunu biliyordum ama vermedim. Birini öldürmesine o kadar da şaşırmadım."

Sampson antrenman okulu hikayeleri hakkında "Boktan şeyler," dedi. "Coop'un öfkesi var ve kıskırtılırsa hıyarın teki olabilir. Bu, onun burada üç kadını öldürdüğü ve onları maviye boyadığı anlamına gelmez."

Sampson'ın Ellis Cooper'a duyduğu muazzam sevgi ve saygıyı hissedebiliyordum. Bu onun pek göstermediği bir yanıydı. Sampson uyuşturucu bağımlısı ve satıcısı bir anne ve üç yaşındayken onu terk eden bir babayla büyümüştü. Nana, çocuklar ve belki de ben hariç, hiçbir zaman duygusal biri olmamıştı.

"ana kadarki karmaşa hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu sonunda.

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. "Bunu söylemek için çok erken John. Arkadaşının üç haftadan az ömrü kalmışken bunu söylemenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bragg Kalesi'nde daha fazla hoş karşılanacağımızı da sanmıyorum. Ordu sorunlarını kendi yöntemleriyle çözmeyi sever. Cooper'a gerçekten yardım etmek için ihtiyacımız olan bilgiyi almak zor olacak. Cooper'a gelince, sanırım içgüdülerim ona inanmamı söylüyor. Ama kim ona tuzak kurmak için bu kadar zahmete girer ki? Hiçbiri mantıklı değil."

Bölüm 11

Tepemde sürekli uçan C-130 ve C-141'lere alışmaya başlamıştım. Fort Bragg yakınlarındaki atış alanında patlayan toplardan bahsetmiyorum bile. Topçuların Ellis Cooper için ölüm çanları olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bragg Bulvarı'nda hızlı bir öğle yemeğinden sonra Sampson ve benim Jacobs adında bir yüzbaşıyla randevumuz vardı. Donald Jacobs CID'de, yani ordunun Ceza Soruşturma Bölümü'nde çalışıyordu. Cinayet davasına başından beri atanmıştı ve duruşmada kilit, zarar verici bir tanık olmuştu.

Fort Bragg'ın içindeki yolların sivil araç trafiğine açık olduğunu fark ettim. *Şu anda bile herhangi biri buraya fark edilmeden girebilirdi.* Arabayı üssün ana yönetim binalarının bulunduğu bölümüne sürdüm. CID, yirmili ve otuzlu yıllardan kalma daha çekici yapılardan daha modern ve steril görünümlü kırmızı tuğlalı bir binadaydı.

Yüzbaşı Jacobs bizi ofisinde karşıladı. Üniforma yerine kırmızı ekoseli bir spor gömlek ve hakiler giymişti. Rahat ve samimi görünüyordu; kırklı yaşlarının sonunda, iri yarı, fiziksel olarak formda bir adamdı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. "Ellis Cooper'ın ona inanan insanları olduğunu biliyorum. Dedektifken pek çok adama yardım etti. Ayrıca ikinizin de Washington'da cinayet masası dedektifi olarak iyi bir şöhrete sahip olduğunuzu biliyorum. Peki bundan sonra nereye gideceğiz?"

"Bize cinayetler hakkında bildiklerini anlat," dedi Sampson. Bu konuda konuşmamıştık ama üsteki baş dedektifin o olması gerektiğini hissediyordum.

Yüzbaşı Jacobs başını salladı. "Pekala, sakıncası yoksa konuşmamızı kaydedeceğim. Korkarım ki onun yaptığını düşünüyorum, Dedektifler. Çavuş Cooper'ın o üç kadını öldürdüğüne inanıyorum. Nedenini anlıyormuş gibi yapmıyorum. Özellikle cesetlerin üzerinde kullanılan mavi boyayı anlamıyorum. Belki bunu siz çözebilirsiniz, Dr. Cross. Bragg'daki çoğu insanın bu cinayetlerin vahşetini ve anlamsızlığını henüz atlatamadığını da *bilıyorum.*"

Sampson, "Demek burada bulunmamız bazı sorunlara yol açıyor," dedi. "Özür dilerim, Kaptan."

"Gerek yok," dedi Jacobs. "Dediğim gibi, Çavuş Cooper'ın hayranları var. Bu yüzden

Başlangıçta ben bile ona inanma eğilimindeydim. Bulunduğu yerle ilgili anlattığı hikâye oldukça iyi takip edilmişti. Hizmet sicili olağanüstü."

"Peki fikrini ne değiştirdi?" Sampson sordu.

"Bir sürü şey var, Dedektif. DNA testi, cinayet mahallinde ve başka yerlerde bulunan kanıtlar. Jackson'ın evinde görüldüğü ama orada olmadığına yemin ettiği gerçeği. Tavan arasında bulunan ve cinayet silahı olduğu ortaya çıkan hayatta kalma bıçağı. Birkaç şey daha."

"Daha açık konuşabilir misiniz?" Sampson sordu. "Ne tür başka şeyler?"

Yüzbaşı Jacobs içini çekti, ayağa kalktı ve zeytin yeşili bir dosya dolabına doğru yürüdü. Üst çekmecenin kilidini açtı, bir dosya çıkardı ve bize doğru getirdi.

"Şunlara bir göz atın. Sizin de fikrinizi değiştirebilirler." Cinayet mahallinden yarım düzine fotoğraf sayfası açtı. Bunlar gibi pek çok fotoğrafa bakmıştım ama bu işimi kolaylaştırmadı.

"Üç kadın aslında bu şekilde bulundu. Aileleri daha fazla incitmemek için duruşmanın dışında tutuldu. Savcı, bu vahşi resimleri kullanmadan Çavuş Cooper'ı mahkum etmek için elinde yeterince delil olduğunu biliyordu."

Fotoğraflar gördüğüm en tüyler ürpertici ve grafik kanıtlar arasındaydı. Görünüşe göre, kadınların hepsi oturma odasında bulunmuştu, her birinin öldürüldüğü yerde değil. Katil cesetleri çiçekli büyük bir kanepenin üzerine dikkatlice yerleştirmişti. Cesetlerin sanat yönetmenliğini yapmıştı ve bu kesinlikle dikkatimi çeken bir unsurdu. Tanya Jackson'ın yüzü Barbara Green'in duruyordu; Bayan Green'in yüzü Maureen Bruno'nun kasığındaydı. Sadece yüzler değil, kasıklar da maviye boyanmıştı.

"Görünüşe göre Cooper üç kadının sevgili olduğunu düşünmüş. Durum böyle bile olabilir. Her , bu yüzden Tanya'nın teklifini reddettiğini düşündü. Sanırım bu onu buna itti."

Sonunda konuştum. "Bu olay yeri fotoğrafları, ne kadar grafik ve müstehcen olursa olsun, yine de Ellis Cooper'ın katiliniz olduğunu kanıtlamaz."

Kaptan Jacobs başını salladı. "Anlıyor gibi görünmüyorsunuz. Bunlar polis tarafından çekilen olay yeri fotoğraflarının kopyaları değil. Bunlar Cooper'ın çektiği Polaroidlerin kopyaları. Bunları evinde bıçakla bulduk."

Donald Jacobs önce bana, sonra Sampson'a baktı. "Arkadaşın o kadınları öldürdü. Şimdi evine gitmeli ve buradaki insanların iyileşmeye başlamasına izin vermelisin."

Bölüm 12

Kaptan Jacobs'un tavsiyesine rağmen Kuzey Carolina'yı terk etmedik. Aslında, bizimle konuşmak isteyen herkesle konuşmaya devam ettik. Bir başçavuş, bizim davamızla ilgili olmasa da bana ilginç bir şey söyledi. Son zamanlarda 11 Eylül'den bu yana ülkeyi kasıp kavuran vatanseverlik dalgasının Fort Bragg'de pek fark edilmediğini söyledi. "Biz hep böyleydik!" dedi. Bunu görebiliyordum ve itiraf etmeliyim ki askeri karakolda gördüğüm pek çok şeyden etkilendim.

Ertesi sabah beş gibi erkenden uyandım ve gidecek bir yerim yoktu. En azından bunun son davam olabileceği gerçeğini düşünmek için biraz zamanım vardı. Gerçekten nasıl bir davaydı? *Üç korkunç cinayetten hüküm giymiş bir adam masum olduğunu iddia ediyordu.* Hangi katil yapmaz ki?

Sonra aklıma Raleigh'de ölüm hücresinde yatan Ellis Cooper geldi ve çalışmaya başladım.

Ayağa kalkar kalkmaz internete girdim ve yapabildiğim kadar ön araştırma yaptım. Alanlardan biri kurbanların üzerindeki mavi boyaydı. VICAP'i kontrol ettim ve cinayet kurbanlarının boyandığı üç vaka daha buldum, ancak olası bir bağlantı gibi görünmüyordu.

Daha sonra mavi renk hakkında bir sürü bilgi topladım. İlgimi çeken bir tanesi, New York'ta *Tubes* adında bir gösteri başlatan, daha sonra Boston, Chicago ve Las Vegas'a yayılan performans sanatçıları Blue Man Group'tu. Gösteri müzik, tiyatro, performans sanatı, hatta vodvil unsurları içeriyordu. Sanatçılar her zaman tepeden maviler içinde çalışırdı. Belki bir şeydi, belki de hiçbir şey; bunu söylemek için çok erken.

Sampson'la kahvaltı için kaldığımız Holiday Inn'de, daha doğrusu Holiday Inn Bordeaux'da buluştuk. Çabucak yemeğimizi yedikten sonra üç cinayetin üs dışı askeri konutlar bölgesine gittik. Evler sıradan çiftliklerdi, her birinin önünde küçük bir çim şeridi vardı. Bahçelerin birçoğunda plastik çocuk havuzları vardı. Üç tekerlekli bisikletler ve Cozy Coupe'ler sokakta bir aşağı bir yukarı park edilmişti.

Sabahın büyük bir kısmını ve öğleden sonra erken saatlerde

Tanya Jackson'ın yaşadığı, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk. Burası işçi sınıfının yaşadığı, askeri bir mahalleydi ve durakların yarısından fazlasında evde kimse yoktu.

Otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında bir kadınla konuşurken Sampson'ın koşarak bize doğru geldiğini gördüm. Bir şeyler oluyordu.

"Alex, benimle gel!" diye seslendi. "Gel hadi. Sana şu anda ihtiyacım var."

Bölüm 13

Sampson'a yetiştim. "Ne oldu? Ne buldun?" "Tuhaf bir şey. Belki bir mola," dedi. Onu başka bir yere kadar takip ettim.

küçük bir çiftlik evi. Kapıyı çaldı ve hemen ardından bir kadın belirdi. Kadın 1.80'in biraz üzerindeydi ama rahatlıkla iki yüz, belki de iki yüz elli kilo ağırlığındaydı.

"Bu benim ortağım, Dedektif Cross. Size ondan bahsetmiştim. Bu bayan. Hodge," dedi.

"Ben Anita Hodge," dedi kadın elimi sıkarken. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Sampson'a baktı ve sırtıttı. "Katılıyorum. Ali daha gençken."

Bayan Hodge bizi iki küçük çocuğun aynı anda hem Nickelodeon izleyip hem de video oyunları oynadığı bir aile odasına götürdü. Daha sonra bizi dar bir koridordan geçirip bir yatak odasına götürdü.

Odada on yaşlarında bir çocuk vardı. Gateway bilgisayarına doğru çekilmiş bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Arkasındaki duvarda iki düzineden fazla büyük lig beyzbol oyuncusunun parlak resimleri vardı.

Bu davetsiz misafirden rahatsız olmuş görünüyordu. "*Şimdi ne var?*" diye sordu. "*Buradan defolup gitmenin ve beni yalnız bırakmanın kısaltması. Ben çalışıyorum.*"

"Bu Ronald Hodge," dedi Sampson. "Ronald, bu Dedektif Cross. Daha önce konuştuğumuzda sana ondan bahsetmiştim."

Çocuk başını salladı ama bir şey söylemedi, sadece öfkeyle bana baktı.

"Ronald, bize hikayeni tekrar anlatacak mısın?" Sampson sordu.

"Anlatmamız gerek.

duyun."

Çocuk gözlerini devirdi. "Diğer polislerle söyledim zaten. Bundan bıktım usandım artık. Benim ne düşündüğüm kimsenin umurunda değil zaten."

"Ronald," dedi annesi. "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Lütfen anlat bana," dedim çocuğa. "Söyleyeceğin şey önemli olabilir.

Bunu senin ağzından duymak istiyorum."

Çocuk kaşlarını çatı ve başını sallamaya devam etti, ama gözleri benimkileri tutuyordu. "Diğer polisler bunun önemli olduğunu düşünmediler. *Sik kafalılar.*"

"Ronald," dedi çocuğun annesi. "Kaba olma. Sevmediğimi biliyorsun.

bu tavır. Ya da bu tür bir dil."

"Tamam, tamam," dedi. "Tekrar anlatacağım." Sonra Tanya Jackson'ın öldürüldüğü geceden ve gördüklerinden bahsetmeye başladı.

"Geç kalktım. Geç kalmamam gerekiyordu. Bilgisayarda oyun oynuyordum." Durdu ve annesine baktı.

Başını salladı. "Affedildin. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Şimdi lütfen hikayeni anlat. Beni biraz delirtmeye başlıyorsun."

Çocuk sonunda gülümsedi ve hikâyesine devam etti. Belki de sadece dinleyicilerini biraz hazırlamak istemişti.

"Odamdan Jackson'ların bahçesini görebiliyorum. Hart'ların evinin köşesini hemen geçince. Bahçede birini gördüm. Biraz karanlıktı ama hareket ettiğini görebiliyordum. Elinde film kamerası gibi bir şey vardı. Neyin fotoğrafını çektiğini anlayamadım, bu da beni meraklandırdı.

"İzlemek için pencereye yaklaştım. Sonra üç adam olduğunu gördüm. Onları Bayan Jackson'ın bahçesinde gördüm. Polise de öyle söyledim. *Üç adam*. Tıpkı odamda ikinizi gördüğüm gibi onları da gördüm. *Ve bir film çekiyorlardı.*"

Bölüm 14

GENÇ Ronald Hodge'dan hikâyesini tekrarlamasını istedim ve o da .

Aynen, neredeyse kelimesi kelimesine. Konuşurken gözlerimin içine baktı ve hiç tereddüt etmedi. Çocuğun tanık olduklarından rahatsız olduğu ve hala korktuğu belliydi. O gece gördükleri ve ardından yandaki evde cinayet işlendiğini öğrendiği için korku içinde yaşıyordu.

Daha sonra Sampson ve ben mutfakta Anita Hodge ile konuştuk. Bize şekersiz ve içinde büyük limon parçaları olan buzlu çay verdi ve çok lezzetliydi. Bize Ronald'ın spina bifida ile doğduğunu, omurilikte belden aşağısının felç olmasına neden olan bir çıkıntı olduğunu söyledi.

"Bayan Hodge," diye sordum, "Ronald'ın bize orada anlattığı hikaye hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Oh, ona inanıyorum. En azından ne gördüğünü düşündüğüne inanıyorum. Belki gölgeler ya da başka bir şeydi ama Ronald kesinlikle üç adam gördüğüne inanıyor. Ve onlardan birinin elinde bir çeşit film kamerası vardı. İlk andan beri bu konuda tutarlı. Ürkütücü. Eski bir Hitchcock filmi gibi."

"*Arka Pencere*," dedim. "James Stewart penceresinin dışında bir cinayet gördüğünü sanıyor. O sırada kırık bir bacakla yatıyor." Sampson'a baktım. Bu kez soruları benim sormam konusunda rahat olduğundan emin olmak istedim. Sorun olmadığını başıyla onayladı.

"Fayetteville dedektifleri Ronald'la konuştuktan sonra ne oldu? Geri geldiler mi? Başka polisler geldi mi? Fort Bragg'dan kimse? Bayan Hodge, Ronald'ın ifadesi neden davanın bir parçası değildi?"

Başını iki yana salladı. "Benim de aynı sorularım vardı - hem eski kocamın hem de benim. Birkaç gün sonra CID'den bir yüzbaşı geldi. Yüzbaşı Jacobs. Ronald'la biraz konuştu. Ama hepsi bu kadar. Hiç kimse duruşmaya gelmedi."

Buzlu çayımızı bitirdikten sonra günü sonlandırmaya karar verdik. Saat beşi geçiyordu ve biraz ilerleme kaydettiğimizi düşünüyorduk. Nana'yı ve Holiday Inn Bordeaux'daki çocukları aradım. Ev cephesinde her şey yolunda gidiyordu. "Babamın son davası" diye bağırmaya başlamışlardı ve bu hoşlarına gitmişti.

Bunun sesini. Belki ben de öyle. Sampson ve ben otelin içindeki Bowties'de akşam yemeği yedik ve birkaç bira içtik, sonra da geceyi geçirmek üzere yattık.

Kaliforniya'daki Jamilla'yı aradım. Saat yedi civarıydı, ben de önce iş numarasını aradım.

"Müfettiş Hughes," diye sertçe cevap verdi. "Cinayet Masası." "Kayıp bir kişiyi bildirmek istiyorum," dedim.

"Selam Alex," dedi. Telefonda gülümsediğini hissedebiliyordum. "Beni yine işte yakaladın. Yakalandım. Kayıp kişi sensin. Neredesin? Yazmıyorsun, aramıyorsun. Son birkaç gündür berbat bir e-posta bile atmadın."

Özür diledim, sonra Jam'e Çavuş Cooper'ı ve o ana kadar olanları anlattım. Ronald Hodge'un yatak odasının penceresinden gördüklerini anlattım. Sonra da aramama neden olan konuyu açtım. "Seni özledim Jam. Seni görmek istiyorum," dedim. "Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda. Değişiklik olsun diye neden doğuya gelmiyorsun? Ya da istersen ben oraya gidebilirim. Sen söyle."

Jamilla tereddüt etti ve ben de nefesimi tuttuğumu fark ettim. Belki de beni görmek istemiyordu. Sonra dedi ki, "Birkaç günlüğüne işten izin alabilirim. Seni görmeyi çok isterim. Elbette, Washington'a geleceğim. Çocukluğumdan beri oraya gitmedim."

"Çok uzun zaman önce değil," dedim.

"Bu iyi. Çok şirin," dedi gülerek.

İkimiz randevulaştığımızda kalbim biraz çarptı. *Elbette, Washington'a geleceğim.* Gecenin geri kalanında Jamilla'nın bu cümlesini kafamda tekrar tekrar oynattım. Sanki söylemek için sabırsızlanıyormuş gibi dilinden dökülüvermişti.

Bölüm 15

Ertesi sabah erkenden FBI'daki bir arkadaşımın bir telefon aldım. Abby DiGarbo'dan cinayetlerin işlendiği hafta bölgedeki kiralık araç şirketlerinde herhangi bir usulsüzlük olup olmadığını kontrol etmesini istemiştim. Ona acil olduğunu söyledim. Abby çoktan bir tane bulmuştu.

Görünüşe göre Hertz bir Ford Explorer kiraladığı için kazıklanmıştı ve fatura hiç ödenmemişti. Abby daha derine inmiş ve ilginç bir belge izi keşfetmişti. Bir araba kiralama şirketini dolandırmanın o kadar da kolay olmadığını söyledi ki bu bizim için iyi haberdi. Dolandırıcılık için sahte bir kredi kartı ve arabayı kiralayan sürücünün eşkali de dahil olmak üzere her şeyin bir ehliyet gerekiyordu.

Birisi kartta kullanılan sahte kimliği elde etmek için kamu kayıtlarındaki SEC dosyalarına girmiş ve bu bilgiler sahte kartın üretildiği Brampton, Ontario'daki bir şirkete gönderilmiştir. Daha sonra Photoidcards.com adlı bir web sitesinden eşleşecek sahte bir ehliyet alındı. Bir fotoğraf da gönderilmişti ve şu anda onun bir kopyasına bakıyordum.

Beyaz, erkek, muhtemelen makyaj ve kostüm aksesuarlarıyla değiştirilmiş olan yüzünde akılda kalıcı bir şey yok.

FBI hâlâ başka ne bulabileceklerini kontrol ediyordu. Yine de bu bir başlangıçtı. Birisi Fayetteville'de gerçek kimliğini kullanmadan araba kiralamak için zahmete girmiş. Abby DiGarbo sayesinde *birinin fotoğrafı* elimizdeydi.

Çavuş Cooper'ın evine giderken Sampson'a araba kiralama dolandırıcılığından bahsettim. Sampson dumanı tüten sıcak kahvesini içiyor ve Dunkin' Donuts'tan bir ekler yiyordu ama kendince minnettar olduğunu söyleyebilirim. "Bu yüzden seni de bu işe dahil ettim," dedi.

Cooper, Fort Bragg'ın kuzeyindeki Spring Lake'te iki yatak odalı küçük bir dairede yaşıyordu. Kırmızı tuğlalı bir dubleksin bir tarafı onundu. Bir tabela gördüm, DİKKAT, SALDIRI KEDİSİ!

"anlayışı var," dedi Sampson. "En azından o ."

Ön kapıyı açmamız için bize bir anahtar verilmişti. Sampson ve ben içeri girdik. Bunca zaman sonra ev hala kedi gibi kokuyordu.

John'a "Değişiklik olsun diye yolumuza kimsenin çıkmaması iyi oldu," dedim. "Başka polis yok, FBI yok."

"Katil yakalandı," dedi Sampson. "Dava kapandı. Artık bizden başka kimsenin umurunda değil. Ve Cooper ölüm hücresinde oturuyor. Saat işliyor."

Görünüşe göre kimse daire konusunda ne yapacağını henüz bulamamıştı. Ellis Cooper birkaç yıl önce burayı satın alacak kadar kendini güvende . Emekli olduğunda Spring Lake'te yaşamayı planlamıştı.

Ön koridordaki masada Cooper'ın çeşitli yerlerde arkadaşlarıyla poz verirken çekilmiş fotoğrafları vardı: Hawaii, Fransa'nın güneyi, belki de Karayipler gibi. Cooper'ın muhtemelen kız arkadaşı Marcia olan bir kadına sarıldığı daha yakın tarihli bir fotoğraf da vardı. Dairedeki mobilyalar rahat görünümlüydü, pahalı değildi ve Target ve Pier 1 gibi mağazalardan alınmış gibi görünüyordu.

Sampson beni pencerelerden birine çağırdı. "Kırılmış. Buraya zorla girilmiş. Biri Cooper'ın bıçağını alıp sonra geri vermiş olabilir. Eğer olan buysa. Coop bıçağı yatak odasındaki dolapta bıraktığını söylemişti. Polis bıçağın tavan arasında olduğunu söylüyor."

Sonra yatak odasına geçtik. Duvarlar daha fazla fotoğrafla kaplıydı, çoğunlukla Cooper'ın görev yaptığı yerlerden: Vietnam, Panama, Bosna. Bir duvarın yanında Yukon Mighty halter sehpası sıralanmıştı. Dolabın yanında bir ütü masası vardı. Dolabı karıştırdık. Kıyafetlerin çoğu askeriydi ama sivil kıyafetler de vardı.

"Bu şey hakkında ne düşünüyorsun?" Sampson'a sordum. Güneydoğu Asya'dan gelmiş gibi görünen bir grup tuhaf biblonun bulunduğu bir masayı işaret ettim.

Garip bir şekilde tehditkâr, hatta şeytani görünen saman bir bebek aldım. Sonra tetiği pençeye benzeyen küçük bir yaylı tüfek. Dikkatli, kapaksız bir göz şeklinde gümüş bir muska. Neydi bu?

Sampson önce ürkütücü saman bebeğe, sonra da göze dikkatle baktı. "Daha önce de nazar görmüştüm. Belki Kamboçya'da ya da Saygon'da. Tam olarak hatırlamıyorum. Saman bebekleri de görmüştüm. Sanırım kötü ruhlardan intikam almakla ilgili bir şey. Bebekleri Viet cenazelerinde görmüştüm."

Ürpertici eserlere rağmen, daireden edindiğim izlenim Ellis Cooper'ın ordu dışında pek bir hayatı olmayan yalnız bir adam olduğuydu. Aile denebilecek tek bir fotoğraf bile görmedim.

Dairenin içinde bir kapının açıldığını duyduğumuzda hâlâ Cooper'ın yatak odasındaydık. Sonra yaklaşan ağır ayakkabıların sesi geldi.

Yatak odasının kapısı açıldı ve sertçe duvara çarptı. Tabancaları çekilmiş askerler kapıda duruyordu.

"Eller yukarı! Askeri polis. *Eller yukarı!*" diye bağırdı içlerinden biri.

Sampson ve ben yavaşça kollarımızı kaldırdık.

"Biz cinayet masası dedektifleriyiz. Burada olmak için izniniz var," dedi Sampson onlara. "CID'den Yüzbaşı Jacobs ile görüşün."

"Ellerinizi yukarıda tutun. Yüksek!" diye bağırdı sorumlu askeri inzibat.

Sampson, silahlarını bize doğrultmuş bir halde yatak odasına doluşan üç milletvekilinin lideriyle sakin bir şekilde konuştu.

Sampson onlara, "Ben Çavuş Cooper'ın bir arkadaşıyım," dedi.

"O hüküm giymiş bir katil," diye hırladı bir milletvekili ağzının kenarından. "Bugünlerde ölüm hücresinde yaşıyor. Ama çok uzun sürmeyecek."

Sampson ellerini yukarıda tuttu ama gömleğinin cebinde Cooper'dan bir not ve bize verilen evin anahtarı olduğunu söyledi. Baş polis memuru notu aldı ve okudu:

Kimi ilgilendiriyorsa:

John Sampson bir dost ve benim adıma çalıştığını bildiğim tek kişiO ve Dedektif Cross evime girebilir, ama siz piçler . Defolun . İzinsiz giriyorsunuz!

Çavuş Ellis Cooper

Bölüm 16

Ertesi sabah kafamda tekrar eden *ölü adam yürüyüşü* ifadesiyle uyandım. Bir daha uyuyamadım. Ellis Cooper'ı Merkez Hapishanesi'ndeki idam mahkûmlarının giydiği parlak turuncu tulumun içinde görmeye devam ettim.

Sabah erkenden, hava çok ısınmadan önce, Sampson ve ben Bragg çevresinde bir koşuya çıktık. Üsse Bragg Bulvarı'ndan girdik, sonra Honeycutt adında daha dar bir caddeye saptık. Sonra benzer ara sokaklardan oluşan bir labirent ve nihayet Longstreet Yolu geldi. Bragg tertemizdi. Hiçbir yerde en ufak bir çöp yoktu. Birçok asker çoktan p.t. yapmaya başlamıştı.

Yan yana koşarken günümüzü planladık. Nispeten kısa bir süre içinde yapacak çok işimiz vardı. Sonra Washington'a dönmemiz gerekiyordu.

Askeri üssü yürüyerek gezerken Sampson, "Şu ana kadar beni en çok neyin rahatsız ettiğini söyleyeyim," dedi.

"Muhtemelen beni de rahatsız eden aynı şey," diye . "Ronald Hodge ve Hertz arabasını yaklaşık bir gün içinde öğrendik. Yerel polis ve ordu soruşturmalarının nesi var?"

"Ellis Cooper'ın masum olduğuna inanmaya mı başladın?"

Sampson'a cevap vermedim ama cinayet soruşturmamız kesinlikle alışılmadık bir şekilde rahatsız ediciydi: çok iyi gidiyordu. Fayetteville polisinin bilmediği şeyler öğreniyorduk. Ve neden Ordu Cinayet Masası bu davada daha iyi bir iş çıkarmamıştı? Cooper onlardan biriydi, değil mi?

Koşudan sonra odama döndüğümde telefon çalıyordu. Bu kadar erken saatte kimin aradığını merak ettim. Nana ve çocuklar olmalıydı. Saat yediyi geçiyordu. Çocukların yanında bazen kullandığım hafif şapşal Damon Wayans sesiyle cevap verdim. "Evet-lo. Sabahın köründe beni *kim* arıyor? Beni kim uyandırıyor? Çok yüzsüzün."

Sonra bir kadın sesi duydum. Tanıdık olmayan, ağır bir güney aksanıyla. "Dedektif Cross'la mı görüşüyorsunuz?"

Ses tonumu hızla değiştirdim ve kapatmamasını umdum. "Evet, öyle.?"

"Söylememeyi tercih ederim. Sadece dinleyin lütfen. Bunu sana ya da bir başkasına anlatmak benim için çok zor."

"Dinliyorum. Devam et."

Tekrar konuşmadan önce derin bir iç çekiş duydum.

"Üç korkunç cinayetin işlendiği gece Ellis Cooper ile birlikteydim. Cinayetler beraberdik. Samimiydik. Şimdilik söyleyebileceklerim bu kadar."

Arayan kişinin korktuğunu, belki de paniğe kapılmak üzere olduğunu söyleyebilirdim. onu hatta tutmak zorundaydım. "Bir dakika bekleyin. Lütfen. Çavuş Cooper'a duruşmada yardım edebilirdiniz. Ona hâlâ yardım edebilirsiniz. İdamını önleyebilirsiniz!"

"Hayır. Daha söyleyemem. Üsten evliyim. Ailemi yok etmeyeceğim. Sadece yapamam. Üzgünüm."

"Neden kasabadaki polise ya da CID'ye söylemediniz?" *Cooper bize neden söylemedi?* "Lütfen hatta kalın. Benimle kalın."

Kadın usulca inledi. "Yüzbaşı Jacobs'ı aradım. Ona anlattım. Bilgiyle, gerçeğe ilgili hiçbir şey yapmadı. Umarım siz bir şeyler yaparsınız. O üç kadını Ellis Cooper öldürmedi. İfademin onu kurtarmaya yeteceğine inanmıyordum. Ve . . . Sonuçlarından korkuyorum."

"Ne gibi sonuçlar? Çavuş Cooper'ın sonuçlarını düşünün. İdam edilecek."

Kadın telefonu kapattı. Hakkında pek bir şey söyleyemedim ama hıçkırığa ağladığından emindim. Orada öylece durup telefonun ahizesine baktım, duyduklarıma inanmıyordum. Az önce Ellis Cooper'ın tanığıyla konuşmuştum ve şimdi o gitmişti.

Bölüm 17

Saat beş sularında Sampson ve ben müthiş iyi bir haber aldık: Bragg'daki komutan bizi üsteki evinde görmek istiyordu. Saat tam yedi buçukta orada olacaktık. General Stephen Bowen cinayet davasıyla ilgili elimizdeki bilgileri paylaşmamız için bize on dakika verecekti. Bu arada Sampson Merkez Hapishanesi'nden Çavuş Cooper'a ulaştı. O gece bir kadınla birlikte olduğunu *inkar etti*. Daha da kötüsü, Sampson Cooper'ın pek inandırıcı olmadığını söyledi. Ama neden gerçeği bizden saklasın ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

General Bowen'ın odası yirmili ya da otuzlu yıllardan kalma, İspanyol kiremit çatılı, alçı bir ev gibi görünüyordu. İkinci katta üç tarafı camlı bir güneşlenme terası vardı, muhtemelen ana süitti.

Yarım daire şeklindeki araba yoluna park ettiğimizde bir adam yukarıdan bizi izliyordu. *General Bowen'ın kendisi mi?*

Ön kapıda kendisini Yüzbaşı Rizzo olarak tanıtan bir subay yaveri tarafından karşılandık. Generalin ekibinde bir subay yaveri, generalin güvenliğinin bir parçası olan ama aynı zamanda aşçı olarak da çalışan bir er yaveri ve yine güvenlik görevlisi olan bir şoför vardı.

İki yanında oturma odaları bulunan geniş bir fuayeye adım attık. Dekor eklektikti ve muhtemelen generalin dünya çapındaki kariyerini yansıtıyordu. Alman malı gibi görünen güzel bir oyma dolap, Japonya'dan tepeleri ve kiraz ağaçlarını gösteren boyalı bir perde ve New England'da görev yapmış olabileceğini düşündüren antika bir büfe dikkatimi çekti.

Yüzbaşı Rizzo bizi General Stephen Bowen'ın bizi beklediği küçük bir odaya götürdü. Üniforması vardı. Yaver bana doğru eğildi. "Tam on dakika içinde döneceğim. General sizinle yalnız konuşmak istiyor."

"Lütfen oturun," dedi Bowen. Uzun boylu ve sağlam yapılıydı, muhtemelen ellili yaşlarının ortalarında idi. Parmaklarını, sanki kariyerinin büyük bir onunla birlikte çalışmış görünen, iyi yıpranmış bir masanın üzerine . "Anladığım kadarıyla Cooper cinayeti davasını yeniden açmak için buraya gelmişsiniz. Sizce neden davayı yeniden gözden geçirmeliyiz? Ve Cooper'ın ölüm cezasını?"

Elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde generale halihazırda öğrendiklerimizi anlattım,

ve ayrıca cinayet dedektifleri olarak kanıtlara verdiğimiz tepkiler. Söylediklerimi birkaç kez "İlginç" diyerek noktlayan deneyimli bir dinleyiciydi. Farklı bakış açılarına açık ve yeni bilgiler için hevesli görünüyordu. Şu an için umutluydum.

Durduğumda, "İkinizden birinin eklemek istediği başka bir şey var mı? Şimdi bunun tam zamanı."

Sampson generalin huzurunda alışılmadık derecede sessiz ve çekingen görünüyordu. "Çavuş Cooper'a karşı kişisel duygularıma girmeyeceğim," dedi sonunda, "ama bir dedektif olarak, cinayet silahını ve birkaç suçlayıcı fotoğrafı evine geri getirdiğine inanmayı imkânsız buluyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde General Bowen başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünüyorum," dedi. "Ama yaptığı buydu. Nedenini ben de anlamıyorum ama yine de bir adamın üç kadını nasıl kasten de anlamıyorum. Bu, kariyerim boyunca gördüğüm en kötü barış zamanı şiddetiydi ve beyler, bazı kötü işler gördüm."

General masasının üzerinde öne doğru eğildi. Gözleri kısıldı ve çenesi gerildi. "Size bu cinayet davası hakkında kimseyle paylaşmadığım bir şey söyleyeyim. Hiç kimseyle. Bu sadece ikiniz için. Çavuş Cooper Kuzey Carolina eyaleti tarafından Merkez Hapishanesi'nde idam edildiğinde, öldürülen kadınların aileleriyle birlikte orada olacağım. Ölümcül iğneyi dört gözle bekliyorum. O hayvanın yaptığı şey beni iğrendiriyor ve tiksindiriyor. On dakikanız doldu. Şimdi defol git buradan. Gözümün önünden siktir git."

Yardımcısı Yüzbaşı Rizzo çoktan kapıya dönmüştü.

Bölüm 18

ÜÇ KÖR FARE yine Fayetteville'deydi ve birkaç ay sonra ilk kez Fort Bragg'a doğru yola çıkmıştı. Thomas Starkey, Brownley Harris ve Warren Griffin All American Freeway'deki güvenlik kapılarından içeri alındılar. Sorun yoktu. Görev yerinde resmi işleri vardı; bir randevuları vardı.

Starkey koyu mavi Suburban'ı üsse doğru sürerken üç adam alışılmadık derecede sessizdi. Üç kadının öldürülmesinden beri Bragg' gitmemişlerdi. Gerçi burası zerre kadar değişmemişti; orduda değişim çok yavaş gerçekleşirdi.

Brownley Harris Suburban'ın arka koltuğundan, "Bu şahsen onsuz da yapabileceğim bir yolculuk," diye katkıda bulundu.

"Sorun değil," dedi Starkey, her zaman yaptığı gibi kontrolü ele alarak. "Burada olmak için meşru bir nedenimiz var. Bragg'de yüzümüzü göstermeyi bırakırsak hata yapmış oluruz. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

"Seni anlıyorum," dedi Harris. "Hâlâ suç mahalline geri dönmekten hoşlanmıyorum." Olayların biraz aydınlatılması gerektiğine karar verdi. "Hepiniz ABD Silahlı Kuvvetleri'nin diferansiyel teorisini, yani yılan modelini duydunuz mu?" diye sordu.

"Bunu hiç duymadım Brownie," dedi Griffin, o da gözlerini devirerek. Bir şaka geleceğini biliyordu, muhtemelen kötü bir şaka.

"*Ordu piyadeleri* yılanın peşinden gelir. Yılan onları koklar ve zarar görmeden bölgeyi terk eder. Daha sonra *havacılık* geliyor, yılanın Küresel Konumlandırma Uydusu koordinatları var. Yine de yılanı bulamazlar. Yakıt ikmali, mürettebat dinlenmesi ve manikür için üsse döner. *Saha topçusu* geliyor. Üç topçu taburunun desteğiyle yılanı büyük bir Time On Target barajıyla saldırır. Kaçınılmaz ikincil hasar olarak birkaç yüz sivil öldürülür. Aşçılar, teknisyenler ve katipler de dahil olmak üzere tüm katılımcılar Gümüş Yıldız ile ödüllendirilir."

"Peki ya biz Rangerlar?" diye sordu Griffin, dürüst adamı oynayarak.

Harris sırıttı. "Bekar Ranger gelir, yılanla oynar, sonra yer.

o."

Starkey bir kahkaha attı, sonra Armistead Sokağı'ndan Kolordu Karargâhı'nın otoparkına döndü. "Unutmayın, bu sadece bir iş. Buna göre davranın beyler."

Griffin ve Harris "Emredersiniz efendim" diye havladılar.

Üçü de evrak çantalarını topladı, hafif takım elbise ceketlerini giydi ve kravatlarını sıktı. Heckler & Koch'un üst düzey satış ekibiydiler ve orduya silah satışını teşvik etmek için Bragg'da bulunuyorlardı. Özellikle de silah üreticisinin tam dolu halde iki kilodan biraz daha ağır olan ve "*bilinen tüm standart askeri vücut zırhlarını yenebilen*" PDW'sine yönelik ortak bir ilgi yaratmaya çalışıyorlardı.

Thomas Starkey satış konuşması sırasında "Müthiş bir silah," derdi. "Vietnam'da elimizde olsaydı, savaşı kazanırdık."

Bölüm 19

TOPLANTI, herhangi birinin umabileceği kadar iyi geçti. Üç satıcı o gece saat sekizi biraz geçte, Kişisel Savunma Silahı'nın destekleneceğine dair güvence alarak Kolordu ofislerinden ayrıldılar. Thomas Starkey MP5 hafif makineli tüfeğin son versiyonunu da göstermiş ve şirketinin silah parçalarını yüzde 99,9 oranında değiştirilebilir kılan üretim sistemi hakkında bilgili ve hevesli bir şekilde konuşmuştu.

"Hadi biraz soğuk bira ve kalın biftek alalım," dedi Starkey. "Bakalım Fayetteville'de ya da belki başka bir kasabada başımızı biraz belaya sokabilecek miyiz? Bu bir *emirdir*, beyler."

"Ben buna hazırım," dedi Harris. "Güzel bir gün oldu, değil mi? Bakalım bunu bozabilecek miyiz?"

Fort Bragg'den ayrıldıklarında karanlık çökmüştü. Warren Griffin, hemen hemen her maceraya başladıklarında söylediği eski Willie Nelson standardı olan tema şarkısına "Yine yollardayız," diye başladı. Fayetteville'i sadece iş seyahatlerinden değil, Bragg'da görev yaptıkları dönemden de tanıyorlardı. Üçü de Ranger olarak görev yaptıkları ordudan ayrılalı sadece dört yıl olmuştu: Albay Starkey, Yüzbaşı Harris, Başçavuş Griffin. Yetmiş beşinci Ranger Alayı, Üçüncü Tabur, aslen Fort Benning, Georgia'dan.

Kasabaya yeni girmişlerdi ki karanlık bir sokak köşesinde aylak aylak dolaşan birkaç fahişe gördüler. Eski kötü günlerde kasabadaki Hays Caddesi'nde blok blok kaba barlar ve striptiz mekanları vardı. Eskiden Fayette-nam olarak bilinirdi. Ama artık öyle değil. Yerel halk şehir merkezini soylulaştırmaya çalışıyordu. Ticaret odası tarafından asılan bir reklam panosunda METRO'DA GÜNEY HIZINDA YAŞAM yazıyordu. İnsanda kusma isteği uyandırıyor.

Warren Griffin Suburban'ın yan camından dışarı eğildi. "Seni seviyorum, özellikle de *seni*. Arabayı hemen durdur! Tanrım, lütfen aracı durdur. Seni seviyorum, sevgilim. Geri geleceğim!" diye seslendi iki kıza.

"Ben Vanessa!" diye seslendi içlerinden biri. O da gerçekten çok tatlıydı.

Starkey güldü ama en az yirmi yıldır orada olan Pump'a varana kadar arabayı sürdü. Yemek yemek ve eğlenmek için içeri girdiler. Neden

Ödül alamayacaksan neden çalışasın ki? Bir kazancınız yoksa neden acı çekesiniz ki?

Sonraki birkaç saat boyunca çok fazla bira içtiler, üzerine kızarmış soğan ve mantar sürülmüş yirmi dört onsluk biftek yediler, puro içtiler ve en iyi savaş hikayelerini ve şakalarını anlattılar. Garsonlar ve barmenler bile işin içine girmişti. Thomas Starkey'i herkes severdi. Tabii onun kötü tarafına denk gelmediyseniz.

Starkey Suburban'ı kaldırıma çektiğinde gece yarısı Fayetteville'den ayrılıyorlardı. Griffin ve Harris'e "Canlı ateş tatbikatı zamanı," dedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Harris sadece gülümsedi ama Griffin bir çığlık attı. "Savaş oyunları başlasın!"

Starkey penceresinden dışarı eğildi ve Hays Sokağı'nda aylak aylak dolaşan kızlardan biriyle konuştu. Uzun boylu, incecik bir sarışındı, gümüş platform topuklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu. Küçük bir dudak bükmesi vardı, ama onlara en iyi yüz dolarlık gülümsemesini gösterdiğinde kayboldu.

"Siz çok güzel bir hanımefendisiniz," dedi Starkey. "Dinle, Radisson'daki süitimize gidiyoruz. Bir yerine üç büyük bahşişle ilgilenir misin? Birlikte parti yapmayı seviyoruz. İyi ve temiz bir eğlence olacak."

Starkey çekici ve aynı zamanda saygılı olabilirdi. Kolay bir gülümsemesi vardı. Böylece sarışın fahişe Suburban'ın arka koltuğuna, Griffin'in yanına oturdu. "Hepiniz uslu çocuklar olacağınıza söz veriyorsunuz," dedi ve yine o harika gülümsemesini takındı.

"Söz veriyorum," diye koro halinde bağırdı üçü de. "İyi çocuklar olacağız." "Tekrar yola çıkıyoruz," diye şarkı söyledi Griffin.

"Hey, çok iyisin," dedi kız ve yanağına bir öpücük kondurdu. Erkeklerle arası iyiydi, onlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu, özellikle de Bragg Kalesi'nden gelen askerlerle. Bir zamanlar kendisi de bir asker çocuğuydu. Çok uzun zaman önce değil. On dokuz yaşındaydı.

"Duydunuz mu? Bu güzel bayan şarkı söylememi seviyor. Adın ne tatlım?" diye sordu Griffin. "Senden şimdiden hoşlandım."

"Ben Vanessa," dedi kız, uydurma sokak adını söyleyerek. "Seninki ne? *Willie* deme."

Griffin yüksek sesle güldü. "Ben Warren. Seninle tanıştığıma memnun oldum Vanessa. Güzel bir bayan için güzel bir isim."

Kasabadan çıkıp I-95 yönünde ilerlediler. Starkey bir mil kadar sonra aniden Suburban'ı kenara çekti ve "Pit stop!" diye bağırdı. Suburban'ı yaprak dökmeyen ağaçların ve dikenli çalılar arasına gizlenene kadar bıraktı.

"Radisson çok uzakta değil. Neden beklemiyorsun?" Vanessa sordu. "Siz çocuklar

biraz daha , değil mi?"

"Bu bekleyemez," dedi Griffin. Birdenbire tabancasını kızın kafatasına dayadı.

Brownley Harris ön koltuktan silahını onun göğsüne doğrultmuştu.

"Dê hai tay lên dâu!" Thomas Starkey bağırdı, sesi derin ve korkutucuydu.

Ellerini başının üstüne koy.

"Ban gap nhieu phien phuc rôl dỏ."

Başın ciddi belada, sürtük.

Vanessa tek kelime anlamadı ama ses tonunu anladığından emindi. Kötü şeyler oluyordu. Gerçekten kötü şeyler. Kızın midesi bulandı. Normalde üç adamın olduğu bir arabaya binmezdi ama şoför çok iyi görünüyordu. Şimdi neden ona bağıırıyordu? Ne tür berbat bir dildi bu? Neler oluyordu? Kusabileceğini düşündü ve akşam yemeğinde acılı sosis ve Fritos yemişti.

"Dur, lütfen, dur!" dedi Vanessa ve ağlamaya başladı. Bu bir tür roldü, ama genellikle Bragg'dan gelen askerler üzerinde işe yarıyordu.

Ama bu sefer değil. Arabadaki çılgınca bağıırışlar daha da arttı. Anlamadığı garip bir dil.

"Ra khoi xe. Ngay bây gio," dedi Thomas Starkey.

Çık arabadan. Şimdi yap, kaltak.

Korkunç silahlarını sallayıp işaret ediyorlardı ve sonunda arabadan inmesi gerektiğini anladı. *Aman Tanrım, beni burada iğrenç bir şaka olarak mı bırakacaklar? Piçler!*

Yoksa bundan daha mı kötüydü? Daha ne kadar kötü ?

Sonra ön koltuktaki kişi elinin tersiyle ona vurdu. Neden? O zaten arabadan iniyordu. Allah kahretsin onu! Neredeyse gümüş platform ayakkabılarının üzerine devriliyordu. Willie Nelson onu arkadan tekmeledi ve Vanessa acı içinde soludu.

"Ra khoi xe!" diye bağırdı öndeki adam yine. Kimdi onlar? Terörist falan mıydılar?

Vanessa hıçkırıkla hıçkırıkla ağlıyordu ama kaçması, karanlık ormana ve ürkütücü bataklığa doğru koşması gerektiğini anlamıştı. *Tanrım, oraya gitmek istemiyorum! Kesin yılanlar vardır!*

Arka koltuktaki kişi yine sırtına yumruk attı ve Vanessa kaçmaya başladı. Başka ne seçeneği vardı ki?

"Lúc dỏ mà y se den toi!"

bağıırışlar duydu.

Tanrım, Tanrım, Tanrım, ne diyorlar? Bana ne olacak? Neden beni almalarına izin verdim? Büyük hata, büyük hata!

Sonra Vanessa'nın tek düşünebildiği koşmak oldu.

Bölüm 20

Thomas Starkey, "Bırakın onu," dedi. "Şimdi adil olalım. Vanessa'ya iyi olacağımızı söylemiştik."

Böylece Suburban'a yaslandılar ve korkmuş kızın bataklığa doğru koşmasına izin vererek ona iyi bir avantaj sağladılar.

Starkey Ranger'ların yeni taba rengi berelerinden birini taktı. Bu bere, ordunun geri kalanı siyaha döndükten sonra Özel Kuvvetlerin siyah beresinin yerini almıştı. "İşte gecenin ilk yan bahsi. Vanessa'ya yetiştığımız platform topuklu ayakkabılarını giyiyor olacak. Yoksa sizce ayakkabılarını çıkaracak mı?" diye sordu Starkey. "Bahisler, beyler?"

Griffin, "Onları kesinlikle atın," dedi. "Aptal ama o kadar da değil. Bahsini kabul ediyorum. Elli mi?"

"Ayakkabıları o giyecek," dedi Starkey. "Sokakta çalışan o güzel kız, bir tahta kadar aptal. Yüz kişi öyle diyor."

Tam o sırada otoyoldan ayrılan bir çift ışık gördüler. Birisi park ettikleri yere doğru gidiyordu. Bu da kimdi şimdi?

"Polis memuru," dedi Starkey. Sonra elini kaldırarak yavaş hareket eden polis arabasına dostça bir el salladı.

"Burada bir sorun mu var?" dedi devlet memuru, büyük mavi Suburban'a yaklaştığında. Arabasından inmeye zahmet etmedi.

"Sadece küçük bir mola, memur bey. Bragg'den Fort Benning'e gidiyoruz," dedi Starkey en sakin sesiyle. Aslında polis memuru konusunda gergin değildi. Sadece bu işin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu. "Biz Yedek Kuvvetler'deyiz. Eğer üçümüz de *ilk* ekipte olsaydık, sanırım hepimizin başı belaya girerdi."

"Aracınızı yoldan gördüm. Herkesin iyi olduğundan emin olmak için kontrol etsem iyi olur diye düşündüm. Arkada bataklıktan başka bir şey yok."

"Biz iyiyiz memur bey. Sigaralarımızı bitirelim ve tekrar yola koyulalım. İlginiz için teşekkürler."

Eyalet polisi tam uzaklaşmak üzereydi ki ormandan bir kadın çığlığı geldi. Bunun bir yardım çığlığı olduğu konusunda hiç şüphe yoktu.

"İşte bu çok utanç verici, memur bey." Starkey tabancasını

arkasından. Polisi alnının ortasından vurdu. Düşünmesine bile gerek kalmadı. "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz."

Polis arabasına doğru yürürken başını salladı ve farları kapattı. Ölü polisi kenara iterek ön tarafa bindi ve arabayı ana yoldan görüş alanının çekti.

Harris ve Griffin'e, "Gidin kızı bulun," dedi. "Pronto. Belli ki çok uzakta değil. Ve hâlâ platformlarını giyiyor, ahmak herif. Gidin! Gidin! Gidin!" dedi Harris ve Griffin'e. "Size birkaç dakika vereceğim. Bu kruvazörü tamamen gözden kaybetmek istiyorum. Gidin. Warren önden. Brownie kanattan."

Albay Thomas Starkey nihayet ormana doğru harekete geçtiğinde yanlıs bir adım atmamıştı. Doğruca kızın yardım için bağırdığı ve eyalet polisinin ölümüne neden olduğu yere gitti.

O noktadan sonra, onun için çoğunlukla içgüdüsel oldu. Karışmış yapraklar ve otlar gördü. Kadının geçtiği yerde bir çalının kırık dalını. Kendi iç tepkilerini fark etti; hızlı nefes alıp veriyor, kan akışı hızlanıyordu. Buraya daha önce de gelmişti.

"Tao se tım ra mày," diye fısıldadı Vietnamca. "Lúc dó mày se den toi."

Seni bulacağım, tatlım. Neredeyse ölüyorsun.

Kızın peşine düşmek için acele etmek zorunda kaldığı için üzgündü ama ölü eyalet polisi beklenmedik bir gelişmeydi. Starkey her zaman olduğu gibi sakin ve süper bilinçli bir şekilde odaklanmıştı. Tam havasındaydı.

Zaman onun için yavaşlamıştı; her ayrıntı hassas ve her hareket kontrollüydü. Karanlık ormanda hızlı, rahat ve kendinden son derece emin hareket ediyordu. Görmesine yetecek kadar ay ışığı vardı.

Sonra ileride bir kahkaha duydu. Dalların arasından bir ışık gördü. Starkey hareket etmeyi bıraktı. "Orospu çocuğu!" diye mırıldandı. Her ihtimale karşı temkinli bir şekilde ilerledi.

Harris ve Griffin sarışın sürtüğü yakalamışlardı. Siyah seksi pantolonunu çıkarmışlar, kendi pis iç çamaşırıyla ağzını tıkamışlar ve ellerini arkadan kelepçelemişlerdi.

Griffin gümüş işlemeli bluzunu yırtıyordu. Üzerinde sadece ışıltılı gümüş platformlar vardı.

Vanessa sütyen giymiyordu ve göğüsleri küçüktü. Yine de güzel bir yüzü vardı. Starkey'e komşusunun kızını hatırlattı. Starkey yine onun sokakta kendini ucuza satmak için iyi bir parça olduğunu düşündü. *Çok yazık, Vanessa.*

Mücadele etti ve Griffin sırf eğlence olsun diye kaçmasına izin verdi. Ama koşmaya çalıştığında ayağı takıldı ve sert bir şekilde yere düştü. Gözlerini dikmiş

şimdi duran Starkey'e baktı. Onun zavallı olduğunu düşünüyordu.

İnliyordu. Sonra kendini yukarı itmeye çalışırken ağzından bir şeyler söyledi. "Bunu neden yapıyorsun? Ben kimseyi incitmedim."

Starkey İngilizce olarak, "Bu uzun zaman önce öğrendiğimiz bir oyun," dedi. "Bu sadece bir oyun, tatlım. Zaman geçiriyor. Bizi eğlendiriyor. Boyayı getir," dedi Başçavuş Griffin'e. "Bence bu gece için kırmızı. Kırmızı sana yakışıyor mu Vanessa? Bence kırmızı senin rengin."

Onun gözlerinin içine baktı ve tetiği çekti.

Bölüm 21

Washington'a döndüğüm ilk sabah saat beş buçukta kalktım. *Aynı tas aynı hamam*, ki bu benim için sorun değildi.

Wizards tişörtümü ve eski Georgetown spor şortumu ve aşağıya indim. Mutfağın ışıkları hâlâ kapalıydı. Nana henüz uyanmamıştı, bu biraz şaşırtıcıydı.

Arada bir geç saatlere kadar uyumayı o da hak ediyordu.

Spor ayakkabılarımı bağladım ve koşmak için dışarı çıktım. Anacostia Nehri'nin kokusunu hemen alabiliyordum. Harika bir koku değildi ama tanıdıkta. Planım bu sabah ölüm hücresindeki Ellis Cooper'ı düşünmemekti. Şimdilik başarısız oluyordum.

Mahallemiz son birkaç yılda çok değişmişti. Politikacılar ve iş adamları her şeyin iyiye gittiğini söylüyorlardı ama ben bunun doğru olduğundan pek emin değildim. Güney 395'te inşaat vardı ve Dördüncü Cadde rampası sonsuza kadar kapatılmıştı. Georgetown'da bu kadar uzun süre devam edeceğinden şüpheliydim. Birlikte büyüdüğüm eski kahverengi taşların çoğu . Bana Capitol Hill'i andıran evler yükseliyordu. Ayrıca Results adında gösterişli yeni bir spor salonu vardı. Bazı evlerde devasa Tyco şirketinin izniyle altıgen mavi ADT güvenlik tabelaları vardı. Bazı sokaklar soylulaşmaya başlamıştı. Ama uyuşturucu satıcıları hâlâ ortalıktaydı, özellikle de

Anacostia'ya doğru giderken.

H. G. Wells'in zaman makinesi gözlüklerini takabilseydiniz, orijinal şehir planlamacılarının bazı iyi fikirleri olduğunu görürdünüz. Her birkaç blokta bir, açıkça belirlenmiş yolları ve çim alanları olan bir park vardı. Bir gün parklar sadece uyuşturucu satıcıları tarafından değil, insanlar tarafından geri kazanılacaktı. Ya da ben öyle düşünürdüm.

Geçen gün *Washington Post*'ta yayınlanan bir makalede, mahalledeki bazı insanların aslında torbacıları koruduğu ilan edildi. Bazı insanlar torbacıların toplum için politikacıların yaptığından daha iyi şeyler yaptığını düşünüyorlar; sıcak yaz günlerinde mahalle partileri düzenlemek ve çocuklara dondurma parası vermek gibi.

On yaşımdan beri ve muhtemelen Güneydoğu'da kalacağız. Eski mahalleyi seviyorum, sadece anıları değil, vaat ettiği şeyleri de

hala burada olabilir.

Koşudan eve döndüğümde mutfağın ışıkları hâlâ yanmıyordu. Kafamın içinde bir alarm çalıyordu.

Oldukça da gürültülü.

Nana'yı kontrol etmek için mutfaktan dar koridora indim.

Bölüm 22

Kapıyı açtım ve onu yatakta yatarken gördüm, ben de sessizce odaya girdim. Kedi Rosie pencere kenarına tünemişti. Hafifçe miyavlıyordu. Ne bekçi kedi ama.

Gözlerimi gezdirdim. Romare Bearden'ın caz müzisyenlerini resmettiği çerçeveli tanıdık bir poster gördüm; adı *Wrapping It Up at the Lafayette*.

Dolabının üstünde düzinelerce şapka kutusu vardı. Nana'nın özel günler için hazırladığı şapka koleksiyonu her şapkacıyı kıskandırırdu.

Nana'nın nefes alışını duyamadığımı fark ettim.

Vücudum gerildi ve aniden kafamın içinde yüksek bir kükreme sesi duydum. Çocukluğumdan beri sadece birkaç kez kahvaltı hazırlamak için kalkmamıştı. Odasında kıpırdamadan dururken bir çocuğun korkularını hissettim.

Tanrım, hayır. Bunun izin verme.

Yatağına yaklaştığımda, sığ nefesler duydum. Sonra gözleri açıldı.

"Alex?" diye fısıldadı. "Neler oluyor? Neden buradasın? Saat kaç?"

"Merhaba tatlım. İyi misin?" diye sordum.

"Sadece biraz yorgunum. Bu sabah kendimi biraz kötü hissediyorum." Gözlerini kısarak komodinin üzerindeki eski Westclox'a baktı. "Yedi mi? Aman Tanrım. Sabahın yarısı geçti."

"Biraz kahvaltı ister misin? Bu sabah yatakta kahvaltıya ne dersin? Ben ısmarlıyorum," dedim.

İç çekti. "Sanırım biraz daha uyuyacağım, Alex. İzin verir misin? Çocukları okul için hazırlayabilir misin?"

"Elbette. İyi olduğuna emin misin?"

"Sonra görüşürüz. Ben iyiyim. Sadece bu sabah biraz yorgunum. Çocukları kaldır, Alex." Rosie nineyle birlikte yatağa girmeye çalışıyordu ama nine buna izin vermiyordu. "Scat, kedi," diye fısıldadı.

Üç çocuğu da kaldırdım ya da ben öyle sanıyordum ama sonra Jannie ve Damon'ı ikinci kez uyandırmak zorunda kaldım. En sevdikleri mısır gevreklerini ve biraz meyve koydum, sonra da çırpılmış yumurta yaptım.

orada olmak. Alex'in sütünü ısıttım, sonra kahvaltısını hazırladım ve kaşıklı yedirdim.

Çocuklar okula doğru yola çıktılar ve ben de onlar gittikten sonra ortalığı toparladım. Alex'in bezini o sabah ikinci kez değiştirdim ve ona itfaiye araçlarıyla kaplı yeni bir tulum giydirdim. Bu ekstra ilgi hoşuna gidiyordu, komik olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Buna alışma küçük dostum," dedim ona.

Nana'yı kontrol ettim, hâlâ dinleniyordu. Aslında derin bir uykudaydı. Birkaç dakika nefes alışını dinledim. İyi görünüyordu.

Yatak odası çok huzurluydu ama yaşlı kadın pembeliğinde değildi. Yatağın ayak ucunda tüylü, çok renkli, turuncu ve mor bir halı vardı. Halının ona mutlu ayaklar verdiğini söylüyordu.

Küçük Alex'i üst kattaki odama götürdüm ve o sabah biraz çalışmayı umuyordum. Pentagon'dan bir arkadaşımı aradım. Adı Kevin Cassidy. Birkaç yıl önce birlikte bir cinayet davasında çalışmıştık.

Ona Fort Bragg'deki durumdan ve Çavuş Cooper'ın idam hücresinde ne kadar az zamanı kaldığından bahsettim. Kevin beni dinledi, sonra da son derece dikkatli olmam konusunda uyardı. "Orduda pek çok iyi insan var, Alex. İyi insanlar, iyi niyetli, son derece onurlu. Ama biz *kendi* pisliğimizi *kendimiz* temizlemeyi severiz. Dışarıdan gelenler genelde hoş karşılanmaz. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"O cinayetleri Ellis Cooper işlemedi," dedim ona. "Bundan neredeyse eminim. Ama tavsiyeni dikkate alacağım. Zamanımız tükeniyor, Kevin."

"Senin için kontrol edeceğim," dedi. "Bırak *ben* yapayım, Alex."

Pentagon'la görüştüktan sonra FBI'dan Ron Burns'ü aradım. Ona Fort Bragg'daki gelişmeleri anlattım. Müdür ve ben Kyle Craig ile yaşanan sorunlar sırasında oldukça yakınlaşmıştık. Burns beni Büro'ya almak istiyordu ve ben de bunu düşünüyordum.

"Yerel polislerin ne kadar bölgeci olabileceğini bilirsiniz," dedi. "Ordu daha da kötü, özellikle de bir cinayet söz konusu olduğunda."

"İçlerinden biri masum olsa ve haksız yere suçlansa bile mi? İdam edilmek üzere olsa bile mi? Kendi adamlarını orada ölüme terk etmediklerini sanıyordum."

"Eğer buna inansalardı, Alex, dava asla mahkemeye gitmezdi. Eğer yardım edebilirim, ederim. Bana haber ver. Tutamayacağım teklifler yapmam."

"Minnettarım," dedim.

Telefonu kapattıktan sonra Küçük Alex'i biraz daha süt içmesi için aşağı indirdim. Evde her gün, her gün her saat ne kadar çok iş yapıldığının farkına varmaya başlamıştım. Henüz temizlik ya da düzen bile yapmamıştım.

Nana'yı tekrar kontrol etmeye karar verdim.

Kapıyı yavaşça açtım. *Hiçbir şey duyamadım.*

Yatağa yaklaştım.

Sonunda nefes alışının sesini duyabildim. Yatak odasında hareketsiz durdum ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez Nana için endişelendim. *O hiç hasta olmazdı.*

Bölüm 23

NANA nihayet öğleye doğru kalktı. Elinde yeni ve kalın bir kitapla mutfağa girdi: *"Bondwoman's Narrative"*. Ona ve bebeğe sıcak bir öğle yemeği hazırlamıştım.

Nasıl hissettiğinden bahsetmek istemedi ve fazla bir şey yemedi, sadece birkaç kaşık sebze çorbası içti. Onu Dr. Rodman'a götürmeye çalıştım ama kabul etmedi. Ancak günün geri kalanında yemek pişirmeme, çocuklarla ilgilenmeme ve açık talimatları doğrultusunda evi baştan aşağı temizlememe izin verdi.

Ertesi sabah üst üste ikinci gün Nana'dan önce kalktım. Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca böyle bir şey duyulmamıştı.

Onun mutfağa gelmesini beklerken, tanıdık manzaraları seyrettim. Dikkatli olmak .

Odaya eski Caloric gaz ocağı hakim. Dört gözü ve soğuyan ya da pişirilmeyi bekleyen ürünleri koymak için kullandığı geniş bir alanı var. Yan yana iki fırın var. Büyük siyah bir tava her zaman ocağın üstünde duruyor. Buzdolabı da Nana'nın daha yenisi için vazgeçmeyi reddettiği eski bir model. Her zaman birlikte yaşamımızla ilgili notlar ve programlarla kaplıdır: Damon'ın koro ve basketbol programları; Jannie'nin "her neyse" programı; Sampson ve benim için acil durum telefon numaraları; Küçük Alex'in bir sonraki çocuk doktoru kontrolü için bir randevu kartı; en son bilge tavsiyelerini yazdığı bir Post-it: *Dizlerinin üzerindeyken asla tökezlemezsin.*

"Ne yapıyorsun Alex?" Terliklerinin tanıdık sürtünme sesini duydum. Döndüm ve onu orada, elleri kalçalarında, savaşa ya da her neyse ona hazır bir şekilde dururken gördüm.

"Bilmiyorum. Geçmiş kahvaltıların hayaleti mi? Nasıl hissediyorsun, yaşlı kadın?" Dedim. "Konuş benimle. İyi misin?"

Göz kırptı ve minik başını salladı. "Ben iyiyim. Peki ya sen? İyi misin? Yorgun görünüyorsun. Bu evle ilgilenmek zor iş, değil mi?" dedi ve kıkırdadı. Bu ses o kadar hoşuna gitti ki tekrar kıkırdadı.

Mutfağa gittim ve onu kollarıma aldım. O kadar hafıftı ki
-Yüz kilodan daha az. "beni!" dedi. "Yavaşça, Alex. I

kırılabilir."

"Bana dünden bahset. Doktordan randevu alacak mısın?
Rodman mı? Tabii ki ."

"Biraz fazladan uykuya ihtiyacım vardı, hepsi bu. Bu hepimizin başına gelir.
Ben vücudumu dinledim. Sen dinledin mi?"

"Evet, biliyorum," dedim. "Şu anda onu dinliyorum ve seninle ilgili ciddi endişelerini dile getiriyor. John Rodman'dan bir randevu alacak mısın, yoksa senin için ben mi alayım?"

"Beni yere bırak, Alex. Bu hafta içinde zaten doktora gideceğim.
Sıradan bir ziyaret, önemli bir şey değil. Şimdi. Bu sabah yumurtanı nasıl istersin?" Nana, ne kadar iyi olduğunu göstermek istercesine, bana geri dönmemi söyledi.

Sampson ile Fort Bragg'e gidip işimi orada bitireceğim. Israr etti. En azından bir kez daha Bragg'a gitmem gerekiyordu ama Tia Teyze'nin gelip Nana ve çocuklarla kalmasını sağlamadan önce değil. Ancak her şeyin kontrol altında olduğundan emin olduktan sonra Kuzey Carolina'ya doğru yola çıktım.

Yolculuk sırasında Sampson'a Nana ile olanları ve çocuklarla geçirdiğim günün özetini anlattım.

"Seksen iki yaşında, Alex," dedi ve ekledi, "muhtemelen sadece yirmi yıl daha bizimle olacak." İkimiz de güldük ama John'un da Nana için endişelendiğini anlayabiliyordum. Kendi itirafına göre, ninesi onun için bir anne gibiydi.

Sonunda öğleden sonra beş gibi Fayetteville, Kuzey Carolina'ya vardık. Çavuş Cooper'ı kurtarabilecek bir mazeret için bir kadınla görüşmemiz gerekiyordu.

Bölüm 24

Bragg Kalesi'ne yarım milden daha az bir mesafede bulunan Bragg Bulvarı Siteleri'ne gittik. Jetler hâlâ tepemizde durmaksızın uçuyor ve topçular vurmaya devam ediyordu.

Boulevard Estates'teki hemen hemen herkes üste çalışıyor ve temel ödenek olarak bilinen konutlarda yaşıyordu. BAH rütbe ve maaş derecesine göre belirleniyor, konutun büyüklüğü ve kalitesi rütbe ile birlikte önemli ölçüde artıyor. Gördüğümüz yerlerin çoğu küçük çiftlik evleriydi. Birçoğunun ciddi bakıma ihtiyacı var gibi görünüyordu. Bir yerde mevcut ordunun yüzde 60'ından fazlasının evli ve çocuklu olduğunu okumuştum. Görünüşe göre bu istatistik doğrudu.

Sampson'la birlikte tuğladan yapılmış çiftlik evlerinden birine doğru yürüdük ve ben hırpalanmış ve eğilmiş alüminyum ön kapıyı çaldım. Siyah ipek kimono giymiş bir kadın belirdi. Ağır yapılı ve çekiciydi. Adının Tori Sanders olduğunu zaten biliyordum. Arkasında, kapıda kimin olduğunu kontrol eden dört küçük çocuk görebiliyordum.

"Evet? Ne oldu?" diye sordu. "Meşgulüz. Hayvanat bahçesinde beslenme zamanı." "Ben Dedektif Cross ve bu da Dedektif Sampson," dedim ona.

"Yüzbaşı

Jacobs bize Ellis Cooper'ın arkadaşı olduğunuzu söyledi." Cevap vermedi. Gözünü bile kırpmadı.

"Bayan Sanders, iki gün önce beni otelimden aradınız. Eğer Çavuş Cooper cinayet gecesi burada durduysa, evinizin üsse yürüme mesafesinde olması gerektiğini düşündüm. Biraz araştırma yaptım. O gece burada olduğunu öğrendim. İçeri girebilir miyiz? Bütün komşularınızın görebileceği bir yerde durmamızı istemezsiniz."

Tori Sanders bizi içeri almaya karar verdi. Sampson ve benim için kapıyı açtı ve bizi küçük bir yemek alanına götürdü. Sonra çocuklarını uzaklaştırdı.

"Neden burada olduğunuzu ya da neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi. Kollarını vücudunun önünde sıkıca kavuşturmuştu. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı.

"Başka seçeneklerimiz de var. Size ne yapabileceğimizi söyleyeyim Bayan Sanders," diye konuştu Sampson. "Dışarı çıkıp çevredeki insanlara

Sen ve Çavuş Cooper. CID'yi de dahil edebiliriz. Ya da sorularımıza burada, evinizin mahremiyetinde cevap verebilirsiniz. Cooper'ın birkaç gün içinde idam edileceğini biliyorsunuz değil mi?"

"Allah belanızı . de!" dedi aniden sesini yükselterek. "Her şeyi yanlış anladınız. Her zamanki gibi polis de yanılıyor."

Sampson ses tonunu biraz yumuşatarak, "O zaman neden bizi ?" dedi. "Dinlemek için buradayız. Gerçek bu, Bayan Sanders."

"mi istiyorsun, o zaman burada. Gerçek mi istiyorsun? I sizi aradı, Dedektif Cross. Arayan bendim.

"Telefonda söylemediğim şey şu. Kocamı Çavuş Cooper ile aldatmıyordum. Aramayı yapmamı kocam istedi. Ellis'in bir arkadaşı. Adamın masum olduğuna inanıyor. Ben de öyle. Ama cinayetleri onun işlemediğine dair elimizde hiçbir kanıt yok. Ellis o gece buradaydı. Ama içmeye gitmeden önceydi ve kocamı görmeye gelmişti, beni değil."

Söylediklerini anladım ve ona inandım. İnanmamak çok zordu. "Çavuş Cooper beni arayacağını biliyor muydu?" diye sordum.

Omuzlarını silktili. "Hiçbir fikrim yok. Bunu Ellis'e sormanız gerekecek. Biz sadece onun için doğru olanı yapmaya çalışıyorduk. Siz de aynısını yapmalısınız. Adam ölüm hücresinde ve en az sizin ya da benim kadar *masum*. Şimdi bırak da bebeklerimi besleyeyim."

Bölüm 25

Hızla bir yere varamıyorduk ve bu ikimiz için de, ama özellikle Sampson için çok sinir bozucuydu. Ellis Cooper'ın saati o kadar yüksek sesle işliyordu ki, günün hemen her dakikasında bunu duyabiliyordum.

O gece dokuz sularında John ve ben Strickland Bridge Alışveriş Merkezi'ndeki Misfits Pub adlı popüler bir yerel mekanda akşam yemeği yedik. Söylendiğine göre Fort Bragg'dan birçok komando olmayan personel oraya uğramıştı. Hâlâ alabileceğimiz herhangi bir bilgi için etrafta dolanıyorduk.

"Ne kadar çok şey bilirsek, o kadar az şey gibi görünüyoruz." Sampson başını salladı ve içkisini yudumladı. "Bragg'de kesinlikle doğru olmayan bir şeyler var. Ne diyeceğini biliyorum Alex. Belki de Cooper sorunun kalbidir. Özellikle de Sanders'ları seni aramaya o ikna ettiyse."

İçkimi yudumladım ve bara baktım. Kalabalık, gürültülü ve dumanlı odaya bir bar hâkimdi. Müzik country ve soul arasında gidip geliyordu. "Bu onun suçlu olduğunu kanıtlamaz. Sadece çaresiz olduğunu gösterir. Yapabileceği her şeyi denediği için Cooper'ı suçlamak zor," dedim sonunda. "Adam ölüm hüccresinde." "O aptal değil, Alex. "O aptal değil, Alex. dikkat. Ya da başka birinin."

"Ama cinayet işleyemez mi?"

Sampson gözlerimin içine baktı. Kızmaya başladığını söyleyebilirdim. "Hayır, o bir katil değil. Onu tanıyorum Alex. Tıpkı seni tanıdığım gibi."

"Cooper savaşta öldürdü mü?" Ben sordum.

Sampson başını salladı. "O bir savaştı. Birçok insanımız da öldürüldü. bir şey olduğunu bilirsiniz. Sen de adam öldürdün," dedi. "Bu seni katil yapmaz, değil mi?"

"Bilmiyorum. Öyle mi?"

Barda yanoturan bir adam ve kadına kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım. "Polis zavallı Vanessa'yı I-95 yakınındaki ormanda bulmuş. Sadece iki gece önce kaybolmuş. Şimdi öldü, gitti. Bazı ucubeler onu öldürmüş. Muhtemelen asker müsveddeleri" diyordu kadın. Kalın bir güneyli aksanı vardı ve sesi kızgın ama aynı zamanda korkmuş geliyordu.

Arkamı döndüğümde parlak mavi askılı giysiler giymiş, çiçek yüzlü, kıvılcı saçlı bir kadın gördüm.

üst ve beyaz pantolon. "Kusura bakmayın, kulak misafiri oldum. Ne oldu?" diye sordum. "Kasabanın dışında biri mi öldürüldü?"

"Bazen buraya gelen kız. Vanessa. Biri onu vurdu," dedi kızıl saçlı kadın ve başını ileri geri salladı. Yanındaki adam siyah ipek bir gömlek giymiş, kovboy şapkası takmış ve başarısız bir country-and-western şarkıcısına benziyordu. Kadının benimle konuşması hoşuna gitmemişti.

"Benim adım Cross. Washington'dan bir cinayet masası dedektifiyim. Ortağım ve ben burada bir dava üzerinde çalışıyoruz."

Kadın başını geriye attı. "Ben polislerle konuşmam," dedi ve arkasını döndü. "Sen kendi işine bak."

Sampson'a baktım, sonra kısık bir sesle konuştum. "Eğer aynı katilse, çok dikkatli davranmıyor demektir."

"Ya da aynı üç katil," dedi.

Biri sırtıma sert bir dirsek attı. Döndüm ve kareli spor gömlek ve hakiler giymiş, iri yapılı, kaslı, sarışın bir adam gördüm. "Yüksek ve sıkı" bir kıyafeti vardı. Kesinlikle askeriydi.

"Siz ikinizin Dodge'dan defolup gitme vakti geldi," dedi. Arkasında iki adam daha duruyordu. Üç . Sivil kıyafetler giymişlerdi ama kesinlikle asker gibi görünüyorlardı. "Sorun çıkarmayı bırakmanızın zamanı geldi. Beni duyuyor musunuz?"

"Burada konuşuyoruz. Bir daha sözümüzü kesme," dedi Sampson. "Duyuyorsun Ben mi?"

"Sen büyük bir yüksün, değil mi? Kendini gerçekten sert bir adam mı sanıyorsun?" diye sordu öndeki adam.

Sampson daha önce de gördüğüm yavaş bir gülümsemeye büründü. "Evet, öyle. O da sert bir adam."

Kaslı sarışın Sampson'ı taburesinden itmeye çalıştı. John kımıldamadı. Sarışının arkadaşlarından biri bana doğru geldi. Çabuk hareket ettim, o da savurdu ama ıskaladı. Karnına sert bir darbe indirdim ve dört ayak üzerine düştü.

Birden üç adam da üzerimize geldi. "Pislik arkadaşın bir katil," diye bağırdı sarışın. "O kadınları öldürdü!"

Sampson çenesine vurdu ve o da tek dizinin üzerine çöktü. Ne yazık ki bu adamlar bir kez vurulduklarında yerde kalmıyorlardı. Başka bir çetin ceviz daha katıldı ve sayı dörde karşı iki oldu.

Barın içinden tiz bir ıslık sesi geldi. Döndüm ve kapıya doğru baktım. Askeri polis gelmişti. Fayetteville polisinden birkaç hevesli görünümlü yardımcı da gelmişti. Hepsinin copları hazırды. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiklerini merak ettim.

Bar kavgasına karışan herkesi tutukladılar, Sampson ve ben de dahil. Kavgayı kimin başlattığıyla ilgilenmediler. Başlarımız öne eğik, ellerimiz kelepçeli bir şekilde siyah-beyaz bir arabaya götürüldük. Bizler

bir ekip arabasına itildi.

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Sampson.

Bölüm 26

Bu saçmalığa ihtiyacımız yoktu, özellikle de şimdi. Cumberland County hapishanesine on kişilik küçük mavi bir otobüsle götürüldük. Görünüşe göre Fayetteville'deki hapishanede sadece birkaç hücre varmış. Washington'dan gelen ve Çavuş Ellis Cooper adına çalışan cinayet masası dedektifleri olduğumuz için bize hiçbir zaman profesyonel bir nezaket gösterilmedi.

Eğer ararsanız, ilçe hapishanesindeki kayıt tesisi bodrum katında yer alıyor. Yerel polisin evrak işlerimizi yapması, parmak izimizi alması ve fotoğraflarımızı çekmesi yaklaşık yarım saat sürdü. Bize soğuk bir duş verildikten sonra "balkabağı tarlasına konduk". Bu, gardiyanların mahkumlara giydirilen turuncu tulum ve terlikleri tarif etmek için kullandıkları zekice bir yöntemdi.

Bize saldıran dört askere ne olduğunu sordum ve bana bunun beni ilgilendirmediğini, Bragg'daki karakola götürüldüklerini söylediler.

Sampson ve ben kabahatler bloğunda, yine bodrum katında bulunan bir yatakhane hücrelerine konulduk. Belki bir düzine mahkum için inşa edilmişti, ama o gece orada yirmiye yakın kalabalık vardı. Mahkumların hiçbiri beyaz değildi ve ilçe hapishanesinde başka nezarethaneler olup olmadığını ve onların da ayrılıp ayrılmadığını merak ettim.

Bazı adamlar birbirlerini burada geçirdikleri diğer gecelerden tanıyor gibiydi. Yeterince medeni bir gruptu. Kimse Sampson'a bulaşmak istemiyordu, hatta bana bile. Bir nöbetçi saatte iki kez kontrolden geçiyordu. Temel talimatı . Saatin diğer elli sekiz dakikası mahkûmların sorumluluğundaydı.

"Sigara?" diye sordu sağındaki adam. Sırtını çukurlu beton bir duvara dayamış, yerde oturuyordu.

"Sigara içme," dedim ona.

Birkaç dakika sonra "Siz dedektifsiniz, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve ona daha yakından baktım. Onunla tanıştığımı sanmıyordum ama burası küçük bir kasabaydı. Etrafa yüzümüzü göstermiştik. Bu zamana kadar Fayetteville'deki pek çok insan kim olduğumuzu biliyordu.

"Tuhaf şeyler oluyor," dedi adam. Bir paket Camel çıkardı. Sırıttı. Bir tanesine vurdu. "Bugünün ordusu, dostum. 'Tek kişilik bir ordu.' Bu nasıl bir saçmalık?"

"Siz ordu musunuz?" Ben sordum. "Sizi Bragg Kalesi'ndeki hapishaneye götürdüklerini sanıyordum."

Bana gülümsedi. "Bragg'da stok yok, dostum. Sana bir şey daha söyleyeyim. Çavuş Cooper'ı getirdiklerinde buradaydım. O gece delirmişti. Onu buraya getirdiler, sonra da *yukarı* çıkardılar. Adam o gece kesinlikle psikopat bir katildi."

Sadece dinledim. Adamın kim olduğunu ve neden benimle Ellis Cooper hakkında konuştuğunu anlamaya çalışıyordum.

"Sana kendi iyiliğin için bir şey söyleyeceğim. Buradaki herkes onun o kadınları becerdiğini biliyor. Tanınmış bir ucubeydi."

Adam yoğun duman halkaları üfledi, sonra kendini yerden kaldırdı ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Neler olduğunu merak ediyordum. Bardaki kavgayı biri mi ayarlamıştı? Bu geceki her şeyi? Benimle konuşmaya gelen adam kimdi? "Kendi iyiliğim için" bana tavsiye vermek için mi?

Kısa bir süre sonra bir muhafız geldi ve onu . bana doğru baktı. Sonra Sampson ve ben geceyi kalabalık, kötü kokulu bir hücrede geçirdik. Sırayla uyuduk.

Sabah, birinin isimlerimizi söylediğini duydum.

"Cross. Sampson." Gardiyanlardan biri nezarethannenin kapısını açmıştı. Pis kokuyu eliyle uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Cross. Sampson."

Sampson ve ben kendimizi sertçe yerden kaldırdık. "Tam burada. Dün gece bizi bıraktığın yerde," dedim.

Üst kata geri götürüldük ve günün ilk sürpriziyle karşılaşacağımız ön lobiye alındık. CID'den Yüzbaşı Jacobs orada bekliyordu. "Hepiniz iyi uyudunuz mu?" diye sordu.

"Bu bir tuzaktı," dedim ona. "Kavga, tutuklama. Önceden biliyor muydun?"

"Artık gidebilirsin," dedi. "Yapmanız gereken de bu. Eşyalarınızı alın ve evinize gidin, Dedektifler. Hâlâ yapabiliyorken kendinize büyük bir iyilik yapın. Ölü bir adamın ayak işleriyle vakit kaybediyorsunuz."

Bölüm 27

Korkunç gariplik ve hayal kırıklığı Washington'a döndüğüm gün de devam etti. Hatta daha da kötüleşti. Evdeki ofisimde beni bir e-posta bekliyordu. Mesaj kendisini "Foot Soldier" olarak tanıtan birinden geliyordu. Notla ilgili her şey rahatsız ve o noktada anlamam imkansızdı.

Başladı:

Dedektif Alex Cross için,

Genel ilgi alanınız: Pentagon şu anda "barış zamanı ordusunda" her yıl meydana gelen binden fazla ölümün bir kısmını önlemek için adımlar atıyor. Bu ölümler araba kazaları, intiharlar ve cinayetlerden kaynaklanıyor. Son üç yılın her birinde en az seksen ordu askeri öldürüldü.

gereken ayrıntılar, Dedektif: New York, Watertown yakınlarındaki Fort Drum'da görevli Thomas Hoff adlı bir ordu pilotu, üste görevli eşcinsel bir erin öldürülmesinden hüküm giydi. Mahkum edilen adam idam edileceği ana kadar masum olduğunu iddia etti. Savunmasına göre Hoff, cinayetin işlenmesinden üç ay sonrasına kadar Drum'da görev yapmamıştı. Ancak cinayetten önce Drum'daki bir arkadaşını ziyaret etmişti. Cinayet mahallinde parmak izleri bulundu. Cinayetten hüküm giymeden önce Hoff'un sicili temizdi. Sözde cinayete kadar "örnek bir asker" olmuştu.

Değerlendirmeniz için bir dava daha, Dedektif. Arkadaşları tarafından "Bangs" olarak bilinen bir ordu berberi, Kentucky'deki Fort Campbell'in dışında üç fahişeyi öldürmekten suçlu bulundu. Santo Marinacci'nin cinayetlerden önce sabıka kaydı yokmuş. Hamile karısı, cinayetlerin işlendiği gece Marinacci'nin evde onunla birlikte olduğunu ifade etmiştir. Marinacci, cinayet mahallinde bulunan parmak izleri ve DNA nedeniyle ve cinayet silahı olan hayatta kalma bıçağı garajında bulunduğu için mahkum edildi.

Marinacci bıçağın oraya yerleştirildiğine yemin etti. "Tanrı aşkına, o bir

Berber," diye seslendi karısı kocasının nihai infazı sırasında. Santo Marinacci masum olduğunu ve öldüğü ana kendisine komplo kurulduğunu iddia etmiştir.

Ayak Askeri

Foot Soldier'ın e-postasını tekrar okudum, sonra Sampson'ı evden aradım. Ona mesajı . O da ne yapacağını bilmiyordu. Telefonu kapatır kapatmaz Ellis Cooper'ı arayacağını söyledi. İkimiz de bu garip notun arkasında Cooper'ın olup olmadığını merak ettik.

Yine de günün geri kalanında rahatsız edici mesajı aklımdan çıkaramadım. Birinin önemli olduğunu düşündüğü bir bilgi bana aktarılmıştı. Hiçbir sonuca varılmamıştı. Foot Soldier bunu bana bırakmıştı. Fort Drum ve Fort Campbell'daki cinayetlerden ne çıkarmam gerekiyordu? Olası bir komplo mu?

O gece birkaç saat ara verdim. Damon'ın basketbol takımının St. Anthony'de oynadığı lig maçını izledim. Damon on altı sayı attı ve bazı liseli çocuklar kadar iyi bir dış şutördü. Sanırım bunu biliyordu ama oyunu hakkındaki görüşlerimi duymak istiyordu.

"Gerçekten iyi bir maç çıkardın Damon," dedim ona. "Sayılar attın ama takımının geri kalanını da unutmadın. On bir numaraya karşı sert oynadın."

Damon tutmaya çalışsa da sırtıttı. Doğru cevabı vermiştim. "Evet, ligin en skorer oyuncusu. Ama bu gece değil."

Biz konuştuktan sonra Damon bazı takım arkadaşlarıyla, Ramon, Ervin ve Kenyon'la birlikte gitti. Bu yeni bir şeydi ama buna alışmam gerektiğini biliyordum.

Eve döndüğümde Ellis Cooper'ı ve ordu personeli tarafından işlenen diğer cinayetlerle ilgili e-postaları düşünmeden edemedim. Sampson'a göre Cooper bu işle bir ilgisi olmadığına yemin etmiş. Kim o zaman? Fort Bragg'den biri mi? Cooper'ın bir arkadaşı mı?

O gece yatakta o lanet notu düşünmeden edemedim.

Masum insanlar idam edilmiş olabilir.

Çavuş Cooper ilk değildi.

Bu daha önce de oldu.

Foot Soldier da kimdi?

Bölüm 28

Ordu Ceza Temyiz Mahkemesi'nde biriyle görüşmem gerekiyordu ve FBI doğru kişiyle randevu almamda bana yardımcı oldu.

Mahkeme ve idari ofisleri Arlington'da mülayim görünümlü bir ticari binada yer alıyordu. Binanın içi oldukça güzeldi, ağırbaşlı ve çekingen bir şirket hukuk ofisi gibiydi. Kadın ve erkeklerin çoğunun üniforma giymesi dışında, askeri kültürün normal dokunuşları pek görülüyordu.

Sampson ve ben Korgeneral Shelly Borislow'u görmek için oraya gittik ve bir yardımcısı tarafından ofisine götürüldük. Uzun bir yürüyüş oldu - Washington bölgesindeki tüm hükümet binalarında olduğu gibi bir sürü uzun koridor vardı.

Sonunda vardığımızda General Borislow bizi bekliyordu. Dimdik duruyordu ve fiziksel olarak formda olduğu belliydi. Muhtemelen kırklı yaşlarının sonunda, yakışıklı bir kadındı.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedi Sampson ve General Borislow'un elini sıktı. Belki ordu konusunda benden daha deneyimli olduğu için, belki de Ellis Cooper'ın zamanı azaldığı için toplantıyı onun yönetmek istediği hissine kapıldım.

"Dün gece duruşma tutanağını okudum," dedi General Borislow, cam kaplı bir sehpanın etrafında otururken. "Ayrıca Yüzbaşı Jacobs'un CID notlarını da inceledim. Ve Çavuş Cooper'ın kayıtlarını. Hemen hemen her şeyi öğrendim. Şimdi, sizin için ne yapabilirim, beyler?" Cinsiyet konusunu açanın general olması beni memnun etmişti.

"Bazı sorularım var. Sakıncası yoksa, General?" Sampson söyledi. Dirsekleri uyluklarına dayanacak şekilde öne doğru eğildi. Gözleri General Borislow'un gözlerinde sabitti, o da aynı şekilde Sampson'ınkilere odaklanmıştı.

"İstedığınız soruyu sorun. ona kadar başka bir toplantım yok. Bu bize konuşmak için yaklaşık yirmi dakika verir, ancak ihtiyacınız olursa daha fazla zamanınız olabilir. Ordunun bu konuda saklayacak hiçbir şeyi yok. Size bu kadarını söyleyebilirim."

Sampson hâlâ Borislow'un gözlerini tutuyordu. "Dedektif Cross ve ben yüzlerce cinayet mahallinde çalıştık, General. Bu olayla ilgili bazı şeyler bizi rahatsız ediyor.

çok."

"Ne, özellikle mi?"

Sampson tereddüt etti, sonra devam etti. "Bizi neyin rahatsız ettiğine geçmeden önce, duruşma ya da soruşturmayla ilgili sizi rahatsız eden bir şey olup olmadığını merak ediyorum."

General Shelly Borislow mükemmel kontrolünü sürdürdü. "Aslında birkaç şey var. Sanırım Çavuş Cooper'ın cinayet silahını tutması biraz fazla patavatsızlık olarak yorumlanabilir. Yine de Vietnam'da geçirdiği yıllardan kalan değerli bir hatıraydı. Ve cinayetlerin kendisinden de bir hatıra."

"Çavuş Cooper'ın dairesine cinayetlerden bir ya da iki gün önce girildiğinin farkındasınız değil mi? Zorla girildiğine dair işaretler gördük ve Cooper da bunu doğruladı. Bıçak o zaman alınmış olabilir," dedi Sampson.

Borislow başını salladı. "Bu kesinlikle mümkün, Dedektif. Ama çavuşun, dairesine zorla girildiği izlenimini yaratmış olması da mümkün değil mi? CID bu sonuca vardı."

"Mahalleden bir çocuk, cinayetlerin işlendiği saatlerde Tanya Jackson'ın bahçesinde üç adam görmüş."

"Çocuk bahçede adam görmüş olabilir. Bu doğru. Ayrıca ağaçlardan gölgeler de görmüş olabilir. Karanlık bir geceydi ve rüzgarlıydı. Çocuk on yaşında. Polis memurlarına geceyle ilgili çelişkili ifadeler verdi. Dediğim gibi, Dedektif, davayı derinlemesine inceledim."

"Cinayet mahallinde öldürülen kadınlara ya da Çavuş Cooper'a ait olmayan kan bulundu."

General Borislow'un tavrı değişmedi. "Davaya bakan yargıç bunun kanıt olarak kullanılmasına izin vermedi. Yargıç ben olsaydım, jürinin kanı duymasına izin verirdim. Artık bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Sampson, "Çavuş Cooper'ın cinayetlerden önceki askeri sicili neredeyse mükemmeldi," dedi.

"Mükemmel bir sicili vardı. Ordu bunun çok iyi farkında. Bunu trajedi haline getiren şeylerden biri de bu."

Sampson iç çekti. Bir yere varamayacağını hissetmişti. Ben de hissettim. "General, bir soru daha, sonra gideceğiz. Bize ayrılan süreyi bile kullanmayacağız."

Borislow gözünü kırpmadı. "Sorunuza devam edin."

"Ordunun Çavuş Cooper'ı savunmak için gerçek bir çaba göstermemesi beni şaşırtıyor. Ne duruşmadan önce ne de duruşma sırasında. Belli ki ordu şimdi de ona yardım etmeye çalışmayacak. Neden?"

General Borislow soru karşısında başını salladı ve cevap vermeden önce dudaklarını büzdü. "Dedektif Sampson, Ellis Cooper'ın arkadaşınız olmasını ve ona sadık kalmanızı takdir ediyoruz. Aslında bunu takdir ediyoruz. Ama sorunuza cevap vermek kolay. Ordu, tepeden tırnağa

Çavuş Cooper'ın üç korkunç, soğukkanlı cinayetten suçlu olduğuna inanıyoruz. Bir katilin serbest kalmasına yardım etmeye niyetimiz yok. Korkarım ki ben de Cooper'ın bir katil olduğuna ikna oldum. Temyiz başvurusunu desteklemeyeceğim. Size daha iyi haberlerim olmadığı için üzgünüm."

Görüşmemizden sonra Sampson ve ben General Borislow'un yardımcısı tarafından labirent gibi koridorlardan geçirildik. Ana lobiye doğru uzun bir yürüyüş yaparken ikimiz de sessizdik.

Binadan çıkıp dışarı çıktıktan sonra bana döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım ordu bir şeyler saklıyor," dedim. "Ve bunun ne olduğunu öğrenmek için fazla zamanımız yok."

Bölüm 29

ERTESİ SABAH, Thomas Starkey işlerin kendisi için ne kadar ileri gittiğini net bir şekilde gördü. Bu aydınlatıcı olay Kuzey Carolina'daki evinden iki milden daha az bir mesafede meydana geldi.

USA Today ve *Rocky Mount Telegram* gazetelerini ve New York tarzı şarküteriden aldığı kuru üzümlü tarçınlı simitleri almak için yerel bir alışveriş merkezinde durmuştu. O sabah şiddetli yağmur yağıyordu ve alışveriş merkezindeki çıkıntının altında gazeteler ve sıcak simitlerle durup sağanağın dinmesini bekledi.

Sonunda sular çekildiğinde, Starkey derin su birikintilerinden geçerek Suburban'ına doğru yürümeye başladı. O sırada park yerinde kendisine doğru gelen bir çift gördü. Eski mavi bir pikaptan yeni inmişlerdi ve farları açık bırakmışlardı.

"Merhaba, affedersiniz. Işıklarınızı açık unutmuşsunuz," diye seslendi Starkey onlar öne çıkarken.

Kadın dönüp baktı. Adam bakmadı.

Onun yerine konuşmaya başladı ve konuşma güclüğü çektiği belliydi. "Wir frum San Cros head'n La'nce. Forgath muh wuhlet n'mah pantz-"

Kadın araya girdi. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Biz Sandy Cross'tan Lawrence'a gidiyoruz," dedi. "Çok utanç verici. Kardeşim cüzdanını diğer pantolonunda unutmuş. Eve dönmek için benzin alacak paramız bile yok."

"Hepiniz iyi misiniz?" diye sordu kekeleyen erkek.

Starkey her şeyi hemen anladı. Lanet olası kamyonun ışıklarını açık bırakmışlardı, böylece ilk sözlü teması kuran o olacaktı, onlar değil. Adamın konuşma bozukluğu sahteydi ve onu asıl etkileyen de buydu. Oğlu Hank otistikti. Şimdi bu iki pislik, para kazanmak için ucuz numaralarının bir parçası olarak sahte bir engel kullanıyorlardı.

Starkey hızla tabancasını çıkardı. Bundan sonra ne olacağından kendisi de emin değildi. Tek bildiği gerçekten çok olduğuydu. Tanrım, çok kızmıştı.

"İkiniz de diz çökün," diye bağırdı ve silahı erkeğin tıraşsız, sefil suratına dayadı. "Şimdi özür dileyeceksin ve

doğru konuşsan iyi olur, yoksa seni bu lanet vurup öldürürüm."

Diz çökmüş adamın alnına silahının namlusuyla vurdu. "Tanrım, özür dilerim. İkimiz de üzgünüz, bayım. Sadece birkaç dolar istedik.

Ateş etmeyin! Lütfen bizi vurmayın. Biz iyi Hristiyanlarız."

Starkey, "İkiniz de lanet olası dizlerinizin üzerinde kalın," dedi. "Orada kalın ve sizi bir daha buralarda görmek istemiyorum. Asla, *asla*."

Arabasına doğru ilerlerken silahını ceketine geri koydu. Suburban'a vardı ve genç kızının rock müzik dinlediği ve otoparkta olup bitenleri izlemediği için Tanrı'ya şükretti. Melanie her zamanki gibi kendi küçük dünyasındaydı.

Starkey Suburban'ın ön koltuğuna çökerken, "Hadi eve gidelim," dedi. "Ve Mel, şu lanet müziğin *sesini* açabilir *misin*?"

Tam o sırada kızı başını kaldırdı ve arsada diz çökmüş çifti gördü. "Bu ikisinin nesi var?" diye sordu babasına. "Yağmurun altında *diz çökmüş* gibiler."

Starkey sonunda ince bir gülümsemeyi başardı. "Sanırım az önce kurtuldular ve şimdi Tanrı'ya şükrediyorlar," dedi.

Bölüm 30

Ekim ayının başlarında soğuk bir günde, Sampson ve ben arabayla altı saatlik bir yolculuk yaparak Raleigh'deki Merkez Cezaevi'ne döndük. Yolda çok az konuştuk. Ellis Cooper için zaman tükenmişti.

İki gün önce Cooper'a infaz tarihi Kuzey Carolina Islah Dairesi tarafından resmen bildirilmişti. Sonra da hapishanenin ölüm nöbeti alanına götürülmüştü. Her şey düzenli ve ölümcül bir şekilde ilerliyordu.

Sampson ve ben Cezaevleri Bölümü tarafından Çavuş Cooper'ı ziyaret etmek üzere yetkilendirilmiştik. Merkezi Cezaevine vardığımızda, park alanlarında yaklaşık bir düzine protestocu vardı. Çoğu kadındı ve altmışlı yıllara, hatta daha öncesine ait hafif halk şarkıları söylüyorlardı. Üç ya da dört idam cezasını kınayan pankartlar taşıyordu.

Aceleyle hapishanenin içine girdik ve ağır taş ve harç duvarların ötesindeki kederli ilahileri hâlâ duyabiliyorduk.

Merkezdeki ölüm nöbeti alanında yan yana dizilmiş dört hücre vardı ve televizyon ile duş bulunan bir gündüz odasına açılıyordu. Ellis Cooper o sırada ölüm gözetimindeki tek mahkumdu. Günün yirmi dört saati hücresinin dışında iki infaz koruma memuru görev yapıyordu. Geldiğimizde saygılı ve nazik davrandılar.

Ellis Cooper alana girdiğimizde başını kaldırdı ve bizi gördüğüne sevinmiş gibiydi. Gülümsedi ve selamlamak için elini kaldırdı.

"Merhaba Ellis," dedi Sampson sakın bir sesle, hücrenin dışındaki sandalyelere. "Evet, geri döndük. Elimiz boş, ama döndük."

Cooper parmaklıkların diğer tarafındaki küçük bir tabureye oturdu. Taburenin ayakları yere vidalanmıştı. Hücrenin kendisi tertemizdi ve bir yatak, lavabo, tuvalet ve duvara monte edilmiş bir yazı masasıyla seyrek bir şekilde döşenmişti. Manzara iç karartıcı ve umutsuzdu.

"Geldiğiniz için teşekkürler, John ve Alex. Benim için yaptığınız her şey için teşekkürler."

"Yapmaya çalıştım," dedi Sampson. "Denedik ve başarısız olduk. Tek yaptığımız sıcıp batırmaktı." Cooper başını salladı. "Bu sefer kartlarda yoktu. Güverte

bize karşı yığılmış. Senin suçun değil. Kimsenin değil," diye mırıldandı. "Her neyse, ikinizi de görmek güzel. Gelmeniz için dua ediyordum. Evet, şimdi dua ediyorum."

Sampson ve ben infazı durdurmak için yoğun yasal çabaların devam ettiğini biliyorduk ama bu konuda konuşmak için pek bir neden görünmüyordu. Cooper bu konuyu açmayı seçmediği sürece, ki açmadı. Bana garip bir şekilde huzurlu göründü, onu gördüğüm en rahat haliydi. Tuzlu ve biberli saçları kısa kesilmişti ve hapishane tulumu temizdi ve yeni ütülenmiş gibi görünüyordu.

Tekrar gülümsedi. "Burası güzel bir otel gibi, bilirsin. *Lüks* bir otel. Dört yıldız, beş elmas, en iyisini ifade eden her neyse. Bu iki beyefendi bana çok iyi bakıyor. Bu şartlar altında bekleyebileceğimin en iyisi. Üç cinayetten benim suçlu olduğumu düşünüyorlar ama yine de çok iyiler."

Sonra Cooper çelik parmaklıklara doğru eğildi ve Sampson'a olabildiğince yaklaştı. "Bunu söylemek benim için çok önemli John. Elinden geleni yaptığını biliyorum ve umarım sen de bunu biliyorsundur. Ama dediğim gibi, bana karşı olan deste o kadar yüksekti ki. Kim ölmemi istedi bilmiyorum ama birileri kesinlikle istedi."

Doğrudan Sampson'a baktı. "John, sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Ne şimdi, ne de burada, Ölüm Nöbeti'nde. O kadınları ben öldürmedim."

Bölüm 31

YİRMİ DÖRT SAAT önce, Sampson ve ben infaz odasına girmeden önce aranacağımıza dair bir anlaşma imzalamıştık. Şimdi, sabah saat birde, on altı erkek ve üç kadın hapishanenin içindeki küçük izleme odasına götürülüyordu. Adamlardan biri Bragg'den General Stephen Bowen'dı. Orada olacağına dair verdiği sözü tutmuştu. ABD Ordusu'nun tek temsilcisiydi.

Sabah saat biri yirmi geçe, infaz odasının siyah perdeleri tanıklar için açıldı. Orada olmak istemedim; onlar hakkında ne hissettiğimi bilmek için başka bir infaz görmeme gerek yoktu. Hapishane müdürünün emriyle, ölümcül enjeksiyon uygulayan cellat Cooper'a yaklaştı. Sampson'ın nefesini tuttuğunu duydum. Arkadaşının bu şekilde ölmesini izlemenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

Teknisyenin hareketi Ellis Cooper'ı ürkütmüş gibiydi. Başını çevirdi ve ilk kez izleme odasına baktı. Müdür ona bir açıklama yapmak isteyip istemediğini sordu.

Cooper'ın gözleri bizi buldu ve teması sürdürdü. Göz teması inanılmaz derecede güçlüydü, sanki en derin uçuruma düşerken bizi kaybetmek üzereydi.

Sonra Ellis Cooper konuştu.

Sesi ilk başta kısıktı ama giderek güçlendi.

"Tanya Jackson, Barbara Green ya da Maureen Bruno'yu ben öldürmedim. Öldürmüş olsaydım bunu söyler, eğitildiğim adam gibi bu son iğneyi yapardım. Fort Bragg'ın dışındaki üç kadını ben öldürmedim. Başka biri öldürdü. Tanrı hepinizi korusun. Teşekkürler, John ve Alex. Bana iyi bir baba olan Birleşik Devletler Ordusu'nu affediyorum."

Ellis Cooper başını . Gururla. Geçit törenindeki bir asker gibi.

Cellat öne çıktı. Tam bir kas gevşetici olan ve Cooper'ın nefes almasını durduracak bir doz Pavulon enjekte etti.

Çok geçmeden Ellis Cooper'ın kalbi, ciğerleri ve beyni çalışmayı durdurdu.

Çavuş Cooper'ın öldüğü Merkez Cezaevi müdürü tarafından açıklandı.

1:31.

Olay bittiğinde Sampson bana döndü. "Az önce bir cinayet izledik."

dedi. "Birisi Ellis Cooper'ı öldürdü ve yanlarına kâr kaldı."

İkinci Bölüm

JAMILLA

Bölüm 32

Reagan National'daki 74 numaralı kapıya gelen uçağı karşılamak için erkenciydim; ve havaalanına vardığımda ne yapacağımı bilemiyordum. Kesinlikle gergindim, *iyi* gergindim, beklenti içindeydim. Jamilla Hughes ziyarete geliyordu.

Cuma günü öğleden sonra saat dört sularında havaalanı kalabalıktı. Bir sürü yorgun, sinirli iş insanı bilgisayar başında iş haftalarını bitirmek için oturuyor, ya da barda mesailerini bitirmiş, ya da Jonathan Franzen'dan Nora Roberts'a ve Stephen King'e kadar çeşitli dergileri ve popüler romanları okuyorlardı. Oturdum, sonra tekrar kalktım. Sonunda büyük, geniş pencerelere yaklaştım ve büyük bir Amerikan jetinin yavaşça kapıya doğru taksi yapmasını izledim. *İşte başlıyoruz. Hazır mıyım? O hazır mı?*

Jamilla uçaktan inen ikinci yolcu dalgasındaydı. Üzerinde kot pantolon, leylak rengi bir üst ve New Orleans'ta birlikte yaptığımız gözetlemelerden hatırladığım siyah deri bir araba ceketini vardı. İkimiz, onun memleketi San Francisco'da başlayan, Big Easy de dahil olmak üzere Güney'e doğru yol alan ve sonra tekrar Batı Kıyısı'nda sona eren tuhaf bir cinayet davasında hızlı arkadaş olmuştuk.

O zamandan beri birbirimizi görmekten bahsediyorduk ve şimdi bunu gerçekten yapıyorduk. İkimiz için de oldukça cesurcaydı; umarım aptalca değildir. Ben öyle düşünmüyordum ve Jam'in de aynı şekilde hissetmesini umuyordum.

Tanrım, o bana doğru gelirken ben seğiriyordum. Yine de harika görünüyordu. Güzel, kocaman gülümsüyordu. Neden bu kadar endişelendim ki?

"Uçağım yaklaşırken şehri örtmesi gereken kalın beyaz bulutlar nerede? Tanrım, *her* şeyi görebiliyordum - Beyaz Saray, Lincoln Anıtı, Potomac," dedi Jamilla sırtarak.

Eğildim ve ona bir öpücük verdim. "Her şehirde San Francisco'daki gibi sis dağları yok. Daha çok seyahat etmelisin. Uçuşun iyi mi?"

"Berbattı." Jamilla yine sırttı. "Bugünlerde uçmayı pek sevmiyorum ama burada olmaktan memnunum. Bu *iyi*, Alex. Sen de neredeyse kadar gerginsin. Gözetleme görevlerinde konuşurken hiç sorun yaşamadık. İyi olacağız. İyi olacağız. Şimdi sakinleş ki ben de sakinleşebileyim. Anlaştık mı?"

Beni iki kolumdan yakaladı, sarıldı, sonra dudaklarımdan hafifçe ama güzelce öptü. "Bu çok daha iyi," dedi ve dudaklarını şapırdattı. "Tadın çok güzel."

"Naneyi seviyor olmalısın."

"Hayır, ben senden hoşlanıyorum."

Eski Porsche'mle Washington'giderken çok daha rahattık. Birbirimizi son gördüğümüzden beri olan biten her şey hakkında konuştuk. Başta işle ilgili konulardı ama sonra terör olaylarına, benim ailemin ve onun ailesinin durumuna girdik ve her zamanki gibi bir kere başladık mı ikimiz de susmuyorduk - ki bunu seviyorum.

Evin önüne geldiğimde her şey yeniden gerginleşmeye başladı. "Bunun için hazır mısın?" Arabadan inmeden önce sordum.

Jamilla gözlerini devirdi. "Alex, Oakland'da dört kız ve üç erkek kardeşim var. *Buna* hazır mısın?"

"Getir onları," dedim ve sanki içinde bowling topu varmış gibi duran siyah deri çantasını kaptığım gibi eve doğru yöneldim. Nefesimi tutuyordum ama onun burada olmasından kesinlikle memnundum. Uzun zamandır bu kadar heyecanlanmamıştım.

"Seni özledim," dedim.

"Evet, ben de," dedi Jam.

Bölüm 33

Belli ki Nana bir süredir uygun bir karşılama yemeği hazırlamayı düşünüyordu. Jamilla yardım etmeyi teklif etti ve tabii ki Nana onun parmağını bile kıpırdatmasına izin vermedi. Jam yine de onu mutfağa kadar takip etti.

Geri kalanımız daha sonra ne olacağını görmek için takip ettik. İki hareketsiz güç. Bu yüksek dramdı.

"Peki, tamam o zaman, ." Nana biraz şikâyet etse de bu misafirlikten memnun olduğu belliydi. Bu sayede mallarını gösterebiliyor, hepimizi çalıştırabiliyor ve boş zamanlarında Jamilla'yı test edebiliyordu. Çalışırken "Lift Every Voice and Sing" şarkısını mırıldanmayı bile başardı. Jamilla da öyle yaptı.

"Elma soslu domuz pirzolası, kabak güveci ve aşırı kremalı patatesle aran iyi mi? Ve biraz mısır ekmeğine alerjin yok, değil mi? Ya da taze şeftalili turtaya ve dondurmaya?" Nana aynı anda birkaç yüklü soru sordu.

Jamilla yiyecekleri incelerken, "Domuz pirzolası, patates ve şeftalili turtaya bayıldım," dedi. "Kabak güvecinde tarafsızım. Evde kremalı mısır ekmeği yapıyorum. Sacramento'daki büyükannemin tarifi. Kremalı mısır ekliyorsunuz, bu da onu ekstra nemli yapıyor. Bazen içine domuz kabuğu da atıyorum."

"Hmm," dedi Nana. "Kulağa çok geliyor kızım. Denemem gerekecek."

"Eğer kırılmadıysa," diye katkıda bulunmaya karar verdi Jannie.

"Küçük zihnini açık tut," dedi Nana, Jannie'ye çarpık bir serçe parmağını sallayarak. "Eğer daha da büyümesini istiyorsan ve hayatın boyunca küçük bir insan olarak kalmak istemiyorsan."

"Ben sadece senin mısır ekmeğini savunuyordum, nine," dedi Jannie. Nana göz kırptı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Akşam yemeği yemek salonunda servis edildi ve CD Usher, Yolanda Adams ve Etta James vardı. Şimdiye kadar, bu oldukça iyiydi. Tam da doktorun emrettiği gibi.

"Her akşam böyle yemek yiyoruz," dedi Damon. "Bazen kahvaltıyı bile burada, resmi yemek salonunda yapıyoruz," dedi Jamilla'ya. Ona şimdiden vurulduğu belliydi. Sanırım etkilenmemesi zordu.

Jamilla, "Tabii ki var, Başkan'ın çay içmeye uğraması gibi," dedi ve önce Damon'a, sonra da Jannie'ye göz kırptı.

"Buraya sık sık gelir," dedi Damon başını sallayarak. "Nereden biliyorsun? Babam mı söyledi?"

"Sanırım CNN'de gördüm. Batı Yakası'nda bunu izliyoruz, biliyorsun. Hepimizin jakuzilerinin yanında televizyonlar var."

Akşam yemeği ve sohbet başarılıydı - en azından ben öyle düşünüyordum. Kahkahalar sürekli ve çoğunlukla rahattı. Küçük Alex sandalyesinde oturmuş sürekli sırıtıyordu. Bir noktada Jamilla Damon'ı koltuğundan çekti ve CD çalarda Aretha'nın "Who's Zoomin' ?" şarkısı eşliğinde birkaç adım dans ettiler.

Nana sonunda masadan kalktı ve "Bulaşıklara yardım etmeni kesinlikle yasaklıyorum Jamilla. Alex yardım edebilir. Bu onun işi."

Jamilla, Jannie ve Damon'a, "Hadi o zaman," dedi. "Ön gidip babanız hakkında dedikodu yapalım. Nineniz hakkında da! Sizin sorularınız varsa benim de sorularım var. Hadi konuşalım. Sen de küçük adam," dedi Alex Jr'a. "Mutfak işlerinden muafsin."

Ellerimde ve kollarımda yığılı kirli yemek takımlarının yaklaşık yarısıyla ninemi mutfığa kadar takip ettim.

"Çok hoş biri," dedi Nana biz oraya varmadan önce. "Kesinlikle hayat dolu." Sonra eski zaman çizgi filmlerindeki sinir bozucu kargalar gibi gıdaklamaya başladı.

"Bu kadar komik olan ne, yaşlı kadın?" diye sordum. "Kendinden gerçekten büyük bir keyif alıyorsun, değil mi?"

"Öyleyim. Neden olmayayım ki? Ne düşündüğümü bilmek için can atıyorsun. Şey, sürpriz, sürpriz. Gerçekten çok tatlı biri. vermeliyim, Alex.

- "İyi kız arkadaşlar seçiyorsun. O iyi biri."

Kirli bulaşıkları lavaboya koyup sıcak suyu açarken onu "Baskı yok," diye uyardım.

"Bunu neden yapayım ki? Sana karşı dersimi aldım." Sonra Nana tekrar gülmeye başladı. Yine eski haline dönmüş gibiydi. Doktorundan temiz raporu almıştı, ya da o öyle söylüyordu.

Kalan bulaşıkları toplamak için yemek odasına geri döndüm ama Jamilla ve çocukları kontrol etmek için ön pencereden hızlıca dışarı bakmaktan kendimi alamadım.

Sokaktaydılar ve Damon'ın futbol topunu fırlatıyorlardı. de gülüyordu. Jamilla'nın gerçekten iyi bir kolu olduğunu, sıkı bir spiral attığını da fark ettim. Erkeklerle oynamaya alışkındı, değil mi?

Bölüm 34

JAMILLA merdivenlerin üstündeki yatak odasında kalıyordu, her zaman özel konuklar için tuttuğumuz odada -cumhurbaşkanları, kraliçeler, başbakanlar ve benzerleri. Çocuklar bunu gösteriş olsun diye yaptığımızı düşünüyorlardı, öyle de yapardık ama gerçek şuydu ki Jam ve ben hiç bu şekilde birlikte olmamıştık, havaalanı buluşmasından önce hiç *öpüşmemiştik* bile. Jamilla buraya aramızdaki ilişkinin daha ileri gidip gitmeyeceğini öğrenmek için gelmişti.

Ben bulaşıkları bitirirken mutfağın arka kapısından içeri girdi. Çocuklar hala dışarıda oynuyorlardı ve Nana üst katta kim bilir nelerle uğraşıyordu.

Muhtemelen misafir odası, ama belki de koridordaki banyo. Ya da çamaşır dolabı?

"Buna dayanamıyorum," dedim
sonunda. "Ne?" diye sordu. "Neyin ?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Biz dostuz, değil mi?"

Cevap vermedim ama Jamilla'nın omuzlarını tuttum ve onu dudaklarından öptüm. Sonra onu tekrar öptüm. Gözlerimi çocuklardan ayırmıyordum.

Ve Nana, tabii ki.

Ve kedimiz Rosie, o da büyük bir dedikoducu.

Jamilla gülmeye başladı. "Hepsi bundan çok daha kötüsünü yaptığımızı düşünüyor, çocuklar, büyükannen, hatta o meraklı kedi bile."

"Düşünmek bilmekten farklıdır," dedim.

"Ailenizi çok seviyorum," dedi Jamilla gözlerimin içine bakarak. "Kediyi bile sevdim. Merhaba Rosie. Öpüşmelerimizi herkese anlatacak mısınız?"

Jamilla'yı kollarımın arasına alırken "Senden hoşlanıyorum," dedim.

"Çok mu?" diye sordu uzaklaşırken. "San Francisco'dan buraya kadar geldikten sonra beni çok sevsen iyi edersin. Tanrım, bugünlerde uçak yolculuklarından nefret ediyorum!"

"Belki de senden çok hoşlanıyorum. Çok fazla konuştuğunu görmüyorum. Burada pek bir karşılık yok."

Beni tekrar yakaladı ve daha sert öptü. İçime bastırdı ve sonra Jamilla dilini ağzımın içine kaydırđı. Bu çok hoşuma gitti. Ben de aynı şekilde karşılık vermeye başlamıştım ki bu muhtemelen mutfakta pek de iyi bir fikir değildi.

"Bir oda bulun," dedi bir ses.

Nana oradaydı ama gülüyordu. "Çocukları çağırayım. Bunu onların da görmesini istiyorum," dedi. "Instamatic kameramı getireyim."

"Bizimle dalga geçiyor," dedim

Jam'e. "Biliyorum," dedi.

"Kesinlikle öyle," dedi Nana. "Alex'in üçüncü kaleye gitmesini destekliyorum." Yine çizgi film kargası gibi gıdaktlıyordu.

Bölüm 35

Ertesi sabah yatakta tek başıma uyandığımda çarşaf lar vücudumun her tarafına savrulmuştu. Bu duyguya alışmış tım ama her zamankinden daha fazla hoşuma gitmiyordu, özellikle de Jamilla koridorun hemen aşağısındaki boş yatak odasında uyurken.

Birkaç dakika yatakta uzandım ve bazıları yatağını bir başkasıyla paylaşıp da uyandıklarında kendilerini yalnız hisseden diğer insanları düşündüm. Sonunda üzerime bol gelen kıyafetlerimi giydim ve Jamilla'yı kontrol etmek için koridora çıktım.

Kapıya hafifçe vurdum.

"Uyandım. İçeri gel," dediğini duydum. Hoş bir sest i, müzikal, tatlı bir ses. Kapıyı ittim ve yumuşak bir iniltiyle açıldı.

"Günaydın Alex. Harika uyudum," dedi Jamilla. Üzerinde siyah SFPD baskılı beyaz bir tişört giymiş yatakta doğrulup oturuyordu. Gülmeye başladı. "Seksi, ha?"

"Aslında, evet. Dedektifler seksi olabiliyor. *Shaft'ta* Samuel T. Jackson, *Foxy Brown'da* Pam Grier. Misafir odasındaki Jamilla Hughes."

Fısıldadı, "Buraya gel, sen. Sadece bir dakikalığına. *Buraya* gel, Alex. Bu bir emirdir."

İleri gittim ve Jamilla kollarını uzattı ve sanki oraya aitmiş im gibi kollarının arasına girdim. Hoş bir şeydi. "Dün gece sana ihtiyacım olduğunda neredeydin?" diye sordum.

"Tam burada, misafir odası ndaydım." Gülümsedi ve göz kırptı. "Dinle, çocuklarının da yanlış bir fikre kapılmasını istemem. Ama . . ."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ama?" diye sordum. "Ama ne?" "Sadece *ama*. Gerisini sana bırakıyorum."

Kahvaltımızı bitirirken - mutfakta, bez peçeteler olmadan

-Nana ve çocuklara Jamilla ve benim günün geri kalanında Washington'da turlayacağımızı söyledim. Kendimize biraz zaman ayırmamız gerekiyordu. Çocuklar mısır gevreği kâselerinin üzerinden başlarını salladılar; zaten bunu bekliyorlardı.

"O halde akşam yemeği için sizi evde beklemeyeceğim," dedi Nana. "Bu doğru mu?"

"Doğru," dedim. "Kasabada bir yemek yiyeceğiz."

"H1-h1," dedi Nana.

"H1-h1," dedi çocuklar.

Beşinci Cadde'deki evden yaklaşık 4 mil uzağa gittim. 2020 O Sokağı'na geldim ve arabayı durdurdum. Bazı insanlar bulmakta zorlanabilir, hatta O Sokağı'ndaki Köşk hakkında herhangi bir bilgiye ulaşamayabilir. Dışarıda asılı bir tabela yok, özel bir konut olmadığına dair hiçbir işaret yok. Çoğu misafir Köşk'e kulaktan kulağa duyarak geliyor. Sahibini Foggy Bottom'daki Kinthead's restoranında çalışan arkadaşlarım vasıtasıyla tanıyorum.

Jamilla ve ben içeri girdik, kayıt yaptırdım ve sonra üst kattaki Kütük Kabin Odası'na çıkarıldık. Yol boyunca hemen hemen her yüzey, köşe, bucak ve yarık antika kuklalar, taş baskılar, cam vitrinlerdeki mücevherlerle doluydu. Hepsini içimize çektik. Sessizce.

Yukarı çıkarken başıma garip bir şey geldi. *İşte yine gidiyorum* diye düşündüm. Neredeyse yürümeyi bırakıp arabaya geri dönecektim. Ama içimden bir ses pes etmememi, duygularımı dışlamamamı, Jamilla'ya güvenmemi söylüyordu.

Görevli gidene kadar ikimiz de tek kelime etmedik.

Bölüm 36

Odada yalnız kaldığımızda Jamilla, "Vay canına, buna hemen alışabilirim," diye fısıldadı. "Hadi keşfedelim. Çok güzel, mükemmel, Alex. Neredeyse fazla güzel."

Ve böylece keşfettik.

Kütük Kabin Odası, içinde sauna ve jakuzi de bulunan iki katlı muhteşem bir odaydı. Çatı katına spiral merdivenlerle ulaşılyordu ve tam donanımlı bir mutfağı vardı. Duvarlar ve zeminler, bir kulübenin basitçe yontulmuş dil ve oluk tasarımını önermek için ahşap panellerle kaplanmıştı. Her şeyi sıcak tutmak için kaba kesilmiş taş çerçeveli bir şömine vardı. Ayrıca bir de akvaryum vardı.

Jamilla hızlı ve neşeli bir dans yaptı. Belli ki onaylamıştı, ben de onayladım, çünkü mutluydu. New Orleans'taki gözetim detayları sırasında birlikte saatler geçirdiğimiz arabaların ön koltuklarından çok daha iyi olduğu kesindi.

Süiti kontrol ederken, birbirimizi de biraz keşfediyorduk. Öpüşmek için durduk ve Jamilla'nın en tatlı tada sahip sahip olduğunu bir kez daha keşfettim. Birbirimize sarıldık ve biraz dans ettik. Biraz daha öpüştük ve başım hafiflemeye başladı. Hâlâ gergindim ve nedenini tam olarak anlayamıyordum.

Jamilla kot gömleğimin düğmelerini yavaşça açtı, ben de krem rengi ipek bluzunu önce gevşetip sonra çıkarmasına yardım ettim. Gömleğinin altına sade, ince bir gümüş zincir takmıştı. Çok sade ve hoştu.

Elleri nazikçe kemerimi çözdü, sonra pantolonumu gevşetti. Deri pantolonunu çıkarmasına yardım ettim. "Tam bir centilmen," dedi. Bir ara ben ayakkabılarımı çıkardım, o da aynısını sandaletleri için yaptı.

Sonunda, bir şekilde, ikimizi süitin en önemli parçasına, kral yatağına getirdiler.

"Bunu sevdim," diye fısıldadı yanağıma doğru. "Gördüğüm en güzel yatak."

Yatak kesinlikle odanın görsel odağıydı. Gölgelikli bir yatağı andıran dört ahşap sütunu vardı ama . Flanel bir yorgan ve hemen yere attığımız yarım düzine kırlentle kaplıydı. Oda biraz dağınıkken daha da iyi görünüyordu.

"Müzik mi?" Jamilla sordu.

"Kibar ol," dedim. "Sen bir şey seç."

CD çaları açtı ve WPFW, 89.3'ü buldu. Nina Simone'un "Wild Is the Wind" şarkısı çalıyordu.

"Bizim şarkımız. Şu itibaren," dedi.

Jamilla ve ben tekrar öpüştük, ağzı yumuşacıktı. Cinayet masası müfettişinin nazik bir yanı olduğunu görmek beni mutlu etmişti. Dudaklarını dudaklarıma bastırmaya devam etti ve eridiğimi hissettim. Belki de bu yüzden korkuyordum. *İşte yine başlıyorum.*

"Sana asla zarar vermem," diye fısıldadı sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi. "Korkmana gerek yok. Sadece bana zarar verme, Alex."

"Yapmayacağım."

Birkaç dakika sonra, "Just the Two of Us" şarkısında dans ediyorduk ve Jam'i iyice yaklaştırdım. Bu iyiydi.

Güçlüydü ama nasıl şefkatli olunacağını da biliyordu. *Başka bir dedektif. Buna ne dersin?* Birlikte iyi hareket ettik. Dudaklarım omuzlarının üstünü, sonra boğazındaki çukuru okşadı ve öylece kaldı.

"Isır beni. Sadece birazcık," diye fısıldadı.

Onu nazikçe, yavaşça ısırdım. Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordum. Biriyle ilk kez birlikte olmak diğerlerine benzemezdi. Bazen en iyisi olmasa da, her zaman farklı, heyecan verici ve gizemliydi. Jamilla bana ölen karım Maria'yı ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordum. Dışarıdan sert, şehirli bir kızdı ama şefkatli ve tatlı olabiliyordu. Bu zıtlık özeldi ve tüylerimi diken diken edecek kadar dramatikti.

Göğüslerinin göğsüme dokunduğunu hissedebiliyordum, sonra tüm vücudu bana baskı yapıyordu. Öpüşmelerimiz daha derin ve tutkulu hale geldi ve daha uzun sürdü.

Sütyenini çıkardım ve yere düştü. Sonra külotunu çıkardım ve o da benim şortumu indirdi.

Orada durduk ve uzun bir süre birbirimize baktık, değerlendirdik - hayranlık duyduk, sanırım - beklentiye ve tutkuyu ve aramızda her ne oluyorsa onu geliştirdik. Jamilla'yı şimdi çok istiyordum ama bekledim. Bekledik.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye o kadar alçak sesle fısıldadı ki neredeyse ne dediğini duyamayacaktım.

Sorusu beni biraz şaşırttı. "Tanrım, hayır. Neden ki? Seninle kim hayal kırıklığına ki?"

Bir şey söylemedi ama kimden bahsettiğini bildiğimi düşündüm. Eski kocası onu incitecek şeyler söylemişti. Jamilla'yı kendime çektim ve vücudunun her yerinde sıcaklık hissettim. Titriyordu. Yatağa uzandık ve o da benim üzerime yuvarlandı. Önce yanaklarımı, sonra dudaklarımı öptü. "Emin misin?"

hayal kırıklığına uğramadın mı?"

"Kesinlikle hayal kırıklığına uğramadım," dedim. "Çok güzelsin Jamilla." "Senin gözlerinde."

"Tamam. Benim gözümde güzelsin."

Başımı göğüslerine doğru kaldırdım, o da kendini bana doğru indirdi. Önce birini, sonra diğerini öptüm, favorim yoktu. Göğüsleri küçüktü, tam kıvamındaydı. Benim gözümde. Jamilla'nın çekici olduğunu bilmiyor gibi görünmesine şaşırırmaya devam ettim. Bunun bazı kadınların ve bazı erkeklerin başına gelen korkunç bir şey olduğunu biliyordum.

Başımı eğdim ve yüzüne baktım, biraz inceledim. Burnunu, yanaklarını öptüm.

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde gülümsüyordu. Açık ve rahattı, güvenmeye başlamıştı ki bunu görmek hoşuma gidiyordu. Onun koyu kahverengi gözlerine sonsuza kadar bakabileceğimi hissettim.

Kendimi Jamilla'nın içine bıraktım ve bunun neredeyse mükemmel olduğunu düşündüm. Ona güvenmekte haklıydım. Sonra nefret ettiğim başka bir düşünceye kapıldım.

-Bu sefer ne bozacak?

Bölüm 37

JAMILLA gülmeye başladı ve sonra, "Vay be," dedi. Elini alnında gezdirdi.

"Phew' nedir?" Ona sordum. "Sakın bana yorgunluktan bitap düştüğünü söyleme. Bundan çok daha iyi durumda görünüyorsun."

"Vay be. İkimizin birlikte olmasından ama şimdi endişelenmiyorum. Bazen erkekler gerçekten bencil ya da yatakta sert olabiliyor. Ya da sadece yanlış geliyor."

Ona gülümsedim. "Bir sürü erkekle yattın, ha?"

Jamilla küçük bir surat yaptı. Çok şirin. "Otuz altı yaşımdayım. Dört yıl evli kaldım, bir kez daha nişanlandım. Bazılarıyla çıkıyorum. Son zamanlarda çok fazla değil ama biraz. Peki ya sen? Ben senin ilkin miydim?"

"Neden? Öyle mi görünüyordun?"

"Soruya cevap ver, akıllı çocuk."

"Ben de bir zamanlar evliydim," dedim sonunda.

Jamilla omzuma hafifçe vurdu, sonra üstüme yuvarlandı. "Washington'a geldiğim için gerçekten çok mutluyum. Benim açımdan biraz cesaret gerektirdi. Kesinlikle korkmuştum."

"Oohh, Müfettiş Jamilla Hughes korkmuştu. Ben de öyle," diye itiraf ettim.

"Nasıl yani? Benim hakkımda seni korkutan neydi, Alex?"

"Bazı kadınlar çok bencil oluyor. Ya da yatakta kaba-"

Jamilla eğildi ve muhtemelen beni susturmak için beni öptü. Dudakları yumuşak ve tatlıydı. Uzun uzun öpüştük. Tekrar hazırdım, o da hazırdı. Jamilla beni kendine çekti ve ben de onun içine girdim. Bu sefer ben üstteydim.

"Ben senin aşk kölenim. Tamamen itaatkârım," diye fısıldadı yanağıma doğru. "Washington'a geldiğim için kesinlikle memnunum."

İkinci birlikteliğimiz ilkinden bile daha iyiydi ve üçüncüyü de geride bırakmıştı. *Hayır, ikimizin de korkmasını gerektirecek bir şey yoktu.*

Jamilla ve ben öğleden sonra ve akşamın erken saatlerine kadar otelde kaldık. Ayrılmak neredeyse imkânsızdı. Başından beri ikimiz arasında olduğu gibi, gezegendeki her şey hakkında konuşmayı kolay bulduk. "Ben

Sana gerçekten tuhaf bir şey söyleyeceğim," dedi. "Seninle birlikte oldukça bu bana daha da garip geliyor. Bak, ilk kocamla ben asla gerçekten konuşamazdık. Seninle konuştuğumuz gibi değil. Ama yine de evlendik. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Bir süre sonra Jamilla kalktı ve banyoya girdi. Komodinin üzerindeki telefonun ışığının yanıp söndüğünü gördüm. Birini arıyordu.

Bir zamanlar dedektifim. İşte .

Dışarı çıktığında itiraf etti: "İş yerini aramam gerekiyordu. Üzerinde çalıştığım cinayet davası karmakarışık. İğrenç şeyler. Özür dilerim, özür dilerim. Bir daha olmayacak. Söz veriyorum. İyi olacağım. Ya da kötü. Ne olmamı istersen."

"Hayır, hayır, değil. Anlıyorum," dedim. Anladım tabii. En azından öyle sayılır. Jamilla'da kendimden çok şey gördüm. Dedektif! *Sanırım* bu iyi bir şeydi.

Yatağa geri döndüğünde ona sarıldım ve yakınımdaya tuttum. Sonra gerçek sonunda ortaya çıktı. İtiraf etme sırası bendeydi. "Uzun zaman önce," dedim ona, "karımla birlikte bu oteldeydim."

Jamilla biraz geri çekildi. Gözlerimin içine derin derin baktı. "Sorun değil," dedi. "Bir şey ifade etmiyor. Ama bu konuda suçlu hissetmene gerçekten bayıldım. Bu çok hoş. Washington'a yaptığım yolculukla ilgili bunu hep hatırlayacağım."

"İlk seyahatin," dedim.

"İlk seyahatim," diye onayladı Jamilla.

Bölüm 38

Washington'da birlikte geçirdiğimiz zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan Jamilla San Francisco'ya dönmek zorunda kaldı. Pazar öğleden sonra çok kalabalık bir Reagan National'daydık. Neyse ki rozetim beni kapı bölgesine götürdü. Gittiğini görmek beni üzmüştü ve aslında onun da gitmek istediğini sanmıyordum. İkimiz kapıda uzun süre kucaklaştık ve kimsenin bakıp bakmadığını pek umursamadık.

zaman Jam uçağına koşmak ya da kaçırmak zorundaydı.

"Neden bir gece daha kalmıyorsun?" diye sordum. "Yarın bir sürü uçak var. Ve ertesi gün. Ondan sonraki gün de."

"Bunu gerçekten çok sevdim," dedi benden uzaklaşıp geri geri gitmeye başlarken. "Hoşça kal Alex. Lütfen beni özle. Washington'ı düşündüğümünden daha çok sevdim."

Bir uçuş görevlisi onu takip etti ve aramızdaki kapıyı kapattı. Tanrım, Jamilla'nın koşma şeklini bile sevmiştim. Süzölüyordu.

Ve onu şimdiden özledim. Tekrar düşmeye başlamıştım ve bu beni korkutuyordu. O gece evde gece yarısından çok sonra ayaktaydım. Özellikle kötü bir anımda, güneşlenmeye çıktım ve piyanonun başına oturdum, oldukça acıklı bir "Someone to Watch Over Me" çalıyordum, Jamilla Hughes'u düşünüyordum, romantikleşiyordum

Cehennem gibi, her acı saniyesini severek.

İkimize ne olacağını merak ediyordum. Sonra Sampson'ın bir keresinde söylediğı bir şeyi hatırladım. *Asla Alex'in kız arkadaşı olma. Tehlikelidir.* Ne yazık ki, şimdiye kadar haklıydı.

Birkaç dakika sonra ön kapıya vurulduğunu fark ettim. Etrafa bakındım ve Sampson'ı kapı pervazına yaslanmış buldum. Pek iyi görünmüyordu. Aslında, berbat görünüyordu.

Bölüm 39

Giysileri kırıışmış, gözleri kızarmış ve şişmişti. İçki içtiğini hissettim. Sonra kapıyı açtım ve sanki içkiyle banyo yapmış gibi her tarafını likör kokusu sardı.

"Uyanık olacağını tahmin etmiştim," diye birkaç kelime geveledi. "Olacağını biliyordum."

Evet, çok içiyordu. John'u uzun zamandır, belki de hiç böyle görmemiştim. O da pek mutlu görünmüyordu.

"İçeri gel," dedim. "Hadi, John."

"Hiçbir yere gitmeme gerek yok," dedi yüksek sesle. "Senin daha fazla yardımına ihtiyacım yok. Yeterince yardım ettin dostum."

"Senin neyin var böyle?" Dedim ve onu tekrar evin içine yönlendirmeye çalıştım.

Uzun, güçlü kollarını sallayarak gevşedi. "*Ne dedim ben?* Yardımına ihtiyacım yok!" diye bağırdı bana. "Zaten yeterince sıçtın batırdın. Büyük Dr. Cross! Evet, doğru. Bu sefer olmaz. Ellis Cooper için değil."

Ondan bir adım geri çekildim. "Sesini alçalt. Herkes içeride uyuyor. Beni duyuyor musun?"

"Bana ne yapacağımı söyleme. Sakın buna cüret etme," diye hırladı. "Sen sıçtın batırdın. Biz sıçtık ama senin çok akıllı olman gerekiyordu."

Sonunda Sampson'a "Eve git uyu." dedim. Kapıyı kapattım.

Ama kapıyı tekrar açtı, neredeyse lanet şeyi menteşelerinden söküyordu. "Sen de benden uzaklaşma!" diye bağırdı.

Sonra beni sertçe itti. Bıraktım ama Sampson tekrar itti. İşte o zaman ona saldırdım. Onun sarhoş saçmalıklarından bıkmıştım. İkimiz tahta basamaklardan yuvarlanarak çimenliğe düştük. Yerde güreştik ve sonra bir yumruk atmaya çalıştı. Ben engelledim. Tanrıya şükür, düzgün bir yumruk atamayacak kadar berbat durumdaydı.

"Berbat ettin Alex. Cooper'ın ölmesine izin verdin!" diye bağırdı yüzüme, ikimiz de ayağa kalkmaya çalışırken.

Ona vurmayı reddettim ama bana tekrar vurdu. Yumruk yanağıma geldi. Sanki bacaklarım yokmuş gibi yere düştüm. Orada oturdum, sersemlemiştim,

gözlerim .

Sampson beni yukarı çekti ve bu sırada nefes nefese kalmıştı. Kafa kilidini denedi. Tanrım, çok güçlüydü. Yüzümün yan tarafına kısa ve sert bir yumruk indirdi. Tekrar yere düştüm ama ayağa kalkmak için mücadele ettim. İkimiz de inliyorduk. Elmacık kemiğime vurduğu yerim acıyordu.

Yuvarlak bir yumruk attı ve bir santimle ıskaladı. Sonra sert bir darbe omzuma çarptı ve ağrmasına neden oldu. Kendimi ondan uzak durmam için uyardım. Bana beş santim ve kırk kilo fark atmıştı. Sarhoştı, kızgındı, onu hiç görmediğim kadar deliydi.

Üzerime gelmeyi bırakmadı. Sampson öfkeyle doluydu. Yapabilirsem onu indirmeliydim. Bir şekilde. Ama nasıl?

Sonunda karnına bir aparkatla vurdum. Yanağına sapladım. Kan aktı. Sonra çenesine kısa bir sağ yumruk attım. Bu acıtmış olmalı.

"Kesin şunu! kesin şunu! İkiniz de durun!"

Kulağımda çınlayan sesi duydum. "Alex! John! Bu utanç verici davranışı durdurun. Kesin şunu, siz ikiniz. *Kesin şunu!*"

Nana ikimizi ayırmaya çalışıyordu. Küçük ama kararlı bir hakem gibi aramıza sıkışmıştı. Bunu daha önce de yapmıştı ama on iki yaşımızdan beri yapmamıştı.

Sampson doğruldu ve Nana'ya baktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim, Nana." Utanmış görünüyordu.

Sonra bana tek kelime etmeden sendeleyerek uzaklaştı.

Bölüm 40

Ertesi sabah altıdan biraz önce kahvaltıya indim. Sampson orada oturmuş yumurta ve en sevdiği yemek olan farina yiyordu. Nana Mama masada onun karşısındaydı. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Sanki kimsenin bilmemesi gereken derin bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi sessizce konuşuyorlardı.

"Bölüyor muyum?" Kapı aralığından sordum.

"Sanırım artık her şeyi çözdük," dedi Nana.

Kahvaltı masasına oturmamı işaret etti. Önce kahve koydum, dört dilim kepekli tost yaptım ve sonunda Nana ve Sampson'la birlikte oturdum.

Önünde büyük bir bardak süt vardı. Çocukluğumuzu hatırlamadan edemedim. Haftada iki ya da üç sabah, bu saatlerde büyükannem ve benimle ekmek kırmaya gelirdi. Başka nereye gidebilirdi ki? Ailesi keşti. Bir bakıma ninesi de onun için her zaman bir anne ya da büyükanne gibiydi. O ve ben on yaşımızdan beri kardeş gibiydik. Bu yüzden bir gece önceki kavga çok rahatsız ediciydi.

"Bırak da konuşayım nine," dedi.

Başını salladı ve çayını yudumladı. Kariyer için neden psikolojiyi seçtiğimden ve asıl rol modelimin kim olduğundan oldukça eminim. Nana her zaman gördüğüm en iyi psikiyatrist olmuştur. Bilge ve çoğunlukla şefkatli, ama gerçekte ısrar edecek kadar da sert. Ayrıca nasıl dinleyeceğini de bilir.

"Özür dilerim Alex. Dün gece uyuyamadım. Olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum. Çizgiyi çok aştım," dedi Sampson. Gözlerini kaçırmamak için kendini zorlayarak gözlerimin içine bakıyordu.

Nana ikimizi sanki kahvaltı masasında oturan Habil ve Kabil'mişiz gibi izledi.

"Sınırı çoktan aşmıştın," dedim. "Bu kesin. Dün gece de çıldırmış gibiydin. Buraya gelmeden önce ne kadar içtin?"

"John sana üzgün olduğunu söylemiş," dedi Nana.

"Nana." Önce ona, sonra da bana döndü. "Ellis Cooper benim için bir kardeş gibiydi. İnfazın üstesinden gelemiyorum, Alex. Bir bakıma, gittiğim için üzgünüm.

görmek için. O kadınları o öldürmedi. Onu kurtarabileceğimizi düşündüm, yani bu benim hatam. Çok fazla şey bekledim."

Konuşmayı kesti.

"Ben de öyle," dedim. "Başaramadığımız için üzgünüm. Sana bir şey göstereyim. Yukarı gel. Bu artık intikamla ilgili. Ödeşmekten başka bir şey kalmadı." Sampson'ı evin tavan arasındaki ofisime getirdim. Duvarların her tarafına askeri cinayet davalarıyla ilgili notlar iliştiirmiştim. Oda sanki saplantılı katillerimden biri olan bir delinin sığınağı. Onu masama götürdüm.

"Ellis Cooper'la tanıştığımndan beri bu notlar üzerinde çalışıyorum. İki tane buldum.

bu olağanüstü vakalardan daha fazlası. Biri New Jersey'de, diğeri Arizona'da. Cesetler *boyanmıştı*, John."

Sampson'a davaları gezdirdim, her şeyi paylaştım.

"Yol boyunca," dedim ona, "Pentagon'un barış zamanı ordusunun her yıl yüksek hızlı araba kazaları, intiharlar ve cinayetler nedeniyle maruz kaldığı binden fazla ölümü önlemek için çalıştığını öğrendim. Yine de geçtiğimiz yıl altmıştan fazla asker öldürüldü."

"Altmış mı?" dedi Sampson ve başını salladı. "Yılda altmış cinayet mi?"

"Şiddetin çoğu seks ve nefret suçlarıyla ilgili," dedim. "Tecavüzler ve cinayetler. Dövülen ya da öldürülen eşcinseller. Kosova'da bir ordu çavuşunun bir dizi vahşi tecavüzü. Yakalanacağını düşünmüyordu çünkü orada zaten çok fazla tecavüz ve öldürme olayı yaşanıyordu."

"Boyanmış başka cesetler var mıydı?" sordu.

Başımı salladım. "Sadece bulduğum iki vaka, New Jersey ve Arizona. Ama bu kadar yeter. Bu bir model."

"Peki elimizde gerçekten ne var?" Sampson başını salladı ve bana baktı.

"Henüz bilmiyorum. Ordudan bilgi almak çok zor. Bir şey çok kötü şeyler oluyor. Görünüşe göre askerler cinayetle suçlanmış olabilir. İlki New Jersey'deydi; sonuncusu Ellis Cooper gibi görünüyor. Kesinlikle benzerlikler var, John. Cinayet silahları çok uygun bir şekilde bulundu. Parmak izleri ve DNA mahkumiyet için kullanıldı.

"Bu adamların hepsinin iyi hizmet kayıtları vardı. Arizona'daki cinayet davası tutanaklarında, cinayet önce kurbanın evinin yakınlarında görülen 'iki ya da üç adamdan' bahsedilmektedir. Masum insanların suçlanıp sonra da haksız yere idam edilmiş olma ihtimali vardır. Önce suçlandılar, sonra da haksız yere idam edildiler. Ve bir şey daha biliyorum" dedim.

"O da ne?"

"Bu katiller Gary Soneji ya da Kyle Craig gibi zeki değiller. Ama en az onlar kadar ölümcüller. Yaptıkları işte uzmandırlar ve yaptıkları şey öldürmek ve bundan paçayı kurtarmaktır."

Sampson kaşlarını çatı ve başını salladı. "Artık değil."

Bölüm 41

THOMAS STARKEY Rocky Mount, Kuzey Carolina'da doğmuştu ve bölgeyi hâlâ tutkuyla seviyordu. Komşularının çoğu da öyle. Ordudayken uzun süre uzak kalmıştı ama şimdi kalmak ve ailesini elinden geldiğince iyi yetiştirmek için geri dönmüştü. Rocky Mount'ın çocuk yetiştirmek için harika bir yer olduğunu biliyordu. Kendisi de burada büyümüştü, değil mi?

Starkey ailesine bağlıydı ve en iyi iki arkadaşının ailelerini de gerçekten seviyordu. Ayrıca etrafındaki her şeyi kontrol etme ihtiyacı duyuyordu.

Hemen hemen her Cumartesi gecesi Starkey üç klanı bir araya getirir ve mangal yapardı. Bunun istisnası futbol sezonuydu; aileler genellikle Cuma gecesi bir arka kapı partisi düzenlerdi. Starkey'nin oğlu Shane, lisede arka libero oynuyordu. Kuzey Carolina, Wisconsin ve Georgia Tech Shane'in peşindeydi ama Starkey onun üniversiteye gitmeden önce orduda bir tur atmasını istiyordu. O da öyle yapmıştı ve en iyisini yapmıştı. Shane için de işe yarayacaktı.

Cumartesi gecesi barbeküleri ve arka kapı partileri için tüm alışverişi ve yemekleri genellikle üç adam yapıyordu. Çiftçi pazarından biftek, pirzola, sıcak ve tatlı sosis alırlardı. Mısır , kabak, domates, kuşkonmaz seçtiler. Genellikle Alman patatesi, lahana salatası, makarna ve bazen de Sezar salatalarını bile yaptılar.

O Cuma da bir istisna değildi ve saat yedi buçukta adamlar iki Weber ızgarasının yanındaki bilindik yerlerini almış, tüten dumandan uzak durmuş, bira içmiş ve her yemeği "sipariş üzerine" pişirmişlerdi. Hatta temizlik ve bulaşık bile yapıyorlardı. Yemekleri tam kıvamında sunmaktan ve futbol gecelerinde oğullarının aldığı alkışların hemen hemen aynısını almaktan gurur duyuyorlardı.

Starkey'nin iki numarası Brownley Harris entelektüelleşme eğilimindeydi. Wake Forest'a gitmiş ve ardından UNC'de yüksek lisans yapmıştı. "Buradaki ironi oldukça yoğun, sence de öyle değil mi?" diye sordu aile manzarasına bakarken.

"Siktir et Brownie, ironiyi hindi avında ya da

bir pirinç tarlası. Çok fazla düşünüyorsun," dedi Warren Griffin ve gözlerini devirdi. "Bu senin hayattaki sorunun."

"Belki de yeterince düşünmüyorsunuz," dedi Harris, sonra da tanrı olarak gördüğü Starkey'e göz kırptı. "Bu hafta sonu birini öldürmeye gidiyoruz ve burada sakince ailelerimiz için bonfile biftek pişiriyoruz. Sence de bu biraz garip değil mi?"

"Bence sen çok tuhafsın, benim düşündüğüm bu. Yapacak bir işimiz var, o yüzden yapıyoruz. Büyük Ordu'da bir düzine yıl boyunca yaptığımızdan farklı değil. Vietnam'da, Basra Körfezi'nde, Panama'da, Ruanda'da bir iş yaptık. Bu bir iş. Tabii ki işimi seviyorum. Bunda biraz ironi olabilir. Ben bir aile babasıyım ve profesyonel bir katilim. Ne olmuş yani? Baktan şeyler olur, kesinlikle olur. Amerikan Ordusu'nu suçlayın, beni değil."

Starkey başını iki katlı, beş yatak odalı ve iki banyolu, 1999 yılında inşa ettiği eve doğru salladı. "Kızlar geliyor," dedi. "Üstüne bir kapak koy."

"Selam güzelim," diye seslendi, sonra da karısı Judie'ye kocaman sarıldı. Judie "Mavi Gözlü" uzun boylu, çekici bir esmerdi ve hâlâ neredeyse evlendikleri günkü kadar güzel görünüyordu. Kasabadaki çoğu kadın gibi o da belirgin bir güney aksanıyla konuşuyor ve gülümsemeyi çok seviyordu. Hatta Judie haftada üç gün tiyatrodaki gönüllü olarak çalışıyordu. Komikti, değer bilirdi, iyi bir sevgili ve iyi bir hayat arkadaşıydı. Starkey onu bulduğu için şanslı olduğuna inanıyordu ve o da onu seçtiği için şanslıydı. Üç adam da bir noktaya kadar eşlerini seviyordu. Bu da Brownley Harris'in gece geç saatlere kadar düşüneceği bir başka ilginç ironiydi.

Starkey, Judie'yi kucağına alıp diğer çiftlere kadeh kaldırırken, "Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyız," dedi.

"Kesinlikle öyle," dedi Judie Blue Eyes. "Siz çocuklar iyi evlenmişsiniz. Başka kim kocasının her ay bir hafta sonu gizlice kaçmasına izin verir ve onların büyük, kötü dünyada iyi çocuklar olduklarına güvenir?"

"Biz her zaman iyiyiz. Kimse daha iyisini yapamaz," dedi Starkey ve en yakın arkadaşlarına iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Bundan daha iyisi olamaz. Gerçekten olmaz. Biz en iyisiyiz."

Bölüm 42

CUMARTESİ GECEİ üç katil kuzeye, Batı Virginia'da Harpers Ferry adlı küçük bir kasabaya doğru yola çıktılar. Yolculuk sırasında Brownley Harris'in görevi, Appalachian Trail'e düzenli olarak yürüyüş yapan pek çok kişi tarafından verilen isimle AT'nin haritalarını incelemektir. Gidecekleri nokta, yürüyüşçülerin mola verdiği popüler bir yerdi.

Harpers Ferry aslında çok küçüktü. Şehrin bir ucundan diğer ucuna on beş dakikadan daha kısa bir sürede yürüyebilirdiniz. Yakınlarda Jefferson Rock adında Maryland, Virginia ve Batı Virginia'yı görebileceğiniz bir ilgi çekici nokta vardı. Çok güzeldi.

Starkey tüm yolculuk boyunca arabayı kullandı, rahatlamasına gerek yoktu. Her halükarda direksiyonda ve kontrolde olmayı severdi. Springsteen'in *Greatest Hits* kaseti, bir Janis Joplin, bir Doors, bir Jimi Hendrix antolojisi ve bir Dale Brown sesli kitabından oluşan eğlenceden de sorumluydu.

Warren Griffin yolculuğun neredeyse tamamını ekibin malzemelerini kontrol ederek ve arkadaki sırt çantalarını hazırlayarak geçirdi. İş bittiğinde çantalar yaklaşık kırk kilo ağırlığındaydı; bu da Vietnam ve Kamboçya'daki keşif görevlerinde taşıdıklarının yarısından biraz daha fazlaydı.

Çantaları, Albay Starkey'nin Appalachian Yolu için planladığı türden bir "avla ve öldür" pususu için hazırlamıştı. Griffin standart , LRP'ler, "lurps" olarak telaffuz edilen yemekler, LRP'lerin tadını yok etmek için acı sos ve kahve için bir teneke kutu hazırlamıştı. Her birinin standart askeri savaş bıçağı olan K-Bar'ı; iki renk yağlı boya içeren kamuflaj sopaları; kabarık şapkaları; yer siperi olarak kullanılabilecek panço astarları; gece görüş gözlükleri; bir Glock'un yanı sıra keskin nişancı dürbünüyle donatılmış bir M-16 tüfeği olacaktı. İşini bitirdiğinde Griffin en sevdiği sözlerden birini söyledi: "Eğer Tanrı'yı güldürmek istiyorsan, ona *planlarından* bahset."

Starkey TL ya da takım lideriydi. İşin her yönü onun kontrolündeydi.

Harris oyun .

Griffin arka güvencikti, bunca yıldan sonra hâlâ en kıdemsiz adamdı.

"Avla ve öldür "ü tam olarak bu şekilde yapmak zorunda değillerdi. Bunu kendileri için çok daha kolay hale getirebilirlerdi. Ama Starkey'in sevdiği yol buydu, cinayetlerini her zaman böyle işlemişlerdi. Bu "ordu yöntemi"ydı."

Bölüm 43

AT'den yaklaşık iki kilometre uzakta kamp kurdular. Birileri tarafından görülmeleri tehlikeliydi, bu yüzden Starkey kamp için bir NDP, yani gece savunma pozisyonu kurdu. Sonra her biri iki saatlik vardiyalar halinde nöbet tuttu. *Nostalji kuralları.*

Starkey vardiyasını aldığı anda, zamanını önlerinde duran işten çok genel olarak işi düşünerek geçiriyordu. O, Harris ve Griffin profesyonel katillerdi ve yirmi yılı aşkın bir süredir de öyleydiler. Vietnam'da, Panama'da ve Körfez Savaşı'nda suikastçılık yapmışlardı; şimdi ise kiralık katildiler. Dikkatli, tedbirli ve . Şu anki iş en kazançlı işleriydi ve iki yıl boyunca birkaç cinayet işlemişlerdi. İşin ilginç yanı, işverenlerinin kimliğini bilmemeleriydi. Yeni hedefler ancak bir önceki iş tamamlandıktan sonra veriliyordu.

Karanlık, huzursuz ormana bakarken, Starkey bir sigara içmek istedi ama bir Altoids ile yetindi. O küçük pislikler insanı uyanık tutuyordu. Kendini Fayetteville yakınlarında öldürdükleri sarışın kaltak Pretty Vanessa'yı düşünürken buldu. Bu anı onu sertleştiriyor, bu da zamanın geçmesine yardımcı oluyordu. Hâlâ Vietnam'dayken Starkey öldürmekten hoşlandığını keşfetmişti. Cinayetler ona güçlü bir kontrol hissi ve ardından da sevinç veriyordu. Sanki vücudundan elektrik geçiyormuş gibiydi. Artık hiç suçluluk hissetmiyordu. Kiralamak için öldürüyordu; ama iş arasında da öldürüyordu, çünkü istiyordu ve bundan hoşlanıyordu.

Starkey ellerini birbirine sürterek, "Tuhaf, korkutucu şeyler," diye mırıldandı. "Bazen kendimi korkutuyorum."

Üçü de kalın, mavimsi gri bir sisle örtülü ertesi sabah saat beşte kalkmış ve . Hava serin ama inanılmaz derecede taze ve temizdi. Starkey sisin en az saat ona kadar dağılmayacağını düşündü.

Harris üçü arasında fiziksel olarak en iyi durumda olanıydı, bu yüzden gözcü olarak atandı. Zaten bu işi istiyordu. Elli bir yaşında olmasına rağmen hâlâ erkekler basketbol liginde oynuyor ve yılda iki kez triatlon yapıyordu.

Saat 5:15'te kamptan rahat bir koşu temposuyla yola çıktı. Tanrım, o

Bu sevdim.

Nostalji.

Harris harekete geçtiğinde onun uyanık ve tetikte olduğunu fark etti. Patikada birkaç dakika geçirdikten sonra çok iyi çalışıyordu. Avlanmak ve öldürmek onun için, üçü için de tatmin edici bir iş ve zevk kombinasyonuydu.

Harris, AT'nin bu kadar erken bir saatinde, en azından bu bölümünde, yola çıkan tek kişiydi. Dört kişilik bir kubbe çadırın yanından geçti. Muhtemelen beyaz tenli bir aileydi. Büyük olasılıkla "bölüm yürüyüşçüleri"ydi, tüm yolu altı ayda tamamlayıp Maine'deki Katahdin Dağı'nda sona erecek olan "geçiş yürüyüşçüleri"nin aksine. Kubbe çadırın etrafında bir kamp ocağı ve yakıt şişeleri, havalandırmaya serilmiş yırtık pırtık şortlar ve tişörtler fark etti. *Hedef olmadığına* karar verdi ve yoluna devam etti.

Sonra patikanın hemen dışında uyku tulumları içinde bir çiftte rastladı. Gençtiler, muhtemelen "dünyayı görmeye giden" tiplerdi. Kendiliğinden şişen hava yataklarında uyuyorlardı. Evin tüm konforu.

Harris sonunda yoluna devam etmeye karar vermeden önce onlara on metreden fazla yaklaşmadı. Yine de kızın yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi. Sarışın, sevimli yüzlü, belki yirmi yaşlarında. Kızın erkek arkadaşıyla yatmasını izlemek bile onu oldukça heyecanlandırmıştı. Onlar kesin bir belki idi.

Çeyrek mil kadar ileride çadırlarının yanında egzersiz yapan ikinci bir çift gördü. Yüksek teknoloji ürünü iç iskeletli çantaları ve 200 dolarlık yürüyüş botları vardı ve kibirli şehirli tiplere benziyorlardı. Potansiyel hedef olarak onları sevmişti, çünkü çiftten hemen hoşlanmamıştı.

Çiftin kampını çok geçmeden, tek başına yürüyüş yapan bir erkeğe rastladı. Bu adam kesinlikle uzun bir yürüyüşe çıkmıştı. Hafif ve sıkı görünen yüksek teknoloji ürünü bir çantası vardı. Muhtemelen kuru gıda, patika karışımı, protein içeceği tozu taşıyor olmalıydı - taze gıda bütün gün sırtta taşımak için çok ağır ve zordu. Gardırobu da gösterişsiz olacaktı - naylon şortlar, atletler, belki soğuk geceler için uzun iç çamaşırları.

Harris durdu ve birkaç dakika boyunca tek yürüyüşçünün kampını izledi. Kalp atışlarının yavaşlamasına izin verdi ve nefesini kontrol etti. Sonunda adamın kampına doğru süzüldü. Korkmuyordu ve kendinden asla şüphe etmiyordu. İhtiyacı olanı aldı. Yürüyüşçü uykusundan hiç kıpırdamadı.

Harris spor saatine baktı ve saatin sadece 5:50 olduğunu gördü. Buraya kadar her şey yolunda.

Patikaya doğru yürüdü, sonra tekrar koşmaya başladı. Kendini canlanmış hissediyordu, burada doğa patikasında avlanmak ve öldürmek için heyecanlıydı. Adamım, birini öldürmeyi çok istiyordu. Erkek ya da kadın, yaşlı ya da genç, hiç fark etmezdi.

Karşılaştığı bir sonraki kamp yakındı - başka bir çift, hala bir evde uyuyordu.

iki kişilik kubbe çadır. Harris onları şu anda dışarı çıkarmanın ne kadar kolay olacağını düşünmeden edemiyordu. Göldeki ördekler. Burada herkes çok savunmasız ve güven içindeydi. Bir avuç kaçık. Komik gazeteleri hiç okumuyorlar mıydı? Amerika'da serbest dolaşan katiller vardı, hem de çok sayıda.

Bir milden biraz daha az bir mesafede, başka bir ailenin kampına ulaştı. Birisi çoktan kalkmıştı.

Çam ağaçlarının arasına saklandı ve etrafı izledi. Bir ateş yakılmıştı ve kıvılcımlar saçıyordu. Kırk yaşlarında bir kadın sırt çantasıyla uğraşıyordu. Kırmızı bir Speedo mayo giymişti ve fiziksel olarak iyi durumda görünüyordu - iyi kaslı kollar ve bacaklar, güzel bir popo da vardı. "Uyan, uyan!" diye seslendi.

Birkaç dakika sonra büyük çadırdan iki genç kız çıktı. Üzerlerinde tek parça vardı ve elleriyle kıvrak vücutlarını sıvazlıyor, aceleyle ısınmaya, "uyan, uyan" demeye çalışıyorlardı.

"Anne ayı ve iki yavru ayı," diye mırıldandı Brownley Harris. "İlginç bir konsept." Belki de Bragg'deki cinayetlere çok yakındı.

Üç kadının bir süre ateşin etrafında toplanmasını, sonra da koşarak uzaklaşmalarını izledi. Çok geçmeden bir savaş çığlığı korusu duydu, ardından kahkahalar ve kamplarının hemen arkasından akan küçük dereye vurduklarında yüksek sesle sıçramalar.

Brownley Harris ağaçların arasından hızla ve sessizce ilerleyerek, anne ve güzel kızlarının soğuk akıntıda oynaşmalarını izleyebileceği bir noktaya ulaştı. Ona Fayetteville'deki katliamdaki kadınları hatırlattıkları kesindi. Yine de ikinci hedef onlar olabilirdi.

Saat altı buçuğu biraz geçte kampına döndü. Griffin kahvaltı hazırlamıştı: yumurta, domuz pastırması, bol kahve. Starkey tanıdık bir lotus pozisyonunda oturmuş düşünüyor ve plan yapıyordu. Harris kendini duyurmadan önce gözlerini açtı. "Nasıl geçti?" diye sordu.

Brownley Harris gülümsedi. "Programa uygun gidiyoruz, Albay. Çok iyiyiz. Yemek yerken hedefleri tarif edeceğim. Kahve güzel kokuyor. Sabahları napalm bombasından çok daha iyi."

Bölüm 44

STARKEY o sabah tüm komutayı eline aldı. AT'deki diğer yürüyüşçülerin aksine, adamlarını ormanın derinliklerinde, yol arkadaşları ya da başkaları tarafından görülmeden tuttu.

Bunu yapmak zor değildi. Geçmiş yaşamlarında kendilerini bulup öldürmek isteyen düşmanlarına karşı görünmez olmak için günler, bazen haftalar harcamışlar ama sonunda çoğu zaman kendileri de öldürülmüşlerdi. Bir keresinde Tampa, Florida'da dört cinayet dedektifinden bir ekipti.

Starkey bunu gerçek hayattaki bir savaşta, gerçek hayattaki bir muharebe görevi gibi ele almalarını istedi. Tam bir sessizlik zorunluydu. Çoğu zaman el işaretleri kullanıyorlardı. Biri öksürmek zorunda kalırsa, bunu boynundaki bez ya da kolunun kıvrımına yapıyordu. Sırt çantaları Çavuş Griffin tarafından sıkı bir şekilde paketlenmişti, böylece yürürken hiçbir şey sarsılmıyor ya da tıkırdamıyordu.

Üçü de böcek suyunu sürdükten sonra kamuflajın üzerine uzandılar. Bütün gün sigara içmediler.

Hata yok.

Starkey avın Harpers Ferry ile Loudoun Tepeleri olarak bilinen bölge arasında bir yerde gerçekleşeceğini düşündü. Patikanın bazı kısımları sık ormanlıktı, amaçları için iyi olacak sonsuz yeşil bir tünel. Ağaçlar çoğunlukla yaprak döken, yapraklıydı, kozalaklı ağaç yoktu. Bir sürü ormangülü ve dağ defnesi vardı. Her şeyi fark ettiler.

O gece aslında kamp kurmadılar ve ormanda olduklarına dair hiçbir kanıt bırakmamaya dikkat ettiler.

Brownley Harris o gece saat yedi buçukta, hava kararmadan hemen önce başka bir keşif görevine gönderildi. Döndüğünde güneş kaybolmuş ve karanlık AT'nin üzerine bir örtü gibi çökmüştü. Ormanda bir tür orman havası vardı ama bu sadece bir yanılsamaydı. Bulundukları yerden yaklaşık yarım mil ötede bir devlet yolu uzanıyordu.

Harris Starkey'e rapor verdi. "Hedef Bir yaklaşık iki kilometre . Hedef İki üçten az. Her şey bizim için hâlâ iyi görünüyor. Çok heyecanlıyım."

"Her zaman avlanmaya ve öldürmeye hazırsın," dedi Starkey. "Ama haklısın,

her Şey bizim için çalışıyor. Özellikle de tüm bu doğa yryŐlerinin sahip olduğu dostane, komŐuna güven zihniyeti."

Starkey komuta kararını verdi. "Hedef Bir ve İki'nin ortasında bir noktaya hareket edeceğiz. Orada bekleyeceğiz. Ve unutmayın, dikkatsiz . Uzun zamandır çok iyiydik, Şimdi bunu mahvedemeyiz."

Bölüm 45

Üç çeyreklik bir ay ormanda ilerlemeyi kolaylaştırdı. Starkey aydan önceden haberdardı. O sadece bir kontrol manyağı değildi, ayrıntılar konusunda takıntılıydı çünkü onları yanlış anlamak ölümünüze ya da yakalanmanıza neden olabilirdi. Hava sıcaklığının ılıman, rüzgârın az olacağını ve yağmur yağmayacağını *biliyordu*. Yağmur çamur demektir ve çamur da çok fazla ayak izi demektir ve görevlerinde ayak izleri kabul edilemezdi.

Ormanda ilerlerken hiç konuşmadılar. Belki burada bu kadar temkinli olmak gerekli değildi ama bu bir alışkanlıktı, savaş için şartlandırılmışlardı. Onlara her zaman basit bir kural öğretilmişti: *Nasıl eğitildiğinizi unutmayın ve asla bir kahraman olmaya çalışmayın*. Ayrıca, disiplin konsantre olmalarına da yardımcı oluyordu. Odak noktaları yakında gerçekleşecek olan cinayetlerdi.

Üç adam yürürken kendi özel dünyalarında: Harris gerçek hayattaki yüzler ve bedenlerle gerçek cinayetlerin hayalini kuruyordu; Starkey ve Griffin gerçek zamanlı kalmaya devam ettiler ve yine de Harris'in hedefi tarif ederken kendilerini zorlamadığını umdular. Starkey bir keresinde Brownley'nin avın Vietnamlı bir kız öğrenci olduğunu söylediğini ve Harris'in de onu ayrıntılı bir şekilde tarif ettiğini hatırlıyordu. Ama An Lao Vadisi'nde küçük bir köy olan ölüm bölgesine vardıklarında, yetmişli yaşlarında, vücudunun her yerinde siyah siğiller olan obez bir kadınla karşılaşmışlardı.

Hayalleri ormanı delen bir erkek sesiyle yarıda kesildi.

Starkey'nin eli uyarı için havaya kalktı.

"Hey! Hey! oluyor? Kim var orada?" diye . "Kim var orada?"

Üçü de oldukları yerde durdu. Harris ve Griffin sağ kolunu kaldırmış olan Starkey'e baktılar. Beklenmedik sese kimse cevap vermedi.

"Cynthia? Sen misin, tatlım? Eğer hiç komik değil."

Erkek. Genç. Belli ki tedirgin.

Sonra parlak sarı bir ışık onlara doğru parladı ve Starkey ışığın yolunda ilerledi. Tek söylediği "Hey" oldu.

"Ne oluyor lan? Siz asker misiniz?" diye sordu bir sonraki ses. "Burada ne yapıyorsunuz? Eğitim mi yapıyorsunuz? Appalachian Yolu'nda mı?"

Starkey sonunda Maglite el fenerini yaktı. Yirmili yaşlarının sonlarında, haki şortu ayak bileklerine kadar inmiş, bir elinde kalın bir tuvalet kâğıdı rulosu olan beyaz bir adamı aydınlattı.

Sıksa bir çocuk. Uzun siyah saçlı. Yüzünde bir günlük büyüme. Bir tehdit değil. "Şu anda manevradayız. Sizi böyle rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi Starkey.

önünde çömelen genç adama baktı. Hafifçe kıkırdadı, sonra Harris'e döndü. "Bu da kim?" diye fısıldadı.

"Üç Numaralı Çift. Kahretsin. Hedef İki'nin gerisinde kalmış olmalılar."

"Pekâlâ o zaman. Planlar değişti," dedi Starkey. "Bununla ben ilgilenirim."

"Peki efendim."

Starkey göğsünde bir soğukluk hissetti ve diğerlerinin de muhtemelen hissettiğini biliyordu. Savaşta böyle olurdu, özellikle de işler ters gittiğinde. Duyuları daha da . Görme alanının çevresinde bile olup biten her şeyin son derece farkındaydı. Kalp atışları güçlü, eşit ve sabitti. Bu yoğun duyguları seviyordu - olay gerçekleşmeden hemen önce.

"Burada biraz yalnız kalabilir miyim?" diye sordu sıçıcı. "Sakıncası var mı?"

Aniden daha parlak bir ışık yandı-Brownley Harris başka bir video filmi çekiyordu.

"Hey, o lanet bir kamera mı?"

"Kesinlikle öyle," dedi Starkey. Ne olduğunu anlamadan çömelmiş, sıçan adamın tepesine çıkmıştı. Kurbanı uzun saçlarından tutup kaldırdı ve K-Bar ile boğazını kesti.

"Kadın nasıl biri?" Griffin hâlâ el kamerasıyla çekim yapmakta olan Harris'e döndü.

"Bilmiyorum, seni azgın piç. Kız arkadaşı bu sabah uyuyordu. Onu hiç görmedim."

"Erkek arkadaşı fena görünmüyordu," dedi Griffin. "O yüzden hatundan umutluyum. Sanırım yakında öğreneceğiz."

Bölüm 46

SAMPSON VE ben yine I-95'te Batı Virginia'daki Harpers Ferry'ye doğru gidiyorduk. Oraya yakın bir yerde vahşi bir çifte cinayet işlenmişti. Şimdiye kadar FBI ya da yerel polis için bir anlam ifade etmiyordu. Ama bizim için çok anlamlıydı. *Üç katil oradaydı.*

Uzun konuşmak için bu kadar zamanımız olmamıştı. İlk bir saat boyunca polislerle cinayet kurbanlarını, Appalachian Yolu'ndaki iki yürüyüşçüyü, Ellis Cooper'la ya da Arizona ve New Jersey'deki kurbanlarla olası bağlantıları tartıştık. Soruşturmayı yürüten dedektiflerin notlarını okumuştuk. Tasvirler kasvetli ve korkunçtu. Yirmili yaşlarında genç bir çift, bir grafik sanatçısı ve bir mimar, boğazları kesilerek öldürülmüştü. Masumlar. Cinayetler için bir neden ya da mantık yoktu. Her iki ceset de kırmızı boya ile işaretlenmişti, bu yüzden FBI'dan telefon aldım.

Sampson sonunda, "Bu kargaşaya bir süre ara verelim," dedi. Güneye doğru yolculuğumuzun yaklaşık yarısına ulaşmıştık.

"İyi fikir. Benim de bir molaya ihtiyacım var. Yakında dizimize kadar boka batacağız. Başka neler oluyor? Bugünlerde kimseyle görüşüyor musun?" Ona sordum. "Ciddi biri var mı? Eğlenceli biri var mı?"

"Tabitha," dedi. "Cara, Natalie, LaTasha. Natalie'yi tanıyorsun. HUD'da çalışan avukat. San Francisco'dan yeni kız arkadaşının geçen hafta sonu ziyarete geldiğini duydum. *Müfettiş Jamilla Hughes, Cinayet Masası.*"

Güldüm. "Bunu sana kim söyledi?"

John kaşlarını çattı. "Bir bakalım. Nana söyledi. Ve Damon. Ve Jannie. Küçük Alex de bir şeyler söylemiş olabilir. Tekrar yuva kurmayı mı düşünüyorsun? Bu Jamilla'nın başka bir şey olduğunu duydum. Senin için fazla mı ateşli?"

Gülmeye devam ettim. "Çok baskı var John. Herkes yeniden biriyle birlikte olmamı istiyor. Şanssız yakın geçmişimi atlatmamı. Güzel bir hayat kurmamı."

"Bu konuda iyisin. İyi baba, iyi koca. İnsanlar seni böyle görüyor. sen."

"Peki ya sen? Sen ne görüyorsun?"

"Tüm o iyi şeyleri görüyorum. Ama ben karanlık tarafı da görüyorum. Bak, senin bir parçan

yaşlı Cliff Huxtable olmak istiyor. Ama bir kısmı büyük, kötü yalnız kurt. Polis departmanından ayrılmaktan bahsediyorsun; belki de ayrılırsın. Ama sen avlanmayı seviyorsun Alex."

Sampson'a baktım. "Kyle Craig de bana aynı şeyi söyledi. Neredeyse aynı kelimeleri kullandı."

Sampson başıyla onayladı. "Gördün mü? Kyle aptal değil. Hasta, sapkın bir piç ama aptal değil."

"Eğer avlanmayı bu kadar çok seviyorsam, ilk kim yuva kuracak? Sen mi ben mi?"

"Tartışma yok. Aile konusunda örnek aldığım kişiler kötü kişiler. Bunu biliyorsun. Babam ben üç yaşındayken beni terk etti. Belki kendine göre sebepleri vardı. Annem pek ortalıkta . , uyuşturucu kullanmakla meşguldü. İkisi de beni . Birbirlerini de dövdüler. Babam annemin burnunu üç kez kırdı."

"Kötü bir baba olacağından mı korkuyorsun?" diye sordum. "Bu yüzden mi hiç yuva kuramadın?"

Bu konu hakkında düşündü. "Pek sayılmaz. Çocukları severim. Özellikle de senden olduklarında. Kadınları da severim. Belki de sorun budur - kadınları çok fazla seviyorum," dedi Sampson ve güldü. "Ve kadınlar benden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Zaten kim olduğunu biliyor gibisin."

"İyi bir anlaşma. Kendini tanımak bir başlangıçtır," dedi Sampson ve genişçe sırttı. "Size ne borçluyum, Dr. Cross?"

"Merak etme. Hesabına yazacağım."

İleride bir yol tabelası gördüm: Harpers Ferry, iki mil. Orada bir adam cinayetten tutuluyordu.

Sabıkası olmayan eski bir albay. Ve şu anda bir Baptist papazı.

Cinayetin işlendiği bölgede şüpheli görünen üç adam gören olup olmadığını merak ettim. Ve onlardan birinin olanları filme alıp almadığını.

Bölüm 47

SAMPSON VE ben Harpers Ferry'deki mütevazı hapishanenin içindeki küçük bir odada Rahip Reece Tate ile buluştuk. Tate zayıf, saçları , favorileri kulak memelerinin altına kadar inen bir adamdı; eski bir askere pek benzemiyordu. Ordudan 1993 yılında emekli olmuştu ve şimdi Cowpens, Güney Carolina'da bir Baptist cemaatinin başındaydı.

"Peder Tate, dün Appalachian Yolu'nda başınıza ne geldiğini anlatabilir misiniz?" Kim olduğumuzu belirledikten sonra ona sordum. "Bize anlatabileceğin her şeyi anlat. Hikayenizi dinlemek için buradayız."

Tate'in şüpheli gözleri Sampson'dan bana kaydı. Farkında olduğundan bile şüpheliydim ama küçük odada etrafına bakınırken başını ve yüzünü kaşımaya devam etti. Ayrıca kafası çok karışmış görünüyordu. Gergin ve korkmuş olduğu belliydi ve bunun için onu suçlayamazdım, özellikle de çifte cinayet için tuzağa düşürülmüş ve suçlanmışsa.

"Belki önce birkaç soruma cevap verebilirsiniz," demeyi başardı. "Siz ikiniz neden Yol'da olanlarla ilgileniyorsunuz? Bunu anlamıyorum. Ya da son iki günde olan başka *bir şeyi*."

Sampson bana baktı. Açıklamamı istiyordu. Tate'e Ellis Cooper'la olan bağlantımızı ve Fort Bragg yakınlarında işlenen cinayetleri anlatmaya başladım.

Sözlerimi bitirdiğimde, "Başçavuş Cooper'ın masum olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, biliyoruz. Ona komplo kurulduğunu, tuzak kurulduğunu düşünüyoruz. Ama sebebinin ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Nedenini ve kim olduğunu bilmiyoruz."

Sampson'ın bir sorusu vardı. "Sen ve Ellis Cooper ordudayken hiç tanıştınız mı?"

Tate başını salladı. "Bragg'de hiç görev yapmadım. Vietnam'dan bir Çavuş Cooper hatırlamıyorum. Hayır, sanmıyorum."

Gösteriştten uzak durmaya çalıştım. Reece Tate tutucu, düğmeli ve resmi bir adamdı, bu yüzden konuşmamızı olabildiğince tehditkâr olmayan bir şekilde sürdürdüm.

"Peder Tate, sorularınızı cevapladık. Neden bizimkilerden birkaçına cevap vermiyorsun? Eğer bu cinayetlerde masumsanız, size yardım etmek için buradayız."

bu karmaşanın. Dinleyeceğiz ve açık olacağız."

Konuşmadan önce bir an için düşünceli görünüyordu. "Çavuş Cooper, sanırım suçlu olduğuna karar verildi. Hapishanede mi? Onunla konuşmak istiyorum."

Sampson'a baktım, sonra tekrar Reece Tate'e. "Çavuş Cooper geçenlerde Kuzey Carolina'da idam edildi. O öldü."

Tate başını yumuşak, alçak bir salladı. "Tanrım, cennetteki Tanrım. Sadece bir hafta izin alıp kendime mola veriyordum. Kamp yapmayı ve yürüyüşe çıkmayı severim. Ordudaki günlerimden kalma bir şey ama hep sevmişimdir. İzciydim, Greensboro'da Kartal İzciydim. Bu şartlar altında kulağa biraz saçma geliyor." Konuşmasına izin verdim. İçindeki Kartal İzci bunu yapmak istiyordu, buna *ihtiyacı* vardı.

-Şunu çıkar.

"Dört yıldır boşanmış durumdayım. Kamp benim tek iyi , kurtuluşum. Yılda birkaç hafta ve fırsat buldukça birkaç gün izin yapıyorum."

"Appalachian Trail'e gitmeyi planladığınızı bilen var mıydı?"

"Kilisemizdeki herkes biliyordu. Birkaç arkadaş ve komşu. Bu büyük bir sır değildi. Neden olsun ki?"

Sampson, "Eski karınız biliyor muydu?" diye sordu.

Tate bunu düşündü, sonra başını salladı. "Çok fazla iletişim kurmuyoruz. Boşanmadan önce Helene'i dövdüğümü de söyleyebilirim. Beni buna o sürüklemiş olabilir ama ona ben vurdum. Bu benim suçum, benim hatam. Bir erkeğin bir kadına vurması için hiçbir mazeret olamaz."

"Bize dünü anlatabilir misin? Hatırlayabildiğiniz kadarıyla neler yaptığınızı anlatın" dedim.

Tate'in bize günü ayrıntılı olarak anlatması yaklaşık on dakika sürdü. Saat yedi gibi uyandığını ve sabahın sisli olduğunu gördüğünü söyledi. Patikaya çıkmak için acelesi yokmuş, bu yüzden kahvaltısını kampta yapmış. Sekiz buçukta yürüyüşe başlamış ve o gün epey yol kat etmiş. Yol boyunca iki ailenin ve yaşlı bir çiftin yanından geçti. Bir gün önce bir anne ve iki kızını görmüş ve onlara yetişmeyi ummuştı ama bu gerçekleşmedi. Nihayet saat altı civarında kamp kurdu.

"Neden üç kadına yetişmek istediniz?" Sampson sordu.

Tate omuz silkti. "Sadece çılgın hayaller. Anne çekiciydi, kırklı yaşların başındaydı. Belli ki hepsi yürüyüş yapmayı seviyordu. Belki bir süre birlikte yürüyüş yapabiliriz diye düşündüm. AT'de bu oldukça yaygındır."

"O gün gördüğünüz başka biri var mı?" Sampson sordu.

"Sıra dışı birini hatırlamıyorum. Düşünmeye devam edeceğim. Burada zamanım var. Ve motivasyonum."

"Pekala, aileler, yaşlı çift, anne ve iki kızı vardı. Yolda gördüğünüz başka gruplar var mı? Yürüyüş yapan erkekler

Birlikte mi? Bekar yürüyüşçü var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, şüpheli birini gördüğümü hatırlamıyorum. Gece boyunca olağandışı bir ses duymadım. İyi uyudum. Yürüyüş yapmanın bir faydası da bu. Ertesi sabah kalktım, yedi buçukta yola koyuldum. Çok güzel bir gündü, hava açıktı ve kilometrelerce uzağı görebiliyordunuz. Öğlen saatlerinde polis geldi ve beni tutukladı."

Peder Tate bana baktı. Küçük gözleri yalvarıyor, anlayış bekliyordu. "Yemin ederim ben masumum. O ormanda kimseyi incitmedim. Bazı kıyafetlerime nasıl kan bulaştığını bilmiyorum. O zavallı insanların öldürüldüğü gün o kıyafetleri giymemiştım bile. Ben kimseyi öldürmedim. Birileri bana inanmalı."

Sözleri beni aşağı ürpertti. Çavuş Ellis Cooper da hemen hemen aynı şeyi söylemişti.

Bölüm 48

Cinayet masası dedektifi olarak son davam. Gerçekten zor bir dava. Son birkaç gündür neredeyse hiç durmadan bunu düşünüyordum ve Harpers Ferry, Batı Virginia'dan eve dönerken uyuşturan yolculuk sırasında aklıma takıldı.

Hâlâ iş yerime haber vermemiştim. Neden vermedin? D.C.'de cinayet davaları almaya devam ettim, ancak çoğu zorlayıcı değildi. Küçük çaplı bir uyuşturucu satıcısı mahallede öldürülmüştü ama kimsenin umurunda değildi. Yirmi yaşında bir kadın kendisine şiddet uygulayan kocasını öldürmüştü ama bu açıkça nefsi müdafaaydı. En azından benim için açıktı. Ellis Cooper ölmüştü. Ve şimdi Reece Tate adında bir adam muhtemelen işlemediği cinayetlerle suçlanıyordu.

O hafta sonu sık uçuş millerimi kullanarak Tempe, Arizona'ya uçtum. Kocasını eşcinsel bir erin öldürülmesinden hüküm giymiş olan Susan Etra ile bir görüşme ayarlamıştım. Bayan Etra orduya haksız ölüm davası açmıştı. Kocasının masum olduğuna ve bunu kanıtlayacak yeterli delile sahip olduğuna inanıyordu. Yarbey James Etra'nın da cinayetle suçlanıp suçlanmadığını öğrenmem gerekiyordu. Kaç kurban vardı?

Etra Hanım kapıyı açtı, çok gergin ve sinirli görünüyordu. Oturma odasında poker suratlı bir adamın beklediğini görünce şaşırdım. Avukatının hazır bulunmasını istediğini söyledi. *Harika.*

Avukat koyu bronz tenli, arkaya taranmış beyaz saçlı, pahalı görünümlü kömür grisi takım elbiseli, siyah kovboy çizmeli biriydi. Kendisini Los Angeles'tan Stuart Fischer olarak tanıttı. "Bayan Etra, kocasının haksız tutuklanması ve mahkûmiyetiyle ilgili gerçeği öğrenebilmek için sizinle konuşmayı kabul etti, Dedektif. Bayan Etra'yı korumak için buradayım."

"Anlıyorum," dedim. "Yarbey Etra'nın duruşmasında avukatı mıydınız?" diye sordum.

Fischer oyun suratını korudu. "Hayır, . Ben bir eğlence avukatıyım. Yine de cinayet davalarında deneyimim var. Laguna Beach'teki savcılık ofisinde başladım. Orada altı yıl kaldım."

Fischer, Bayan Etra'nın kısa süre önce kocasının hikayesini Hollywood'a sattığını açıkladı. Şimdi dikkatli olması gereken kişi bendim.

Yarım saat kadar Susan Etra bana bildiklerini anlattı. Kocasını,

Yarbay Etra'nın başı daha önce hiç belaya girmemişti. Bildiği kadarıyla, eşcinsellere, erkeklere ya da kadınlara karşı hiçbir zaman hoşgörüsüz olmamıştı. Yine de sözde iki eşcinsel erin evine gitmiş ve onları yataklarında vurarak öldürmüştü. Cinayet davasında, iki adamdan genç olanına umutsuzca aşık olduğu iddia edilmişti.

"Cinayet silahı bir ordu tabancasıydı. Evinizde mi bulundu? Kocanıza mı aitti?" Ben sordum.

"Jim tabancanın kayıp olduğunu cinayetten birkaç gün önce fark etmişti. Çok düzenli ve titiz biriydi, özellikle de konu silahları olduğunda. Sonra birdenbire silah polisin bulması için uygun bir şekilde evimize geri döndü."

Avukat Fischer görünüşe göre yeterince zararsız olduğuma karar verdi ve benden önce ayrıldı. O gittikten sonra Bayan Etra'ya kocasının eşyalarına bakıp bakamayacağımı sordum.

Bayan Etra, "Jim'in eşyaları burada olduğu için bile şanslısınız. Onun giysilerini Goodwill gibi yerel bir hayır kurumuna götürmeyi kaç kez düşündüğümü anlatamam. Onları boş bir yatak odasına taşıdım. Bu kadarını yapabildim."

Koridordan odaya kadar onu takip ettim. Sonra beni yalnız bıraktı. Her şey derli toplu ve yerli yerindeydi; Susan ve James Etra'nın cinayet ve kaos hayatlarını mahvetmeden önce böyle yaşadıkları izlenimine kapıldım. Mobilyalar sarı ahşap ve koyu renkli antikaların tuhaf bir karışımıydı. Bir duvara dayalı savaş masası, çeşitli savaşlardan topların, tankların ve askerlerin kalaylı koleksiyon modelleriyle kaplıydı. Maketlerin yanında kilitli bir vitrinde çok sayıda silah vardı. Hepsi etiketlenmişti.

1860 COLT ORDU TABANCASI, .44 KALIBRE, 8 İNÇ NAMLU.
SPRINGFIELD TRAPDOOR TÜFEK, KARTUŞLU, ABD HİNT SAVAŞLARINDA KULLANILDI.
ORIJINAL SÜNGÜSÜ VE DERİ ASKISI VAR.
MARLIN TÜFEĞİ, 1893 CIVARI, SADECE SIYAH BARUT.

Sonra dolabı açtım. Yarbay Etra'nın kıyafetleri sivil ve askeri üniformaları arasında bölünmüştü. Çeşitli dolapları kontrol ederek ilerledim.

Hasır bebeğe rastladığımda bir çekmecelerini karıştırıyordum.

Midem sıkışmıştı. Ürpertici oyuncak bebek, Ellis Cooper'ın Fort Bragg dışındaki evinde bulduklarımın aynısıydı. Tamamen aynıydı. Sanki aynı yerden alınmışlardı. Aynı kişi tarafından mı? *Katil mi?*

Sonra damacananın başka bir çekmecesinde dikkatli, kapaksız bir göz buldum. Beni izliyor gibiydi. Uyanık, kendi iğrenç sırlarını saklıyordu.

Derin bir nefes aldım, sonra dışarı çıktım ve Etra Hanım'dan

oda. Ona saman bebeği ve her şeyi gören gözü gösterdim. Başını salladı ve ikisini de daha önce hiç görmediğine yemin etti. Gözlerinden şaşkınlığı ve korkusu okunuyordu.

"Evimde kim vardı? Jim'in eşyalarını taşıırken o bebeğin burada olmadığından eminim," diye ısrar etti. "Eminim. Buraya nasıl gelmiş olabilirler? O korkunç şeyleri evime kim koydu, Dedektif Cross?"

Bebeği ve gözü yanıma almama izin verdi. Onları etrafta istemiyordu ve ben de onu suçlayamazdım.

Bölüm 49

Bu arada, cinayet soruşturması başka bir cephede devam ediyordu. John Sampson siyah Mercury Cougar'ını Jersey Sahili'ndeki Mantoloking'de 35. Yol'dan çevirdi ve okyanusa doğru yöneldi. Point Pleasant, Bay Head ve Mantoloking birbirine bağlı sahil kasabalarıydı ve Ekim ayı olduğu için oldukça ıssızdılar.

Doğu Caddesi'ne park etti ve Washington'dan buraya kadar geldikten sonra bacaklarını esnetmeye karar verdi.

"Tanrım, ne sahil ama," diye mırıldandı Sampson, halka açık bir merdivenden çıkıp kum tepesinin zirvesine ulaştığında. Okyanus hemen oradaydı, kırk metreden daha az bir mesafede.

Gün neredeyse mükemmeldi. Yetmişlerin altında, güneşli, bulutsuz mavi bir gökyüzü, inanılmaz derecede berrak ve temiz bir hava. Aslında, diye düşündü, tüm bu sahil kasabalarının muhtemelen plaj müdavimleri ve onların ulaşım araçlarıyla tıka basa dolu olduğu yaz mevsiminde insanların sahip olduğundan daha iyi bir plaj günüydü.

Önünde uzanan manzara çok hoşuna gitmişti. Sessiz, şirin sahil kasabası onu rahatlatmıştı. Açıklaması zordu ama son zamanlarda D.C.'deki iş günleri her zamankinden daha sert ve korkunç görünüyordu. Ellis Cooper'ın ölümünü, *cinayetini* takıntı haline getirmişti. Son zamanlarda kafası gerçekten kötü bir yerdedi. Burada bu doğru değildi ve her şey bir anda olmuştu. Her şeyi olağandışı bir netlikle duyabildiğini ve görebildiğini hissetti.

Yine de işe koyulsa iyi olur diye düşündü. Saat neredeyse üç buçuktu ve o sırada Billie Houston'la evinde buluşmaya söz vermişti. Bayan Houston'ın kocasının Monmouth Kalesi yakınlarında başka bir askeri öldürdüğü iddia ediliyordu. Kurbanın yüzü beyaz ve maviye boyanmıştı.

Hadi , dedi kendi kendine, çitalı bir kapıyı açıp deniz kabuklarıyla dolu bir patikada büyük, kahverengi kiremitli bir eve doğru yürürken. Sahildeki ev ve ortam gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu. Tabelayı bile beğenmişti: CENNET BULUNDU.

Bayan Houston onu sahil evinin içinden izliyor olmalıydı. Ayağı merdivenlere değer değmez paravan kapı açıldı ve onu karşılamak için dışarı çıktı.

Ufak tefek bir Afro-Amerikan kadındı ve beklediğinden daha çekiciydi. Film yıldızı güzelliğinde değildi, ama onda dikkatini çeken ve onu tutan bir şey vardı. Bol haki bir şort ve siyah bir tişört giymişti ve yalınayaktı.

"Ziyaret için kesinlikle güzel bir gün seçmişsiniz," dedi ve gülümsedi. Güzel de bir gülümsemeydi. Yine de ufak tefekti -muhtemelen sadece bir metre boyundaydı- ve yüz kilodan daha ağır olduğundan şüpheliydi.

"Oh, her gün böyle değil mi?" Sampson sordu ve kendisi de gülümsemeyi başardı. Gıcırdayan ahşap verandanın basamaklarını tırmanırken Bayan Houston tarafından şaşırtılmış olmanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

"Aslında," dedi, "burada bunun gibi pek çok gün var. Ben Billie Houston'ım. Ama tabii siz bunu biliyorsunuz." Elini uzattı. Onun eli sıcak, yumuşak ve küçüktü.

Elini biraz daha uzun süre tuttu. Şimdi bunu neden yapmıştı? Bunun kısmen onun yaşadıklarından kaynaklandığını tahmin ediyordu. Bayan Houston'ın kocası yaklaşık iki yıl önce idam edilmişti ve o kocasının masum olduğunu sonuna kadar yüksek sesle ve açıkça ilan etmişti. Hikâye tanıdık geliyordu. Ya da belki de kadının hazır gülümsemesinde kendisini rahat hissettiren bir şeyler olduğu içindi. Kadın onu en az kasaba ve güzel hava kadar etkilemişti. Ondan hemen hoşlanmıştı. Hoşlanmayacak bir şey yoktu. En azından şu ana kadar.

"Neden sahilde yürüyüp konuşmuyoruz?" diye önerdi. "Önce ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak isteyebilirsin. Sen bir şehir çocuğusun, değil mi?"

Bölüm 50

SAMPSON kendisine söyleneni yaptı. Cinayet soruşturmasının, en azından bu görüşmenin, birkaç güzel avantajı olmaması için hiçbir neden yoktu. Kadını büyük evin aşağısına kadar takip ettikten sonra beyaz kum ve dalgalanan kumsal çimleriyle kaplı uzun, geniş bir kum tepesinin üzerinden geçerken kum çıplak ayaklarına sıcak ve iyi geliyordu.

"Eviniz kesinlikle başka bir şey," dedi. "Güzel kelimesi onun hakkını vermeye yetmez."

"Sanırım öyle," dedi ve dönüp gülümseyerek ona baktı. "Tabii ki burası benim evim değil. Benim evim birkaç blok içeride. Arabayla geçerken gördüğünüz küçük sahil bungalovlarından biri. Robert ve Kathy kış için Fort Lauderdale'deyken ben O'Brien'lara bakıyorum."

"Bu o kadar da kötü bir görev değil," dedi. Aslında bu ona çok iyi bir anlaşma gibi gelmişti.

"Hayır, hiç de fena değil." Konuyu çabucak değiştirdi. "Benimle rahmetli kocam hakkında konuşmak , Dedektif. Neden burada olduğunuzu söylemek ister misiniz? Aradığınızdan beri diken üstündeyim. Neden beni görmek istediniz? Kocamın davası hakkında ne biliyorsunuz?"

"İğneler ve iğneler mi?" Sampson sordu. "Artık kim 'iğneler ve iğneler' diyor ki?"

Güldü. "Sanırım öyle. Yeni . Tarihler ve , değil mi? Alabama'da, Montgomery'nin dışında bir ortakçı çiftliğinde büyüdüm. Size tarih vermiyorum. Peki *neden* buradasınız, Dedektif?"

Zengin maviler, yeşiller ve kremsi köpüklerle kaplı okyanusa doğru eğimli kumlu bir tepeden aşağı inmeye başlamışlardı. İnanılmazdı; kıyı şeridinin ne yukarısında ne de aşağısında kimse yoktu. Tüm bu muhteşem evler, neredeyse köşkler ve martılardan başka kimse yoktu etrafta.

Kuzeye doğru yürürlerken Bayan Houston'a arkadaşı Ellis Cooper'dan ve Fort Bragg'da olanlardan bahsetti. Ona diğer asker cinayetlerinden bahsetmemeye karar verdi.

Sampson konuşmasını bitirdiğinde, "Çok iyi bir arkadaş olmalı," dedi. "Belli ki kolay pes etmiyorsun."

"Vazgeçemem. O sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biriydi. Vietnam'da birlikte üç yıl geçirdik. Hayatımda sadece kendini düşünmeyen ilk yaşlı erkekti. Bilirsiniz, benim hiç sahip olmadığım babam."

Başını salladı ama burnunu sokmadı. Bu Sampson'ın hoşuna gitmişti. Kızın ne kadar ufak tefek olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Onu kolunun altında taşıyabileceğini düşündü.

"Diğer bir şey de Bayan Houston, Ellis Cooper'ın bu cinayetlerde masum olduğuna tamamen ikna olmuş durumdayım. Buna ister altıncı his deyin, ister başka bir şey, ama ben bundan eminim. Onu idam etmeden hemen önce bana öyle söyledi. Bunu atlatamıyorum. Geçemiyorum işte."

İç çekti ve adam yüzündeki acıyı görebiliyordu. Kocasının ölümünü ve bunun nasıl gerçekleştiğini henüz atlatamadığını anlayabiliyordu ama yine de onun hikâyesine müdahale etmemiştir. Bu ilginçti. Belli ki çok düşünceli biriydi.

Adam yürümeyi bıraktı, kadın da öyle.

"Sorun ne?" diye sordu sonunda.

"Kendin hakkında kolay kolay , değil mi?" diye sordu.

Güldü. "Oh, öyle. Başladığım zaman, yaparım. Bazen çok fazla, inan bana. Ama ne söyleyeceğinizi, nasıl söyleyeceğinizi merak ediyordum. Şimdi size kocamdan bahsetmemi ister misiniz? Ona ne olduğunu? Neden onun da masum olduğuna eminim?"

"Kocanızla ilgili her şeyi duymak istiyorum," dedi Sampson. "Lütfen."

"Laurence'ın öldürüldüğüne inanıyorum," diye söze başladı. "O bir katil tarafından öldürüldü."

New Jersey Eyaleti. Ama başka biri onun ölmesini istedi. Arkadaşınız Ellis Cooper'ı kimin öldürdüğünü bilmek istediğiniz kadar ben de kocamı kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum."

Bölüm 51

SAMPSON VE BAYAN Billie Houston durdu ve en az bir düzine yatak odası olması gereken geniş bir okyanus evinin kuma oturdu. Ev şimdi boştu, tahtalarla kaplanmış ve kepenkleri indirilmişti; bu da Sampson'a muazzam bir israf gibi görünüyordu. Washington'da penceresiz, ısıtmasız ve akan suyu olmayan terk edilmiş apartmanlarda yaşayan insanlar tanıyordu.

Gözlerini ayıramıyordu. Ev üç katlıydı ve üst iki katında etrafı saran güverteler vardı. Evin yakınındaki kum tepesine asılmış büyük bir tabelada BU KUMLAR KORUNMAKTADIR. YÜRÜYÜŞ YOLUNDA KALIN. 300 DOLAR. Bunlar Kendi kendine, insanlar mülkleri ya da güzellikleri ya da her ikisi konusunda ciddiler, diye düşündü.

Billie Houston konuşmaya başlarken gözlerini okyanusa dikti.

"Size cinayetin işlendiği geceyi anlatayım," dedi. "Toms River'daki Toplum Tıp Merkezi'nde hemşireydim. Vardiyam on birde biter ve eve yaklaşık varırdım. Laurence neredeyse her zaman beni beklerdi. Genellikle birbirimizin gününü değerlendirirdik. Kanepede otururduk. Belki birlikte biraz televizyon izlerdik, çoğunlukla komediler. Senin gibi iri bir adamdı ve her zaman beni cebinde taşıyabileceğini söylerdi."

Sampson sözünü kesmedi, sadece hikâyesinin şekillenmesini dinledi.

"O geceyle ilgili en çok hatırladığım şey çok *sıradan olmasıydı*, Dedektif. Laurence *Steve Harvey Show'u* izliyordu ben eğilip ona bir öpücük verdim. Beni kucağına oturttu ve bir süre konuştuk. Sonra iş kıyafetlerimi değiştirmek için içeri girdim.

"Yatak odasından çıktığımda kendime bir bardak Şiraz doldurdum ve ona patlamış mısır yapmamı isteyip istemediğini sordum. İstemedi. Kışın bazen balon gibi şişen kilosuna dikkat ediyordu. Eğlenceli bir ruh hali içindeydi, şakacıydı, çok rahattı. Gergin değildi, hiçbir şekilde strese girmemişti. Bunu asla unutmuyacağım.

"Bir kadeh şarabımı doldururken kapı çaldı. Zaten kalkmıştım, gidip aldım. Askeri polis oradaydı. Beni iterek eve girdiler ve Laurence'ı o gece, sadece birkaç saat önce korkunç bir cinayet işlediği için tutukladılar.

"Kocama baktığımı ve onun da bana baktığını hatırlıyorum. Mutlak bir şaşkınlıkla başını . O bakışı taklit etmesine imkan yoktu. Sonra polise şöyle dedi: 'Siz memurlar hata yapıyorsunuz. Ben Birleşik Devletler Ordusu'nda çavuşum.' dedi. İşte o zaman polislerden biri copuyla onu yere serdi."

Bölüm 52

Bir davada olduğumu unutmaya çalışıyordum. Yanımda iğrenç bir saman bebek ve kapaksız bir nazarlık taşıyordum. Katillerin peşindeydim. Hiç olmadığım kadar acımasızdım.

Tempe'deki Wyndham Buttes Resort'un lobisine girdiğimde Jamilla karşımdaydı. Benimle buluşmak için San Francisco'dan doğuya uçmuştu. Planımız buydu.

Üzerinde turuncu ipek bir bluz, omuzlarında daha koyu turuncu bir kazak, ince altın bilezikler ve minik küpeler vardı. Tam da Phoenix, Scottsdale, Mesa, Chandler ve Tempe'den oluşan metropolitan bölgenin adı olan Güneş Vadisi'ne uygun görünüyordu.

"Sanırım bunu zaten biliyorsun," dedim yanına gidip ona kocaman sarılırken, "ama kesinlikle çok güzel görünüyorsun. Nefesimi kesti."

"Öyle mi?" diye sordu, şaşırılmış görünüyordu. "Hafta sonumuza başlamak için güzel bir yol."

"Ve böyle düşünen tek kişi ben değilim. Lobideki herkes size bakıyor."

Güldü. "Şimdi anlıyorum ki beni tahrik ediyorsun."

Jamilla elimi tuttu ve lobide yürümeye başladık. Birden durdum ve onu kollarımın arasında döndürdüm. Bir an yüzüne baktım, sonra onu öptüm. Uzun ve tatlı bir öpücüktü çünkü onu biriktirmiştım.

"Sen oldukça iyi görünüyorsun," dedi öpücükten sonra. "Her zaman iyi görünüyorsun. Sana bir sır vereyim. Seni San Francisco havaalanında ilk gördüğümde nefesimi kesmiştin."

Güldüm ve gözlerimi devirdim. "Burada başımız belaya girmeden önce bunu yukarı çıkarıp bir oda tutsak iyi olur."

Jamilla eğildi ve bana hızlı bir öpücük daha verdi. "Başımız büyük belaya girebilir." Ve sonra bir öpücük daha. "Ben böyle şeyler yapmam Alex. Bana neler oluyor? Bana *ne* oldu?"

Bir kez daha sarıldıktan sonra otelin asansörlerine yöneldik.

Odamız en üst kattaydı ve Phoenix silüetinin yanı sıra dağ kenarındaki yüzme havuzuna dökülen bir şelaleyi de görüyordu. Uzakta koşu ve yürüyüş parkurlarını, tenis kortlarını ve bir ya da iki golf sahasını görebiliyorduk.

Jamilla'ya yakınlarda görebildiğimiz bir futbol sahasının Sun Devil Stadyumu olması gerektiğini söyledim. "Sanırım Arizona State orada oynuyor."

"Tempe ve Arizona State futbolu hakkında her şeyi bilmek istiyorum," dedi Jamilla, "ama daha sonra."

"Oh, ."

Parmaklarımı fırçalanmış ipek olan bluzuna dokundurdum. "Bu güzel bir his."

"Öyle olması gerekiyordu."

Ellerimi yavaşça gömleğin üzerinde, Jamilla'nın omuzlarında, göğüslerinin uçlarında, karnında gezdirdim. Omuzlarına masaj yaptım, o da bana doğru eğildi ve uzun bir "mmmm, yessssss, lütfen ve teşekkür ederim" sesi çıkardı. Doğaçlama bir dans gibiydi ve ikimiz de bundan sonra ne olacağını tam olarak bilmiyorduk. Onunla tekrar birlikte olmak çok güzeldi.

"Acelesi yok," diye fısıldadı, "var mı?"

"Hayır. Dünya kadar vaktimiz var. Biliyorsunuz, polis çevrelerinde buna tuzağa düşürme deniyor."

"Evet, öyle. Bunun tamamen farkındayım. Bu aynı zamanda bir tuzak. Belki de teslim olmalısın."

", teslim oluyorum, Müfettiş."

İkimizden başka hiçbir şey yoktu. Bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sadece etmeyi, her anın tadını çıkarmayı, varış noktası hakkında çok fazla endişelenmemeyi öğreniyordum. Washington'da Jamilla ile geçirdiğim o gün dışında son zamanlarda kimseyle birlikte olmamıştım. Bir süredir de başka kimseyle.

"Sen herkesten daha yumuşak bir dokunuşa sahipsin," diye fısıldadı. "İnanılmaz. Durmayın."

"Sen de öyle."

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Birazcık," diye itiraf ettim. "Muhtemelen birlikte çalışırken senin çivi gibi sert tarafını gördüğüm içindir."

"Bu senin için bir sorun mu? Sert tarafım mı?"

"Hayır, değil," dedim ona. "Ben de senin sert yanını seviyorum. Bana çok sert davranmadığın sürece."

Reçel beni hemen yatağa geri itti, sonra da üzerime düştü. Önce yanaklarını, sonra da tatlı dudaklarını öptüm. Kokusu ve tadı harikaydı. Derisinin altındaki nabızı hissedebiliyordum. *Acelesi yok.*

"Oakland'da çocukken erkek fatma gibiydim. Beyzbol oyuncusuydum, hızlı softbol oynardım," dedi. "Babamın ve kardeşlerimin beni onaylamasını istedim."

"mi?"

"Oh evet. Şaka mı yapıyorsun? Beyzbol ve eyalet birincisiydim."

"Hala onaylıyorlar mı?"

"Sanırım öyle. Evet, öyle. Babam Giants'ta oynamadığım için biraz hayal kırıklığına uğradı," dedi ve güldü. "Barry Bonds'u çalıştırabileceğimi düşünüyor."

Jamilla pantolonumu çıkarmama yardım ederken ben de onun eteğini çözdüm. Titriyordum, kontrol edemiyordum. *Dünyadaki tüm zaman.*

Bölüm 53

Bayan Billie Houston'la görüşmesi bittiğinde, Sampson'ın Washington'a dönmesi için artık çok geçti, ayrıca sahildeki atmosferi sevdiği için Billie'nin tavsiye ettiği Conover's Bay Head Inn adlı pansiyona yerleşti.

Telefon çaldığında üçüncü kattaki odasına henüz adım atmıştı.

Onu buraya kimin çağırmış olabileceğini merak etti. Conover's Bay Head Inn'den mi? "Evet?" diye konuştu ahizeye. "John Sampson."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bu
Billie. Bayan Houston."

Yatağın kenarına oturdu ve şaşırdığını fark etti ama gülümsüyordu. Kesinlikle aramayı beklemiyordu, ondan tekrar haber almayı beklemiyordu. "Şey, merhaba. Seninle konuşmadım . . . dakikalardır. Bana bir şey söylemeyi mi unuttun?"

"Hayır. Şey, aslında evet. Burada Laurence'a yardım ediyorsunuz ve ben ziyaretinizi daha rahat hale getirmek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyorum. Bu akşam evde yemek yer misin? Zaten bir şeyler pişiriyorum, o yüzden lütfen hayır deme. Kaybedecek neyin var ki? Bu arada ben iyi bir aşçıyım."

Sampson tereddüt etti ve bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi. Billie Houston'la akşam yemeğinin angarya olacağını düşündüğünden değildi. Bu sadece, potansiyel olarak rahatsız edici bir durumdu, belki de bir çıkar çatışmasıydı.

Yine de, kadının söylediği gibi, başka ne seçeneği vardı ki? Ve bunun ne gibi bir zararı olabilirdi?

"Bu iyi bir fikir. Akşam yemeğini evde yemek isterim. Ne zaman geleyim?"

"Size ne uyuyorsa o olsun. Süslü bir şey değil, Dedektif. Siz gelir gelmez ızgarayı çalıştıracam."

"Bir saate ne dersin? Olur mu? Bu arada adım John. Dedektif değil."

"Sanırım bunu bana siz söylediniz. Benim adımın Billie olduğunu zaten biliyorsunuz ve eğer sakıncası yoksa Bayan Houston yerine bunu tercih ederim. Bir saat sonra görüşürüz."

Telefonu kapattı ve Sampson birkaç saniye daha ahizeyi tuttu.

Saniyeler sonra. Şimdi düşününce Billie Houstonla akşam yemeği hiç de fena bir fikir gibi görünmüyordu. Kıyafetlerini çıkarıp duşu doğru ilerlerken bunu dört gözle bekliyordu.

Kulağa gelmiyordu.

Bölüm 54

SAMPSON, Bay Head'deki Central Market'ten küçük bir buket çiçek ve bir şişe kırmızı şarap aldı. Sahil evine , aşırıya kaçıp kaçmadığını merak etti. *Çiçek mi? Şarap mı? Neler oluyor burada?*

Bu kadının kocasının öldürülmüş olabileceği gerçeğinden dolayı suçluluk mu ? Ya da zamanından önce dul kalmış olmasından mı? Yoksa bunun Ellis Cooper'la bir ilgisi mi vardı? Yoksa bu sadece Billie Houston ve kendisiyle mi ilgiliydi?

Sahil evinin mutfağına açılan paravan kapıya doğru gitti. Parmak eklemlerini ahşap çerçeveye hafifçe vurdu.

"Merhaba? Billie?" diye .

Billie mi? Onunla bu şekilde mi konuşmalı?

Nedenini bilmiyordu ama onun güvenliği için endişeleniyordu. Neden mi? Kimse Billie Houston'a zarar vermek , mi? Yine de hissettiklerini hissediyordu. Gerçek katiller dışarıda bir yerdeydi. Neden burada, New Jersey'de değillerdi?

"Kapı açık. İçeri gel," diye seslendi. "Ben verandadayım."

Mutfaktan içeri girdi ve kadının okyanusa bakan açık verandada küçük bir yemek masası hazırladığını gördü. Akşam yemeği için güzel bir yer. Adirondack sandalyeler sundurma boyunca sıralanmıştı. Panjurlara uyması için laciverte boyanmış hasır bir salıncak.

Kum tepelerinin üzerinden okyanusu ve sürekli dalgalanan deniz otlarını görebiliyordu.

Ama gözleri tekrar kadına kaydı. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve solmuş bir Levis giymişti, yine ayakkabısı yoktu. Saçları atkuyruğu şeklinde arkadan toplanmıştı. Biraz ruj sürmüştü, sadece bir dokunuş.

"Merhaba. Burada yemek yeriz diye düşünmüştüm. Senin için çok soğuk değil, değil mi?" diye sordu göz kırparak.

Sampson geniş ahşap verandaya çıktı. Okyanustan esinti geliyordu ama verandada rahattı. Havada okyanusun yanı sıra deniz lavantası ve aster kokusunu da alabiliyordu.

"Neredeyse mükemmel," dedi. Bu doğrudu. Sıcaklık tam kıvamındaydı, kurduğu masa da öyleydi ve okyanus manzarası kesinlikle

başka bir şey. Güneydoğu D.C.'de böyle bir şey olmadığı kesindi.

"Yardım etmek için bir şeyler yapayım," dedi.

"İyi fikir. Sebzeleri doğrayabilir ve salatayı bitirebilirsin. Ya da ızgarada pişirebilirsin."

Sampson kendini gülümserken buldu. "Fazla seçeneğim yok. Salatayı ben yaparım. Hayır, şaka yapıyorum. Izgara yapmaktan mutlu olurum. Üzerinde şık bir slogan olan bir şapka ya da önlük giymek zorunda kalmadığım sürece."

Güldü. "Onlardan hiçbiri yok. Mutfaktan çıkarken bir CD çaların yanından geçtin. Dışarıya bir sürü CD bıraktım. İsteddiğini seç."

"Bu bir test mi?" diye sordu.

Billie yine güldü. "Hayır, sen zaten bütün testleri geçtin. Bu yüzden seni yemeğe davet ettim. Sen ve ben için endişelenmeyi bırak. Kırılmayacağız. Bu eğlenceli olacak. Düşündüğünden daha iyi."

Bölüm 55

Gecenin özel olduğu konusunda haklıydı. Bu onu utandırdı ama Ellis Cooper'ı birkaç saatliğine unuttu. Sampson birini çok iyi tanımadığı sürece genellikle sessizdi. Bunun bir nedeni utangaçlıktı, çünkü her zaman çok uzun boyluydu ve her sosyal grupta göze çarpıyordu. Ama kendisi için hiçbir şey ifade etmeyen ve asla da etmeyecek olan insanlarla vakit kaybetmek istemediğini bilecek kadar da dürüsttü.

Billie farklıydı ve bunu onunla ilk konuştuğu andan beri biliyordu. Onunla ilgili şaşırtıcı olan şey, herhangi bir şey hakkında konuşmasını dinlemekten hoşlanmasıydı. Mantoloking'deki günlük rutini; iki yetişkin çocuğu, Rutgers'da birinci sınıf öğrencisi olan Andrew ve Monmouth Lisesi'nde son sınıf öğrencisi olan Kari; okyanus gelgitleri ve bunların maviler için sörf yapmayı nasıl etkilediği; yarım düzine başka şey. Evde bakıcılığın yanı sıra hemşire olarak tam zamanlı çalışmaya devam etti. Acil Servis Kliniği'ndeydi ve yetişkin travması konusunda uzmanlaşmıştı. Newark ve Philadelphia'daki büyük travma ünitelerine ambulans helikopterlerle uçmuştu. Bir zamanlar MASH biriminde hemşire olarak bile çalışmıştı.

Akşam yemeğinden sonraya kadar kocası hakkında konuşmadılar. Sampson konuyu tekrar gündeme getirdi. Hava serinlemişti ve oturma odasına geri dönmüşlerdi. Billie ateşi yakmıştı, ateş çıkırdıyor, patlıyor ve içeriği ısıtıyordu.

"Laurence hakkında birkaç dakika daha konuşmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu ateşin yanındaki küçük kanepeye birlikte otururlarken. "İstemiyorsan bunu şimdi yapmak zorunda değiliz."

"Hayır, . yok, gerçekten. Bu yüzden buraya geldin."

Birdenbire Sampson'ın gözüne bir şey takıldı. Koltuktan kalktı ve şöminenin yanındaki cam vitrine doğru yürüdü. İçine uzandı ve hasır bir bebek çıkardı.

Bu çok garipti. Onu yakından inceledi. Ellis Cooper'ın evinde gördüğünün bir kopyası olduğundan emindi. Bu onu korkuttu çünkü Billie'nin evindeydi. *Bu bebeğin burada ne işi var?*

"Nedir o?" diye sordu. "Bu ürkütücü bebek de ne? Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Bir sorun mu var? Birden çok ciddi görünmeye başladın."

"Aynı bebeği Ellis Cooper'ın evinde de görmüştüm," diye itiraf etti. "Vietnam'dan. Oradaki köylerde bunlardan çok gördüm. Kötü ruhlar ve ölümlerle ilgili bir şey. Bu bebekler kötü bir ilaç."

Cam dolabın yanına geldi ve onun yanında durdu. "Bakabilir miyim lütfen?" Hasır bebeği inceledi ve başını salladı.

"Laurence'ın eve getirmiş olabileceği bir şeye benziyor sanırım. Bir hatıra. Memento mori. Açıkçası onu hiç gördüğümü hatırlamıyorum. Tuhaf değil mi? Bu bana geçen gün aynı dolapta büyük, çirkin bir göz bulduğumu hatırlattı. O kadar kötüydü ki, fırlatıp attım."

Sampson onun bakışlarını tuttu. "Tuhaf bir tesadüf," dedi başını sallayarak. Alex'in bunlara, yani tesadüflere inanmayı reddettiğini düşünüyordu. "Hatırladığınız kocanız Çavuş Ellis Cooper'dan hiç bahsetmemişti?" diye sordu.

Billie başını salladı. Şimdi biraz ürkmüş görünüyordu. "Hayır. Savaş hakkında nadiren konuşurdu. Oradayken savaştan hoşlanmazdı. Geri döndüğünde ve savaş deneyimini düşünecek zamanı olduğunda daha da az sevdi."

"Bunu anlayabiliyorum. Washington'a döndüğümde birkaç aylığına Arlington'daki Fort Myer'de görevlendirildim. Bir Cumartesi günü eve yeşil elbiselerimle geldim. Washington şehir merkezinde bir otobüsten indim. İspanyol paça kot pantolonlu ve sandaletli beyaz bir kız yanıma geldi ve üniformama tükürdü. Bana bebek katili dedi. Bunu hayatım boyunca unutmayacağım. O kadar sinirlenmişim ki arkamı döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım. O hippie kızın orada neler olup bittiğinden, vurulmanın, arkadaşlarını kaybetmenin, ülken için savaşmanın nasıl bir şey olduğundan haberi yoktu."

Billie ellerini birbirine kenetledi ve yavaşça ileri geri sallanmaya başladı. "Laurence hakkında sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bence onu muhtemelen severdin. Herkes severdi. Çok sorumluluk sahibiydi, çocuklarımız için iyi bir babaydı. Düşünceli, sevgi dolu bir kocaydı. Ölmeden önce, idam edilmeden yirmi dakika önce, hapisanede onunla oturdum. Gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: 'O genç adamı ben öldürmedim. Lütfen çocuklarımızın bunu bildiğinden emin ol. Emin ol, Billie.'"

"Evet," dedi Sampson. "Ellis Cooper da buna benzer bir şey söylemişti."

Oturma odası sessizleşti. İlk defa biraz rahatsız edici. Sonunda Sampson konuşmak zorunda kaldı. "Aradığına sevindim Billie. Bu gece benim için harikaydı. Teşekkür ederim. Artık gitmem gerekiyor. Geç oluyor."

Kız onun yanında duruyordu ve hiç kıpırdamadı. Sampson eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Tanrım, ne kadar da küçüktü.

"Kırılacağımı düşünüyorsun," dedi ama sonra gülümsedi. "değil."

Onu arabasına kadar geçirdi. Kendilerini tekrar konuşmak zorunda hissettiler - çoğunlukla okyanusun üzerindeki gece gökyüzünden, ne kadar geniş ve güzel olduğundan bahsediyorlardı.

Sampson Cougar'a bindi ve Billie eve doğru yürümeye başladı. Onu izledi ve gecenin bitiyor olmasına ve muhtemelen onu bir daha göremeyecek üzüldü. Ayrıca onun için biraz endişeleniyordu. Saman bebek onun evine nasıl girmişti?

Evin merdivenlerinde durdu, bir eli tırabzanın üzerindeydi. Sonra, sanki bir şey unutmuş gibi, Billie arabasına doğru yürüdü.

"Ben ... uhm" dedi ve sonra durdu. Tanıştıklarından beri ilk kez gergin görünüyordu. Kendinden emin değildi.

Sampson onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Bir fincan kahve daha alabilir miyim diye merak ediyordum," dedi.

Hafifçe güldü ve başını salladı. "Her zaman böyle cesur musun?"

Sampson omuz silkti. "Hayır," dedi. "Hayatım boyunca hiç böyle olmamıştım."

"Hadi içeri dönelim."

Bölüm 56

NEREDEYSE GECE YARISIYDI ve Jamilla ile ben, uzaktan Phoenix'e, yakından da çöle bakan pırıltılı dağ havuzunda boğazımıza kadar batmıştık. Başımızın üzerindeki gökyüzü sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Phoenix'ten büyük bir jet havalandı ve tek düşünebildiğim Dünya Ticaret Merkezi'ndeki trajediydi. Acaba herhangi birimiz gökyüzündeki bir jete bu düşünceye kapılmadan bakabilecek miyiz diye merak ettim.

"Bu sudan çıkmak istemiyorum. Asla," dedi. "Burayı seviyorum. Çöl gökyüzü uzayıp gidiyor."

Reçel'i kendime yakın tuttum, güçlü kalbinin göğsümde attığını hissettim. Gece çöl havası serindi ve havuzda olmak daha da iyi hissettiriyordu.

"Ben de buradan ayrılmak istemiyorum," diye fısıldadım yanağına doğru.

"Peki neden yaptığımız şeyi yapıyoruz? Büyük şehirde yaşıyoruz. Katilleri mi avlıyoruz? Düşük ücretle uzun saatler çalışmak? Cinayetlere kafayı takmak?"

Onun derin kahverengi gözlerine baktım. Bunlar güzel sorulardı, kendime onlarca kez sorduğum sorulardı, ama özellikle de son birkaç aydır. "O anda her zaman iyi bir fikir gibi görünür. Ama şimdi değil."

"Hiç bırakabileceğini düşünüyor musun? Adrenalini geçebilir misin? Yaptığın şeyin önemli olduğunu hissetme ihtiyacını? Yapabileceğimden emin değilim Alex."

Jamilla'ya muhtemelen Washington'daki polis teşkilatından ayrılacağımı söylemiştim. Başını salladı ve anladığını söyledi ama gerçekten anlayıp anlamadığını merak ettim. Kaç kez katillerle yüz yüze gelmişti? Ortaklarından herhangi biri ölmüş müydü?

"Yani," dedi, "her tarafını didik didik ettik. Bizim hakkımızda ne düşünüyorsun, Alex? İki polis için umut var mı?"

Gülümsedim. "Bence harika gidiyoruz. Tabii bu sadece benim düşüncem."

"Sanırım katılıyorum," diye gülümsedi Jamilla, "kesin konuşmak için çok erken, değil mi? Ama , değil mi? Bütün gün dedektif olmayı düşünmedim. Bu bir ilk."

Dudaklarından öptüm. "Ben de öyle. Ve eğlenceyi eleştirme. Hayatımda bundan çok daha fazlasını kullanabilirim. Bu, cinayetleri çözmekten iyidir."

"Gerçekten mi, Alex?" Sırıttı ve beni doğru çekti. "Bu iyi mi

Senin için mi? Benim için iyi. Şimdilik bu kadar yeter. Burada olmayı seviyorum. Bu geceyi seviyorum. Ve sana güveniyorum, Alex."

Daha fazla katılamazdım. Gece yarısından biraz önce.

Phoenix'e ve çölün genişliğine bakan dağ kenarındaki havuzda.

"Ben de sana güveniyorum," dedim büyük Amerikan Havayolları uçağı tam başımızın üzerinden geçerken.

Üçüncü Bölüm

AYAK ASKERİ

Bölüm 57

Pazar gecesi saat on birde Washington'a döndüm. Adımlarımda daha fazla sıçrama ve yüzümde bir gülümseme vardı. Birkaç gündür cinayet soruşturmasının zorluklarını unutmuştum ve bunun nedeni Jamilla'ydı.

Nana mutfakta bekliyordu. Bu da neydi böyle? Her zamanki çayını içmeden ve okuyacak bir kitabı olmadan masada oturuyordu. İçeri girdiğimi görünce bana el salladı ve sarıldı. "Merhaba Alex. Yolculuğun iyi geçti mi? Jamilla'ya benden selam söyler misin? Söylesen iyi olur."

Kahverengi gözlerine baktım. Biraz üzgün görünüyorlardı. Bunu benden saklayamazdı. "Bir sorun var." Korku beni çoktan ele geçirmişti. Hasta mıydı? Ne kadar hastaydı?

Nana başını salladı. "Hayır, pek sayılmaz tatlım. Sadece uyuyamadım. Bana yolculuktan bahset. Jamilla nasıldı?" diye sordu ve gözleri parladı. Nana kesinlikle Jamilla'dan hoşlanıyordu. Bunu da saklamıyordu.

"Oh, o iyi ve o da merhaba diyor. Herkesi özlüyor. Umarım tekrar doğuya gelmesini sağlayabilirim ama bilirsiniz, o bir Kaliforniya kızıdır."

Nana başını salladı. "Umarım geri döner," dedi. "Jamilla gerçekten güçlü bir kadın. eşinizle karşılaştınız. Batıdan gelmiş ona karşı kullanmayacağım. Her neyse, sanırım Oakland San Francisco'dan çok D.C.'ye benziyor. Sence de öyle değil mi?"

"Oh, kesinlikle."

Nana'nın gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Anlamamıştım. Bana her zaman yaptığı gibi zor anlar yaşatmıyordu. Ne oldu? Bir dakika kadar sessiz kaldık. Bizim için alışılmadık bir durum. Genelde birimiz teslim olana kadar ileri geri konuşuruz.

"Biliyor musun, seksen iki yaşındayım. Kendimi hiç yetmiş, yetmiş beş, hatta seksen yaşında gibi hissetmedim. Ama Alex, birden yaşımı hissettim. *Seksen iki* yaşındayım. Aşağı yukarı."

Elimi avucunun içine aldı ve sıkı. Gözlerindeki hüznün geri gelmişti, hatta belki biraz da korku. Boğazımda bir yumru hissettim. Onda bir sorun vardı. Neyi vardı? Neden bana söylemiyordu?

"Son zamanlarda göğsümde bir ağrı var. Nefes darlığı. Angina ya da her neyse. Pek iyi değil, pek iyi değil."

"Dr. Rodman'ı gördünüz mü? Ya da Bill Montgomery'yi?" Ben sordum.

"Kayla Coles'u gördüm. Mahallede, bizden birkaç ev aşağıda bir adamı tedavi ediyordu."

Anlamamıştım. "Kayla Coles kim?"

"Dr. Kayla Güneydoğu'da ev ziyaretleri yapıyor. Buradaki insanlara yardım etmek için mahalleye gelen yaklaşık bir düzine doktor ve hemşireyi organize ediyor. O harika bir doktor ve iyi bir insan Alex. Güneydoğu'da çok iyi şeyler yapıyor. Onu çok seviyorum."

Biraz sinirlendim. "Nana, sen hayırsever bir vaka değilsin. İstedğin bir doktora görünmen için paramız var."

Nana gözlerini sıkıca kapattı. "Lütfen. Beni dinleyin. Ve söylediklerime dikkat et. Seksen iki yaşımdayım ve sonsuza dek buralarda olmayacağım. Her ne kadar olmak istesem de. Ama şu ana kadar kendime iyi baktım ve bakmaya da devam edeceğim. Kayla Coles'u seviyor ve ona güveniyorum. Benim seçimim o."

Nana yavaşça masadan kalktı, beni yanağımdan öptü ve sonra yatağına doğru yürüdü. En azından yine kavga ediyorduk.

Bölüm 58

O GECE, tavan arasındaki ofisime çıktım. Herkes uyuyordu ve ev sessizdi.

Böyle huzurlu zamanlarda çalışmayı seviyordum. Ordu davasına geri dönmüştüm; onu aklımdan çıkaramıyordum. Çıkarmak da istemiyordum. Parlak renklere boyanmış cesetler. Ürkütücü saman bebekler. Daha da ürkütücü, her şeyi gören gözler. Haksız infazlarla cezalandırılan masum askerler.

Ve daha kaç askerin idam edileceğini kim bilebilirdi?

İncelenecek çok fazla malzeme vardı. Bu infazlardan sadece bazıları bile bağlantılı olsa, ordu için büyük bir bomba olurdu. Araştırmalarıma devam ettim, saman bebek ve nazar boncuğu üzerine biraz çalıştım. Lexis-Nexis'te bir arama yaptım; burada yerel ve ulusal gazetelerin çoğundan ve belli başlı uluslararası gazetelerden bilgiler vardı. Pek çok dedektif basın araştırmasının faydasını küçümser ama ben küçümsemiyorum. Polis memurları tarafından basına aktarılan bilgileri kullanarak suçları çözdüm.

Hawaii'de eski bir er hakkındaki haberleri okudum. 1998-2000 yılları arasında seks köleliği ve işkence çılgınlığı sırasında beş erkeği öldürmekle suçlanıyordu. Şu anda ölüm hücresindeydi.

Devam ettim. Davaya devam etmekten başka seçeneğim olmadığını hissettim.

Bir ordu yüzbaşı üç aydan kısa bir süre önce San Diego'da iki astsubayı öldürmüştü. Suçlu bulunmuştu ve cezasını çekmeyi bekliyordu. Karısı temyize gitmişti. DNA kanıtlarına dayanılarak mahkum edilmişti.

Kendime bir not aldım: *Belki bununla konuşurum.*

Okumam aniden tavan arasına çıkan merdivenleri döven ayak sesleriyle kesildi.

Biri . Acelesi vardı.

Adrenalin sistemimi ateşledi. Masanın çekmecesine uzandım ve elimi bir silahın üzerine koydum.

Damon aniden odaya daldı. Terden sıırılsıklam olmuştu ve görünüyordu. Nana bana onun odasında uyuduğunu söylemişti. Besbelli,

durum böyle değildi. Evde bile değildi, değil mi? "Damon?" Ayağa kalkarken söyledim. "Nerelerdeydin?"

"Benimle gel baba. Lütfen. O benim arkadaşım. Ramon hasta! Baba, sanırım ölüyor."

Bölüm 59

İKİMİZ DE arabama doğru koştuk ve Damon bana yolda arkadaşı Ramon'a ne olduğunu anlattı. Konuşurken elleri fena halde titriyordu.

"E aldı, baba. Birkaç gündür E yapıyor."

Başkentte, özellikle George Washington ve Georgetown'daki lise ve üniversite öğrencileri arasında en son tercih edilen uyuşturuculardan biri olan E'yi biliyordum.

"Ramon okula gitmiyor mu?" Ben sordum.

"Hayır. O da eve gitmiyor. Nehrin aşağısında bir beşikte kalıyor."

Nehir bölgesini biliyordum ve arabamın tavanında kırmızı bir lamba ve çalan bir sirenle oraya doğru yola çıktım. Ramon Ramirez'le tanışmıştım ve ailesini biliyordum; müzisyen ve bağımlıydılar. Ramon, Damon'la beyzbol oynardı. On iki yaşındaydı. Damon'ın bu işe ne kadar bulaştığını merak ediyordum ama şimdi böyle soruların sırası değildi.

Arabayı park ettim ve Damon'la birlikte Anacostia yakınlarında harap bir sıra eve girdik. Sıra ev üç katlıydı ve pencerelerin çoğu tahtalarla kaplanmıştı.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Damon'a sordum.

"Evet, buradaydım. Ramon'a yardım etmeye geldim. Onu öylece bırakamazdım. I?"

"Onu bıraktığınızda Ramon'un bilinci yerinde miydi?" Ben sordum.

"Evet. Ama dişleri birbirine kenetlenmişti ve sonra kusmaya başladı. Burnu kanıyordu."

"Tamam, nasıl görelim. Bana ayak uydurun."

Karanlık bir koridorda aceleyle ilerledik ve bir köşeyi döndük. Çöp ve yeni çıkmış bir yangının kokusunu alabiliyordum.

Sonra bir sürprizle karşılaştım. İki acil yardım teknisyeni ve bir doktor küçük bir odadaydı; bir çocuk üzerinde çalışıyorlardı. Ramon'un siyah spor ayakkabılarını ve kıvrılmış kargo pantolonunu görebiliyordum. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Doktor Ramon'un üzerindeki diz çökmüş pozisyonundan kalktı. Uzun boylu, iri yapılı ve güzel bir yüzü vardı. Onu daha önce buralarda görmemiştim. Ona doğru yürüdüm.

rozetimi gösterdim ama bu onu pek etkilememiş gibi görünüyordu. "Ben Dedektif Cross," dedim. "Çocuk nasıl?"

Kadın sertçe bana odaklandı. "Ben Kayla Coles. Onun üzerinde çalışıyoruz. Henüz bilmiyorum. Birisi dokuz-bir-bir'i aramış. Aramayı sen mi yaptın?" Damon'a baktı. Nana'nın bahsettiği doktorun o olduğunu anladım.

Damon onun sorusunu yanıtladı. "Evet, hanımefendi." "Hiç uyuşturucu aldın mı?" diye sordu.

Damon önce bana, sonra da Dr. Coles'a baktı. "Ben uyuşturucu kullanmam. Bu aptalca." "Ama arkadaşların kullanıyor? Aptal arkadaşların mı var?"

"Ona yardım etmeye çalışıyordum. Hepsi bu."

Dr. Coles'un bakışı sertti ama sonra başını salladı. "Muhtemelen arkadaşınızın hayatını kurtardınız."

Damon ve ben kasvetli, kötü kokulu odada Ramon'un başaracağı haberini duyana kadar bekledik. Bu sefer. Kayla Coles orada kaldı. Ramon'un başında koruyucu bir melek gibi durdu. Damon, Ramon'u bekleyen ambulansa götürmeden önce ona birkaç kelime söyleyebildi. Arkadaşının ellerini sıkıldığını gördüm. Nihayet sıra evimizden çıktığımızda saat neredeyse sabahın ikisiydi.

"İyi misin?" Ben sordum.

Başını salladı ama sonra vücudu titremeye başladı ve sonunda koluma yaslanarak hıçkırmaya başladı. "Her şey yolunda. Her şey yolunda," diye onu teselli ettim.

Kolumu Damon'ın omzuna attım ve eve doğru yola çıktık.

Bölüm 60

THOMAS STARKEY, BROWNLEY Harris ve Warren Griffin, Raleigh-Durham Havaalanı'ndan kalkan ayrı uçaklarla New York'a gittiler. Böylesi daha güvenli ve çok daha akıllıcaydı ve her zaman en iyinin kendileri olduğu varsayımıyla çalışıyorlardı. Hata yapamazlardı, özellikle de şimdi.

Starkey saat 5'te Kuzey Carolina'dan yola çıkmıştı. Diğerleriyle Highland Falls, New York'Palisade Motel'de, West Point'teki Birleşik Devletler Askeri Akademisi'nin hemen dışında buluşmayı planlıyordu. Orada bir cinayet işlenecekti. Aslında iki cinayet.

O zaman bu uzun görev sona erecekti.

Apocalypse Now'da Martin Sheen'in komutanı ona ne demişti? "Bunu unutma, Yüzbaşı. Görev diye bir şey yok. Hiçbir zaman bir görev olmadı." Starkey bu işin onlar için de olduğunu düşünmeden edemiyordu, uzun bir yol. Cinayetlerin her biri karmaşıktı. Bu Starkey'nin son iki ay içinde New York'a dördüncü gidişiydi. Hâlâ kimin için çalıştığını bile bilmiyordu; o piçle hiç tanışmamıştı.

Her şeye rağmen, o akşam Delta uçağı havalanırken kendinden emin hissediyordu. Uçuş görevlisiyle konuştu ama başka koşullar altında girişebileceği türden masum flörtlerden kaçındı. Hatırlanmak istemiyordu, bu yüzden havaalanından aldığı bir Tom Clancy gerilim romanına yüzünü yapıştırdı. Starkey, Jack Clark ve John Patrick Ryan gibi Clancy karakterleriyle özdeşleşmişti.

Jet alçaldıktan ve içkiler servis edildikten sonra Starkey son cinayetlerle ilgili planının üzerinden geçti. Hepsi kafasındaydı; hiçbir şey yazılmamıştı. Harris ve Griffin'in de kafasındaydı. Bu gece Point'e varmadan önce başlarının belaya girmemesini umuyordu. New Windsor yakınlarında Bed Room adında müstehcen bir striptiz kulübü vardı ama otelde kalacaklarına söz vermişlerdi.

Sonunda Starkey arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve tekrar hesap yapmaya başladı. Bu rahatlatıcı bir ritüeldi, özellikle de artık sona yaklaşmışlardı.

İlk üç vuruş için adam başı 100.000 dolar.

Dördüncüsü için 150,000 dolar.

Beşinci için 200,000 dolar.

West Point için 250,000 dolar.

Tüm iş bittiğinde 500.000 dolar ikramiye.

Neredeyse bitmişti.

Ve Starkey hâlâ cinayetleri kimin ya da neden işlediğini bilmiyordu.

Bölüm 61

Keskin, dik granit kayalıkları West Point'teki Hudson Nehri'ne bakıyordu. Starkey bölgeyi iyi biliyordu. O gecenin ilerleyen saatlerinde Highland Falls'taki ana caddeden aşağıya doğru sürdü, sevimsiz görünümlü motellerin, pizzacıların, hediyelik eşya standlarının önünden geçti. Kuleli nöbetçi kulesi ve taş yüzü subayıyla Thayer Kapısı'ndan geçti. *West Point'te cinayet*, diye düşündü. *Adamım, oh adamım.*

Starkey işi birkaç dakika daha aklından çıkardı. West Point'ile ilgili izlenimlerinin üzerine çökmesine izin verdi. İzlenimler ve anılar. Starkey burada bir öğrenciydi, tıpkı şimdi koşarak kışlaya dönerken gördüğü iki genç gibi bir acemi idi. Onun zamanında, Harbiyelilerin sloganı olan "Her zaman zor yoldan, efendim!" sözünü bir kere bağırdıysa bin kere bağırmıştı.

Tanrım, burayı çok sevmişti: davranışları, disiplini, tüm fiziksel tesis.

Harbiyeli Şapeli ovaya bakan bir tepenin üzerindeydi. Bir ortaçağ katedrali ile bir kale arasında yer alan bu yapı hâlâ tüm manzaraya hükmediyordu. Kampüs, devasa gri taş binalarla doluydu ve bu da a kaleetkisi. Bir ezici duyuydu. DAYANIŞMA ve Kalıcılık. *Yakında fena halde sarsılacak.*

Harris ve Griffin onu arazide bekliyorlardı. Sonraki bir saat boyunca, West Point'in subaylar ve aileleri için ayrılmış bir bölgesi olan Bartlett Loop'taki Bennett evini sırayla izlediler. Ev kırmızı tuğladandı, beyaz süslemeleri vardı ve duvarlarında bolca sarmaşık vardı. Duman taş bacadan tembelce kıvrılıyordu. Dört yatak odalı, iki banyolu bir . Konut haritasında 130 numaralı oda olarak gösterilmişti.

Saat dokuz buçuk civarında üç katil West Point golf sahasının on yedinci çim sahasında keşif yaptılar. Askeri akademinin sınırlarından birini oluşturan tepelik sahada kimseyi görmediler. 9W karayolu hemen batıdaydı.

Warren Griffin, "Bu düşündüğümüzden daha kolay olabilir," dedi. "İkisi de evde. Rahatlıyorlar. Gardlarını indirdiler."

Starkey Griffin'e onaylamayan bir ifadeyle baktı. "Hiç sanmıyorum. Burada bir söz vardır, 'Her zaman zor yol, efendim. Bunu sakın unutmayın. Robert Bennett'in Özel Kuvvetler'den olduğunu da unutmayın. Bu büyük şehirli bir mimarın

Appalachian Trail'de pijama partisi."

Griffin dikkat kesildi. "Özür dilerim efendim. Bir daha olmayacak."

Saat ondan hemen önce, üçü birlikte 130 numaralı mahallenin arka bahçesini çevreleyen çalılık ve ağaçlıkların arasından ilerlediler. Starkey bir çam ağacının inatçı bir dalını geriye itti ve evi gördü.

Sonra mutfakta Albay Robert Bennett'i gördü.

Savaş kahramanı, beş çocuk babası, yirmi altı yıllık koca, Vietnam'da eski Özel Kuvvetler mensubu.

Bennett elinde bir kadeh kırmızı şarap tutuyordu ve bir yemeğin hazırlanmasını denetliyor gibiydi. Barbara Bennett ortaya çıktı. Asıl işi o yapıyordu. Şimdi o da şaraptan bir yudum aldı. Robert Bennett onun ensesini öptü. *Yirmi yıldan uzun süredir evli olan bir çiftte göre sevgi dolu görünüyorlardı. Bu çok kötü,* diye düşündü Starkey, ama bunu kendine sakladı.

"Hadi yapalım," dedi. "Bulmacanın son parçası." Ve bu gerçekten de bir bulmacaydı - katiller için bile.

Bölüm 62

Ağır silahlı üç adam arka kapıdan mutfağa daldıklarında ROBERT VE BARBARA Bennett tam yemeğe oturmuşlardı. Albay Bennett adamların silahlarını ve kamuflaj kıyafetlerini gördü, ayrıca hiçbirinin maske takmadığını fark etti. Tüm yüzleri gördü ve bunun daha kötü olamayacağını anladı.

"Sen kimsin? Robert, onlar kim?" Barbara birkaç kelime geveledi. "Bunun anlamı ne?"

Ne yazık ki Albay Bennett onların tam olarak kim olduklarını ve hatta belki de onları kimin gönderdiğini bildiğinden korkuyordu. Emin değildi ama içlerinden birini uzun zaman öncesinden tanıdığını düşünüyordu. Hatta bir isim bile hatırlıyordu: Starkey. *Evet, Thomas Starkey. Yüce Tanrım, neden şimdi? Bunca yıldan sonra?*

Davetsiz misafirlerden biri mutfağın iki penceresindeki renkli perdeleri çekti. Boşta kalan koluyla yemek tabaklarını, tavukları, salataları ve şarap kadehlerini mutfak zeminine süpürdü. Bennett bunun dramatik bir etki yaratmak için olduğunu anlamıştı.

Başka bir adam Barbara Bennett'in alnına otomatik bir silah dayamıştı.

Mutfak tamamen sessizdi.

Albay Bennett karısına baktı ve neredeyse kalbi kırılacaktı. Mavi gözleri kocaman açılmıştı ve titriyordu. Bennett başarabildiği en sakin sesle, "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Oh, öyle mi, Albay?" Starkey ilk kez konuştu. Üçüncü davetsiz misafiri işaret etti ve adam Barbara'nın beyaz köylü bluzunun önünü . Barbara nefes nefese kaldı ve kendini örtmeye çalıştı. Piç herif daha sonra sutyenini çekip çıkardı. Elbette bu etki yaratmak içindi ama adam Barbara'nın göğüslerine baktı.

"Onu rahat bırakın! Ona zarar vermeyin!" Bennett bağırdı ve sanki bir emir verecek durumdaymış gibi ses çıkardı.

Starkey olduğunu bildiği adam tabancasının kabzasıyla ona vurdu. Bennett yere düştü ve çenesinin kırıldığını düşündü. Neredeyse bayılıyordu ama bilincini korumayı başardı. Yanağı soğuk fayansa bastırılmıştı.

mutfak zemininde. Bir plana ihtiyacı vardı, çaresiz bir plan bile iş görürdü.

Starkey tam onun üzerinde duruyordu. Ve şimdi delirmişti. Vietnamca konuştu.

Albay Bennett bazı kelimeleri anlamıştı. Savaş sırasında, Vietnam ve Laos'ta birkaç Kit Carson izcisini yönetirken yeterince sorgulama yapmıştı.

Sonra Starkey İngilizce konuştu. "Korkun, Albay. Bu gece acı çekeceksiniz. Karınız da öyle. gereken günahlarınız var. Ne olduklarını biliyorsunuz. Bu gece karınız da geçmişinizi öğrenecek."

Albay Bennett bayılmış gibi yaptı. Silahlı adamlardan biri ona doğru eğildiğinde, yerden kalktı ve tabancasına sarıldı. Bennett'in aklındaki tek düşünce silahı almaktı. *Silah ondaydı!*

Ama sonra kafasına acımasızca vuruldu. Sonra omuzlarına ve sırtına. Şiddetli dayak devam ederken kendisine Vietnamca bağırıliyordu. Piçlerden birinin karısının suratına yumruk attığını görmüş. Hiçbir sebep yokken.

"Kesin şunu. Tanrı aşkına ona zarar vermeyin."

Starkey Vietnamca "Mày se nhìn cô ay chet," diye bağırıldı.

Şimdi onun ölümünü

izleyeceksin. "Trong lúc tao hoi

mày." Ben seni sorgularken,

domuz.

"Mày thay canh này có quen không, Robert?"

Bu tanıdık geliyor mu, Robert?

Starkey sonra zorla onun tabanca içeride Albay Bennett'in Ağzı.
"Bunu hatırlıyor musun, Albay? Bundan sonra ne olacağını hatırlıyor musun?"

Bölüm 63

SAMPSON ve ben Perşembe akşamı saat beşi biraz geçte West Point'e vardık. Orada kıyamet kopmuştu.

FBI'dan Ron Burns'den acil bir uyarı almıştım. Point'te bir cinayet-intihar olayı yaşanmış ve haber Washington'a ulaştığında hemen şüphe uyandırmıştı. Yüksek rütbeli bir albay önce karısını, sonra da kendini öldürmüştü.

Sampson ve ben Newburgh'daki Stewart Havaalanı'na uçtuk; sonra West Point'e on sekiz mil araba sürdüm. Kiraladığımız arabayı park etmek ve subay lojmanlarına giden son birkaç bloğu yürümek zorunda kaldık.

Sokaklar çember içine alınmış ve trafiğe kapatılmıştı. Basın da hazırda ama askeri polis tarafından uzak tutuluyorlardı. Harbiyeliler bile meraklı ve endişeli görünmekten kendilerini alamıyorlardı.

Bartlett Loop'taki cinayet mahalline doğru yürürken Sampson, "Burns ve FBI ile yakınlaşıyorsun," dedi. "Çok yardım ediyor."

Sampson'a, "Kafasında onlarla çalışmak isteyebileceğime dair bir düşünce var," dedim.

"Peki ya sen?"

Sampson'a gülümsedim, onaylamadım ya da reddetmedim.

"Polislikten ayrılacağımı sanıyordum şekerim. Büyük ana plan bu değil miydi?"

"Şu anda hiçbir şeyden emin değilim. Yine de buradayım, seninle birlikte tamamen berbat bir cinayet mahalline daha gidiyorum. Aynı bok, farklı gün."

"Demek hâlâ bağımlısın Alex. Her zamanki gibi kötüsün, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, davaya *bağlı* değilim John. Sana yardım ediyorum. Bunun nasıl başladığını hatırlıyor musun? Ellis Cooper'ın intikamı mı?"

"Evet, sen de bağımlısın. Bu bulmacayı çözemiyorsun. Bu seni kızdırıyor. Ve çok meraklısın. Sen busun Alex. Sen bir avcısın."

"Ne istersem onu yaparım" -başımı salladım ve sonunda gülümsedim- "dedi denizci Temel Reis."

Bölüm 64

BENNETT EVİ'nin etrafı çevrilmiş ve güvenliği sağlanmıştı. Sampson ve ben olay yerinin çevresindeki gergin görünümlü bir polis memuruna kendimizi tanıttık. Daha önce hiç böyle bir şey görmediğini söyleyebilirdim. Ne yazık ki ben görmüştüm.

Tek kullanımlık kâğıt botlarımızı giydikten sonra eve çıkan üç taş basamağı tırmanmamıza izin verildi. Sonra Pat Conte adında bir CID memurunu aramaya gittik. Ordu diğer davalar nedeniyle "işbirliği" yapıyordu. İyi niyetlerini göstermek için birkaç FBI teknisyenini de içeri almışlardı.

Yüzbaşı Conte'yi oturma odasından çıkan dar koridorda buldum. Görünüşe göre cinayetler mutfakta işlenmişti. Teknisyenler parmak izi arıyor ve olay yerini her açıdan fotoğraflıyorlardı.

Conte el sıkıştı ve ardından bize bildiklerini ya da bu noktada bildiğini düşündüklerini anlattı.

"Şu ana kadar size verebileceğim tek şey bariz olanlardır. Görünüşe bakılırsa Albay Bennett ve karısı şiddete dönüşmüş gibi görünen bir tartışmaya . Bir süreliğine aldığı kadarını vermiş olmalı. Sonra Bennett beylik tabancasını geri almış. Kadını şakağından vurmuş. Sonra Albay Bennett kendini vurdu. Arkadaşları onun ve karısının yakın olduklarını ama çok kavga ettiklerini, bazen de şiddet uyguladıklarını söylüyorlar. Gördüğünüz gibi, vurulma olayı mutfakta gerçekleşmiş. Dün gece bir ara."

"Sence böyle mi oldu?" Conte'ye sordum. "Şu anda benim ifadem bu yönde."

Başımı salladım ve öfkemin yükseldiğini hissettim. "Bu ölümlerin diğerleriyle olası bağlantısı nedeniyle burada işbirliği bekleyebileceğimiz söylendi."

Kaptan Conte başını salladı. "İşte şimdi tam işbirliğimi aldınız. Affedersiniz, burada işim var." Yürüyüp .

CID memurunun uzaklaşmasını izlerken Sampson omuz silkti. "Onu çok fazla suçladığımı söyleyemem. Ben de senin ve benim suç mahalimde dolaşmamızı istemezdim."

"Hadi gidip biraz ."

FBI'dan, ERT olarak da bilinen Kanıt Müdahale Ekibi'nden bir şey öğrenebilir miyim diye bakmaya gittim. Mutfakta her zamanki titiz hallerini sergiliyorlardı. FBI'nın normalde sevilmediği düşünülduğünde, ERT'lere bu kadar saygı gösterilmesi dikkat çekicidir. Nedeni, çok ama çok iyi olmaları.

ERT'nin iki üyesi mutfakta Polaroid fotoğraflar çekiyordu. "Tavşan kıyafeti" adı verilen beyaz bir tulum giyen bir diğeri ise alternatif bir ışık kaynağı kullanarak lif ve kıl arıyordu. Herkesin üzerinde lastik eldivenler ve ayakkabılarının üzerinde kağıt patikler vardı. Başlarındaki adamın adı Michael Fescoe'ydu; kendisiyle Appalachian Trail'de tanışmıştım, ormandaki olay yeri incelemesini denetlemişti.

"CID de sizinle tam işbirliği yapıyor mu?" Ben sordum.

Açık kahverengi kaşdı. "Size kendi versiyonumu anlatabilirim ve Kaptan Conte'ninkinden biraz farklı."

"Lütfen," dedim.

Fescoe sözlerine şöyle devam etti: "Katiller, her kimlerse, hem tuzak kurmada hem de temizlikte çok iyi iş çıkarmışlar. Bunu daha önce de yapmışlar. Sonuna kadar profesyoneller. Tıpkı Batı Virginia'daki katiller gibi."

"Kaç ?" Ben sordum.

Fescoe üç parmağını kaldırdı. "Üç adam. Akşam yemeğinde Bennett'lere sürpriz yaptılar. Sonra da onları öldürdüler. Bu adamlar, vicdanları olmadan güç kullanıyorlar. Bu konuda bana hak verebilirsiniz."

Bölüm 65

Kutlama zamanıydı! Savaş sona ermişti. Starkey, Harris ve Griffin, Manhattan'da Doğu Kırk Altıncı Cadde'deki Sparks restoranında, üzerine jumbo karides eklenmiş, çok büyük ve az pişmiş porterhouse biftek sipariş ettiler. Bir tomar yeşil malı olan biri için aceleyle mutlu olmak için New York'tan daha iyi bir yer olamazdı.

Harris, akşam yemeğinden sonraki dördüncü içkisi olan bir kadeh konyayı kaldırarak, "Üç yıl, ama sonunda bitti," dedi.

"Tabii gizemli hayırseverimiz fikrini değiştirmezse," diye uyardı Starkey. "Bu olabilir. Bir vuruş daha. Ya da belki planlamadığımız bir komplikasyon. Bu, bu gece parti yapmamamız gerektiği anlamına gelmiyor."

Brownley Harris cheesecake'ini bitirdi ve ağzını bez bir peçeteyle sildi. "Yarın eve, Rocky Mount'a gidiyoruz. İyi bir hayat. O kadar da kötü değil. Sonunda oyundan çıktık, yenilmedik ve puan almadık. Artık kimse bize dokunamaz."

Warren Griffin sadece sıırıttı. Oldukça iyi sürülmüştü. Harris de öyle. Ama Starkey öyle değildi, "Ama bu gece parti yapıyoruz. Bunu hak ediyoruz. Tıpkı eski günlerdeki gibi, Saygon, Bangkok, Hong Kong. Gece genç ve biz yaramazlık, sidik ve sirke doluyuz." Arkadaşlarına doğru eğildi. "Bu gece tecavüz etmek ve yağmalamak istiyorum. Bu bizim hakkımız."

Restorandan çıktıktan sonra üç arkadaş Doğu Elli İkinci'ye, First ve York'un arasına doğru yürüdü. Durdukları kahverengi taş, daha iyi günler görmüş bir binaydı. Dört katlı. Kapıcısı yoktu. Starkey burayı Asia House olarak biliyordu.

Ön zili çaldı ve dahili telefonun çalmasını bekledi. Buraya daha önce de gelmişti.

Bir kadın boğucu bir sesle cevap verdi. "Merhaba. Kodunuzu alabilir miyim lütfen, beyler."

Starkey Vietnamca verdi. *Gümüş. Mercedes 11.*

İçeride vızıldıyorlardı. "Các em dang cho. Em dep het xay," dedi kadın Vietnamca. *Bayanlar bekliyor ve çok güzeller.*

Thomas Starkey, "Biz de öyle," dedi ve güldü.

Starkey, Harris ve Griffin kırmızı halı kaplı merdivenleri tırmandılar. İlk sahanlığa ulaştıklarında düz gri bir kapı açıldı.

Asyalı bir kız, ince ve genç, en fazla on sekiz yaşında ve muhteşem, kapının girişinde bacaklarını açmış duruyordu. Üzerinde siyah bir sutyen ve ona uygun bir külot, kalça hizasında çoraplar, yüksek topuklu askılı arkalıklar vardı.

"Merhaba," dedi İngilizce olarak. "Ben Kym. Hoş geldiniz. Çok yakışıklı adamlarsınız. Bu bizim için de eğlenceli olacak."

"Sen de çok güzelsin Kym," dedi Starkey Vietnamca. "İngilizcen de kusursuz." Sonra bir tabanca çıkardı ve kızın gözlerinin arasına doğrulttu. "Tek kelime daha etme, yoksa ölürsün. Tam burada, hemen şimdi, Kym. Kanın halıya ve duvarlara bulaşır."

Kızı, iki küçük kanepede üç kızın daha oturduğu oturma odasına itti. Onlar da genç, Asyalı ve çok güzeldi.

Lavanta, kırmızı ve pembe ipek gecelikler giymişler, renk uyumlu yüksek topuklu ayakkabılar ve çoraplar giymişlerdir. Victoria's Secret.

"Konuşmayın hanımlar. Tek kelime etmeyin," dedi Starkey, silahını önce birine sonra diğerine doğrultarak.

"Şşt." Brownley Harris bir parmağını dudaklarına götürdü. "Kimsenin canı yanmasın. Bunu biz de istemeyiz. Güvenin bana, benim küçük Asyalı bebeklerim."

Starkey oturma odasının arka tarafındaki kapıyı açtı. Muhtemelen dahili telefonun sesi olan yaşlı bir kadın ve üzerinde CRUNCH yazan siyah bir tişört ve spor şortu giymiş iri yarı bir fedai ile karşılaştı. Açgözlülükle karton kaplardan Çin yemeği yiyorlardı.

Starkey kapıyı arkasından kapatırken Vietnamca, "Kimsenin canı yanmayacak," dedi. "Eller yukarı."

Adam ve kadın yavaşça ellerini kaldırdı ve Starkey susturuculu tabancasıyla onları vurarak öldürdü. Bazı yüksek teknoloji ekipmanlarının yanına gitti ve sakince bir kaset çıkardı. Ön girişteki güvenlik kamerası onların gelişini kaydetmişti elbette.

Starkey yere yığılmış, kanlı bedenleri bırakıp oturma odasına döndü. Parti onsuz başlamıştı. Brownley Harris kapıyı açan genç ve güzel kızı öpüyor ve okşuyordu. Kym'i kaldırmış ve küçük ağzını kendi ağzına bastırmıştı. Kız karşı koyamayacak kadar korkmuştu.

"May cái này moi dem lai nhieu ky niem," dedi Starkey ve hem arkadaşlarına hem de kadınlara gülümsedi.

Hatıralar bundan oluşur.

Bölüm 66

Bunu daha önce de defalarca yapmışlardı, sadece New York'ta değil. Hong Kong, Saygon, Frankfurt, Los Angeles ve hatta Londra'da zaferlerini "kutlamışlardı". Her şey Güney Vietnam'da, henüz onlu yaşlarında ve yirmili yaşlarının başında birer çocukken, savaş devam ederken ve çılgınlık etraflarını sarmışken başlamıştı. Starkey buna "kana susamışlık" diyordu.

Dört Asyalı kız dehşete kapılmıştı ve Starkey için heyecan verici olan da buydu. Onların gözlerindeki korku ifadesinden çok hoşlanıyordu. Çok azı kabul etse de Starkey bütün erkeklerin böyle yaptığına inanıyordu.

"Ben tao muon lien hoan!" diye bağırdı.

*Şimdi parti yapmak
istiyoruz! "Chi liên hoan,
the thôi." Bu bir kutlama.*

Starkey kızların isimlerini öğrendi: Kym, Lan, Susie ve Hoa. Hepsi de güzeldi ama Kym gerçekten güzeldi. Küçük göğüslü ince bir vücut, narin yüz hatları -Çinli, Fransız ve Hintli olabilen karmaşık bir mirasın en iyisi.

Harris küçük bir mutfakta viski ve şampanya şişeleri buldu. İçkileri etrafa dağıttı ve kızlara da içirdi.

Alkol onları sakinleştirdi ama Kym ev sahibini sormaya devam etti. Ara sıra alt katın zili çalıyordu. Kym'in İngilizcesi en iyisiydi, bu yüzden ona kızların bu gece meşgul olduklarını söylemesi söylendi - özel bir parti. "Başka zaman gelin lütfen. Teşekkür ederim."

Griffin kızlardan ikisini yukarı, başka bir kata çıkardı. Starkey ve Harris birbirlerine bakıp gözlerini devirdi. Griffin yukarı çıktığında Starkey kulağını dört açmıştı. En azından Brownley ve kendisi için iki güzel kız bırakmıştı. Kym ve Lan.

Starkey, Kym'i dansa davet etti. Gözleri koyu mor renkte parlıyordu. Üç inçlik topuklu ayakkabıları dışında Kym artık çıplaktı. Radyoda Yardbirds'ün eski bir şarkısı çalıyordu. Dans ederken, Starkey Vietnamlı kadınların boylarıyla ilgili bir şeyleri olduğunu hatırladı, en azından Amerikalı erkeklerin yanındayken. Ya da belki de Amerikalı erkeklerin

Yükseklik mi? Ya da uzunluk?

Harris, Lan ile İngilizce konuşuyordu. Ona bir şişe şampanya uzattı. "İç," dedi. "Hayır, şuradan iç, bebeğim."

Kız ya sözlerden ya da müstehcen hareketlerden anladı. Omuz silkti, sonra kanepeye uzandı ve şampanya şişesini kendi içine soktu. Şampanyayı doldurdu, sonra komik bir şekilde dudaklarını sildi. İngilizce olarak "Susamıştım!" dedi.

Şaka iyi bir kahkaha aldı. Gerginliği azalttı.

"Ban cung phai uong nua," dedi kız.

Sen de içiyorsun.

Harris güldü ve şişeyi Kym'e uzattı. Bir bacağına kaldırdı ve oturmadan şişeyi içine koydu. Starkey ile dans ederken şişeyi orada tuttu ve şampanyayı halının ve ayakkabılarının üzerine döktü. Şimdi herkes gülüyordu.

"Baloncuklar gıdıklıyor," dedi Kym kanepeye otururken. "Şu anda içimde bir kaşıntı var. Kaşımak ister misin?" diye sordu Starkey'e.

Sustalı bıçak bir anda ortaya çıkmış gibiydi. Kym bıçağı Starkey'e sapladı ama aslında onu bıçaklamadı. "Sen git!" diye bağırdı. Hemen şimdi git. Yoksa seni fena keserim!"

Sonra Starkey silahını çıkardı. Soğukkanlı ve sakindi. Radyoya uzandı ve yüksek sesli müziği kapattı. Sessizlik. Ve dehşet. Odada inanılmaz bir gerilim vardı. Thomas Starkey'nin yüzü hariç her yerde.

"Dung, dung!" diye bağırdı Kym. "Hay dep súng ong sang mot bèn di bô."

Hayır, hayır! Silahı kaldır.

Starkey küçük Kym'e doğru ilerledi. Sustalı bıçaktan korkmuyordu, sanki bu şekilde ölmeyeceğini biliyor gibiydi. Bıçağı elinden çekip aldı, sonra tabancayı kafatasının yan tarafına dayadı.

Gözyaşları kızın pürüzsüz yanaklarından aşağı süzüldü. Starkey onları fırçalayarak uzaklaştırdı. Kız ona gülümsedi. "Hay yêu tòi di, anh ban," diye fısıldadı.

Benimle seviş, asker adam.

Starkey dairedeydi ama kafası Vietnam'daydı. Kym titriyordu ve bu hoşuna gidiyordu; hissettiği tam kontrol, yapabildiği kötülük, sistemine getirdiği elektrik.

Harris'e baktı, o da silahını çıkarmıştı ve arkadaşı biliyordu.

O sadece *biliyordu*.

Silahlarını aynı anda ateşlediler.

Kızlar duvara doğru geri uçtu ve sonra yere doğru kaydı.

Kym'in her yeri titriyordu, ölümüne çok yakındı. "Neden?" diye fısıldadı.

Starkey ona omuz silkti.

Üst katta iki *pfftht sesi* daha vardı. Düşen cesetlerin sesi, Susie

ve Hoa. Warren Griffin onları bekliyordu. O da biliyordu.
Tıpkı Vietnam'daki An Lao Vadisi'nde olduğu
gibiydi. ılgınlığın başladığı yer.

Bölüm 67

Albay Bennett'in evinde işimiz bittiğinde, Sampson'la birlikte West Point arazisi üzerindeki Thayer Oteli'ne yerleştik. Üç katili ve nasıl kaçıp durduklarını düşünmeye devam ettim. Bu kez mavi boya yoktu ve diğer kurbanların hiçbiri intihar verilmemişti. Ama hâlâ aynı şeyi *hissediyordum. Vcdansızca katlanılması gereken bir güç.* Ajan Fescoc buna böyle demişti.

Sabahleyin Sampson'la otelin yemek salonunda, uzaktan neredeyse çelik grisi gibi görünen ve tepesi beyaz dalgalarla kaplı görkemli Hudson'a bakan kahvaltılık salonunda buluştuk. Dehşet verici Bennett cinayetleri hakkında konuştuk ve bunların diğerleriyle bağlantılı olup olmadığını, katillerin düzenlerini değiştirip değiştirmediklerini merak ettik.

Sampson, "Belki de bilmediğimiz başka cinayetler de vardır," dedi. "Bu noktada kaç kişinin öldürüldüğünü ya da cinayetlerin ne kadar geriye gittiğini kim bilebilir?"

Sampson kendine dumanı tüten bir fincan kahve daha doldurdu. "İş üç katile gelmek zorunda. Onlar buradaydı, Alex. Aynı üç adam olmalı."

Ona katılmamak mümkün değildi. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, sonra buradan gideceğiz. Yerel polisin, araziye ya da Highland Falls'a ait olmayan üç adamı gerçekten gören olup olmadığını araştırdığından emin olmak istiyorum."

Yukarı odama çıktım ve Müdür Burns'ü aradım. Evde değildi, ben de mesaj bıraktım. Jamilla'yı aramak istedim ama Kaliforniya için çok erken bir saatti, bu yüzden bilgisayarıma girdim ve ona uzun bir e-posta bıraktım.

Sonra bir mesajım olduğunu gördüm. *Şimdi ne oldu?*

Jannie ve Damon'dan olduğu ortaya çıktı. Bir geceliğine bile olsa evden uzakta olduğum için beni sıkıştırıyorlardı. Ne zaman dönecektim? West Point'ten güzel bir hatıra alacaklar mıydı? Her biri için parlak yeni bir kılıca ne dersiniz? Küçük Alex için de bir tane.

Benim için ikinci bir mesaj vardı.

Çocuklardan değildi.

Ya da Jamilla.

Dedektif Cross. West Point'e gitmişken Albay Owen Handler'ı görmelisiniz. Siyaset bilimi öğretiyor. Sizin için bazı cevapları olabilir. Bennett'lerin bir arkadaşı. Onları kimin öldürdüğünü bile biliyor olabilir.

Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var.

Ayak Askeri

Bölüm 68

ÜÇ KATİL tam buradaydı. Bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyordum ama bu his iliklerime, kanıma işlemiştii.

Sampson ve ben ana cadde boyunca Thayer Hall'a doğru yürüdük. Birkaç askeri öğrenci ovada geçit töreni talimi yapıyordu. Yaklaştıkça, öğrencilere kusursuz keskinlikteki köşelerini tam olarak nereye çevireceklerini göstermek için yere tahta kazıklar çakıldığını gördüm. Gülümsemek zorunda kaldım. Bu bana hayattaki pek çok şeyin bir yanılısına olduğunu hatırlattı. Belki bu davada topladığım "gerçekler" bile.

"Aldığımız bu yardım hakkında ne düşünüyorsun? Çılgın e-postacı mı? Foot Soldier?" Sampson sordu. "Bundan hoşlanmadım Alex. Çok uygun, çok patavatsızca. Bütün bu dava *tuzağa* düşürülmekle ilgili."

"Haklısınız, aldığımız bilgilere güvenmek için hiçbir nedenimiz yok. Bu yüzden güvenmiyorum. Öte yandan, buradayız. Neden Profesör Handler ile konuşmuyoruz? Zararı olmaz."

Sampson başını salladı. "Keşke öyle olsaydı Alex."

Foot Soldier'dan gelen "yardımcı" e-postayı aldıktan hemen sonra Tarih Bölümü'nü aramıştım. Profesör Handler'ın saat 11'den öğlene kadar süren bir dersi olduğu söylendi. Öldürmek için yirmi dakikamız vardı, bu yüzden birkaç yeri gezdik: Washington Hall, tüm Harbiyelilerin aynı anda yemek yiyebildiği üç katlı kavernöz bir bina; Eisenhower ve MacArthur Kışlaları; Harbiyeli Şapeli; artı birkaç eşsiz nehir manzarası.

Harbiyeliler kaldırımında hızla yanımızdan geçip gittiler. Siyah kravatlı uzun kollu gri gömlekler, siyah şeritli gri pantolonlar giymişlerdi, pirinç kemer tokaları mükemmel bir şekilde parlıyordu.

Herkes çift zamanlı hareket ediyordu. Bulaşıcı bir şeydi.

Thayer Hall neredeyse penceresiz, devasa gri bir binaydı. İçerideki sınıfların hepsi birbirinin aynısıydı, her birinde sıralar at nalı şeklinde dizilmişti, böylece herkes ön sırada yer alıyordu.

Sampson ve ben, Handler'ın dersi bitene ve öğrenciler dışarı çıkana kadar ıssız bir koridorda bekledik.

Üniversite öğrencileri için inanılmaz derecede düzenliydi, bu beni şaşırtmadı ama yine de izlemek etkileyiciydi. Neden tüm üniversitelerdeki öğrenciler düzenli değil? Kimse talep etmediği için mi? Kimin umurunda ki? Ama çarpıcı ve etkileyici bir sahneydi. Tüm bu genç çocuklar çok amaçlı ve kararlıydı. En azından yüzeysel olarak.

Profesör Handler öğrencilerini sınıftan dışarı kadar takip etti. Kısa kesilmiş tuzlu ve biberli saçları olan, iri yarı, yaklaşık altı-bir yaşlarında bir adamdı. Vietnam'da iki dönem görev yaptığını, Virginia Üniversitesi'nden yüksek lisans ve Penn State'ten doktora derecesi olduğunu zaten biliyordum. West Point'in internet sitesinde bu kadar yazıyordu.

"Biz Dedektif Cross ve Sampson'ız," dedim ona doğru yürürken. "Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Handler yüzünü buruşturdu. "Konu nedir, Dedektifler? Öğrencilerimizden birinin başı dertte mi?"

"Hayır, hayır." Başımı salladım. "Öğrenciler suçlanamaz görünüyor."

Handler'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oh, şaşıracaksınız. Sadece suçsuz görünüyorlar, Dedektif. Eğer bizim suçlamalarımızdan biri değilse, benimle ne hakkında konuşmak istiyorsunuz? Robert ve Barbara Bennett? Yüzbaşı Conte ile zaten konuştum. Bu işle CID ilgileniyor sanıyordum."

"Öyleler," dedim ona. "Ama cinayetler göründüklerinden biraz daha karmaşık olabilir. Tıpkı West Point'teki öğrenciler gibi."

Elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde Handler'a Sampson'la birlikte araştırdığımız diğer cinayet vakalarını anlattım. Ona Foot Soldier'dan gelen ve bizi ona yönlendiren e-postadan bahsetmedim. Ben konuşurken Handler'ın sınıfının yanındaki sınıfta bir profesör olduğunu fark ettim. Elinde bir kova su ve sünger vardı ve bir sonraki dersten önce tahtayı yıkıyordu. Tüm sınıflarda aynı kova ve süngerler vardı. Ne sistem ama.

Profesör Handler'a "Vietnam'da yaşanan kötü bir olayla bağlantısı olduğunu düşünüyoruz," dedim. "Belki de cinayetler gerçekten orada başladı."

"Güneydoğu Asya'da görev yaptım. İki tur," diye gönüllü oldu Handler. "Vietnam ve Kamboçya."

"Ben de öyle," dedi Sampson. "İki tur."

Birdenbire ve görünürde hiçbir neden yokken Albay Handler gergin göründü. Gözleri kısıldı ve koridorda sağa sola bakındı. Harbiyeliler artık gitmişlerdi, öğle yemeği için Washington Hall'a koşturuyorlardı şüphesiz.

"Seninle konuşacağım," dedi sonunda, "ama arazide değil. Bu gece beni evimden al. Doksan sekizinci çeyrek. Başka bir yere gideriz. Saat tam sekizde gel."

Sampson'a ve bana baktı, sonra Profesör Handler döndü ve

uzaklaştı.

Çift zamanlı.

Bölüm 69

West Point'te ve belki de Albay Handler ile önemli bir şeye yaklaştığımızı hissediyordum. Konu Vietnam'a geldiğinde gözlerinde gördüğüm tanımlanamaz bir şeydi bu. *Belki de cinayetler orada başlamıştı.*

Albay, Newburgh'daki Il Cenacolo adlı "olağanüstü yanlış" bir kuzey İtalyan restoranında rezervasyon yaptırmıştı. Oraya giderken, yüzlerce metre aşağıda uzanan Hudson'ın inanılmaz manzarasına sahip dolambaçlı bir roller coaster olan Storm King Highway'i kullanıyorduk.

"Neden bizimle eve daha yakın bir yerde konuşmak istemediniz?" Sonunda albaya sordum.

Handler, "En iyi iki arkadaşım orada öldürüldü," dedi. Bir sigara yaktı ve dumanını dışarı üfledi. Dışarısı zifiri karanlıktı ve dağlık yolda bize yol gösterecek hiçbir ışık yoktu.

"Bennett'lerin öldürüldüğüne inanıyor musunuz?"

diye sordum. "Öldürüldüklerini *biliyorum.*"

"Nedenini biliyor musun?"

"Olabilir. Polisin mavi sessizlik duvarını duymuşsunuzdur. Orduda da aynıdır, sadece duvar gridir. Daha yüksek, daha kalın ve çok uzun zamandır burada."

Başka bir soru sormak zorundaydım. tutamadım. "Siz Foot Soldier mısınız, Albay? Eğer öyleyseniz, yardımınıza ihtiyacımız var."

Handler anlamamış gibi görünüyordu. "Foot Soldier da neyin nesi? Sen neden bahsediyorsun?"

Ona gizemli birinin bana düzenli aralıklarla adı da dahil olmak üzere bilgiler verdiğini söyledim. "Belki de yüz yüze görüşmemizin zamanının geldiğini düşünmüşsündür," dedim.

"Hayır, şu anda sizin için bir kaynak *olabilirim.* Ama bu sadece Bob ve Barbara Bennett sayesinde. Ben Foot Soldier değilim. Sizinle hiç temas kurmadım. Beni görmeye geldin. Hatırladın mı?"

Her ne kadar ikna edici konuşsa da ona inanıp inanmamakta kararsızdım ama Foot Soldier'ın kimliğinin peşine düşmeliydim. Handler'dan isim istedim, diğerlerinden de.

yardımcı olabilecek birilerini aradım. Bana birkaç Amerikalı, hatta yardım etmeye istekli olabilecek birkaç Güney Vietnamlı verdi.

Handler sedanın karanlık arka koltuğundan konuştu. "Sizinle kimin irtibata geçtiğini bilmiyorum ama her kim olursa olsun ona güvenebileceğimden pek emin değilim. Şu anda kimseye güvenebileceğimden emin değilim."

"Siz bile mi Albay?"

"Özellikle de ben," dedi ve güldü. "Lanet olsun, ben bir üniversite profesörüyüm." Dikiz aynasına baktım ve tek bir çift farın yaklaştığını gördüm.

Şimdiye kadar fazla trafik fark etmemiştim ve çoğu da ters yönde, güneye doğru hızla ilerliyor.

Sampson aniden sesini yükseltti ve Handler'a döndü. "Neden bize gerçekte neler olduğunu anlatmıyorsunuz, Albay? Daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor? Bu cinayetler hakkında ne biliyorsunuz?"

Tam o sırada bir silah sesi ve cam kırılma sesi duydum. Arkadan gelen araba çoktan üzerimize gelmişti.

Gözlerim daldı ve önce bir şoför, sonra da arka koltuğun camından eğilen silahlı bir adam gördüm.

"Yere yatın!" Handler ve Sampson'a bağırdım. "!"

Takip eden arabadan daha fazla silah sesi geldi. Direksiyonu şiddetle sola kırdım. Çift sarı çizgilerin üzerinden sertçe kayarak dağa doğru yöneldik. Handler bağırdı, "*Dikkat et, İsa! Dikkat et!*"

Tanrı'ya şükür, otoyolun düz bir kısmına ulaştık. Gaza bastım, biraz hızlandım. Ama diğer arabayı geçemiyordum.

O hâlâ sağ şeritteydi ama ben *yanlış* şeritteydim, karşıdan gelen trafik için olan şeritte.

Sampson silahına davranmış ve ateşe karşılık vermişti. Arabamıza daha fazla kurşun isabet etti.

Diğer sedan bizimle kaldı. Kurtulamadım. Elli ya da altmış için yapılmış virajlı bir yolda doksanın üzerinde hız yapıyordum. Sol tarafımda bir banket ve ardından dağ duvarı vardı; sağımda, diğer şeridin karşısında, Hudson Nehri'ne doğru dik bir düşüş ve kesin ölüm.

Diğer arabadaki yüzleri göremeyecek kadar hızlı gidiyordum. Kimdi o?

Birden frene bastım ve arabamız fena halde savruldu. Sonra da savruldu. Ters yöne, güneye döndük.

O tarafa gittim. West Point'e doğru.

Tekrar gaza bastım, aceleyle doksana çıktım.

Kuzeye doğru giden iki arabanın yanından geçtim, ikisi de bana korna çalıyordu. Onları suçlayamazdım. Çift çizgiyi aşmışım ve hız sınırının yaklaşık kırk mil üzerinde gidiyordum. Sarhoş ya da deli olduğumu ya da her ikisini birden düşündüğümü sanmış olmalılar.

Kimsenin takip etmediğinden emin olunca .

"Handler? Albay?" Seslendim.

Cevap vermedi. Sampson onu kontrol etmek için arka koltuğa asıldı.
"Vuruldu, Alex." Arabayı yolun kenarına çektim ve iç lambayı yaktım.

"Ne kadar kötü? Yaşıyor mu?"

Handler'ın iki kez vurulduğunu gördüm. Bir kez omzundan. Ve bir kez de kafasının yan tarafından.

"O öldü," dedi Sampson. "O ." "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Hedef ben değildim ve arabadaki çocuk ateş edebiliyordu.
Handler'ın peşindeydi. İlk gerçek ipucumuzu kaybettik." Foot Soldier'ı da kaybedip kaybetmediğimizi merak ettim.

Bölüm 70

Hayatınıza kastedilmesi kadar sizi doğru bir şekilde odaklayacak ve kanınızı kaynatacak başka bir şey yoktur.

Beyhude bir çabaydı ama Sampson ve ben Owen Handler'ı West Point hastanesinin acil servisine yetiştirdik. Dokuz sularında öldüğü açıklandı. Onu ölmüş olduğundan eminim. Diğer arabadaki tetikçi tüyler ürpertici derecede iyi bir nişancı, profesyonel bir katildi. *Takip eden arabada gerçekten üç adam var mıydı?*

Yerel polis ve West Point'ten gelen CID memurları tarafından sorgulandık. Hatta Yüzbaşı Conte bizi görmeye geldi, güvenliğimiz için endişelendiğini söyledi ama aynı zamanda sanki şüpheliymişiz gibi bizimle yirmi soru oynadı. Conte bana West Point'teki komutanın, General Mark Hutchinson'ın artık soruşturmayı bizzat yönettiğini söyledi. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Sonra General Hutchinson gerçekten hastaneye geldi. Onu Yüzbaşı Conte ile konuşurken gördüm, sonra da koridorda birkaç asık suratlı subay daha toplandı. Ama Hutchinson, Sampson ve beni görmeye hiç gelmedi. Ne bir başsağlığı ne de bir endişe sözcüğü.

Ne kadar garip ve düşüncesiz. Çıldırııcıydı. *Sessizliğin gri duvarı*, diye düşündüm, Owen Handler'ın sözlerini hatırlayarak. General Mark Hutchinson bizimle temas bile kurmadan hastaneden ayrılmıştı. Bunu unutmayacaktım.

West Point hastanesinde bulunduğum süre boyunca aklımdan tek bir düşünceyi bile çıkaramadım: *Kanınızı kaynatmak için hayatınıza kastedilmesi gibisi yoktur*. Albay Handler'a yapılan saldırıdan dolayı sarsılmıştım ama aynı zamanda çok öfkeliydim.

My Lai ve benzeri katliamların arkasındaki nedenlerden biri de bu değil miydi? Öfke mi? Korku? İntikam ihtiyacı? Savaş sırasında akla hayale gelmeyecek şeyler olur. Trajediler kaçınılmazdı. Her zaman öyleydi. Ordu şimdi neyi örtbas etmeye çalışıyordu? Bu gece peşimize katilleri kim göndermişti? Albay Handler'ı kim ve neden öldürmüştü?

Sampson ve ben geceyi yine Hotel Thayer'da geçirdik. General

Hutchinson bizi korumak için ikinci kata polis koymaya karar verdi. Bunun gerekli olduğunu düşünmedim. Eğer silahlı adamlar peşimizde olsalardı, bizi canlı bırakıp kaçmazlardı.

Düşünmeye devam ettim: Bize saldıran arabada *iki* adam vardı.

Daha önceki Fort Bragg ve West Point cinayetlerine *üç* kişi karışmıştı.

Ben de bu gerçeği aklımdan çıkaramıyordum.

Üç, iki değil.

Sonunda Jamilla'yı aradım ve olan biten her şeyi onunla paylaştım. Dedektif dedektife, arkadaş arkadaş. General Hutchinson ve ordunun yaptıklarından o da hoşlanmamıştı. Sadece onunla konuşmak bile çok yardımcı oldu.

Bunu daha sık yapmayı düşünüyordum, belki her gece gibi.

Sonunda bu düşünceyle uykuya daldım.

Bölüm 71

ERTESİ SABAH New York gazeteleri Doğu Yakası'nda dört telekız, bir madam ve bir fedainin öldürülmesiyle ilgili bir haberle doluydu. Kadınlar Vietnamlı ve Taylandlıydı ve bu nedenle Manhattan'daki soruşturmadan sorumlu dedektifle konuştum. NYPD şu ana kadar bu tüyler ürpertici olayla ilgili hiçbir şey bulamamıştı. New York'a gitmeyi düşündüm ama aklımda başka şeyler vardı.

Tatmin edici bir şekilde kontrol etmeye bile başlamadığım önemli bir ipucu vardı. Foot Soldier. Kimdi o? Ya da o? Ve Foot Soldier neden benimle e-posta yoluyla iletişime geçmişti? Bu gizemli kişi bana ne anlatmaya çalışıyordu?

Owen Handler bana birkaç isim vermişti ve ben de Ron Burns'e birkaçının izini sürmesini söyledim. Benim için en ilginç olanı, şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan eski bir ARVN izcisi olan Tran Van Luu'ydu.

Bir sorun vardı, hem de büyük bir sorun. Tran Van Luu, Florence, Colorado'da ölüm hücresindeydi. Newark ve New York'ta dokuz kişiyi öldürmekten suçlu bulunmuştu. Florence'daki federal hapishane hakkında biraz bilgim vardı, hatta bir kez oraya gitmiştim. *Bu ikinci yakalanıştı.* Kyle Craig orada hapsedilmişti, eski düşmanım. Kyle aynı zamanda idam mahkumuydu.

Florence ADX, supermax olarak adlandırılan cezaevi tesislerinden biriydi. Şu anda otuz altı eyalette bulunuyordu. İdam mahkumları, bir tür hapishane içinde hapishane olan Güvenlik Barınma Birimi'nde tutuluyordu. İçeride ve dışarıda olağanüstü sıkı güvenlik önlemleri olan, kum renginde, yavan bir bina olduğu ortaya çıktı. Bu rahatlatıcıydı, çünkü Kyle Craig içeride tutuluyordu ve Kyle'in hapishane güvenliğini küçümsemekten başka yaptığı bir şey yoktu.

Ağır silahlı iki gardiyan ölüm hücresine kadar bana eşlik etti. Bomboş, floresanla aydınlatılmış koridorlarda yürürken, bir hapishanenin olağan kaotik gürültüsünden hiçbir şey duymadım. Zaten aklım başka yerdeydi.

Colorado'ya öğlen saatlerinde varmıştım. Ev cephesinde her şey yolunda gidiyordu ve umarım o gece D.C.'ye dönmüş olacaktım. Nana yine de hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Evden ayrılmadan önce beni oturttu ve masallarından birini anlattı. Adını "Bin Mermerin Hikayesi" koymuştu. "Bunu NPR'de duydum, Alex. Bu gerçek bir hikaye ve ben de sana aktarıyorum.

ne olursa olsun. Sanırım San Diego civarında, Güney Kaliforniya'da yaşayan bir adam vardı. Bir ailesi varmış, iyi bir aile; ve çok sıkı çalışmış, uzun saatler, hafta sonları çok. Tanıdık geldi mi?"

"Muhtemelen pek çok insana tanıdık geliyordur," dedim. "Erkekler ve kadınlar. Devam et, Nana. San Diego'nun dışında yaşayan olağanüstü iyi bir ailesi olan şu çalışkan adam. Ona ne oldu?"

"Her neyse, bu adamın hem kendisini hem de ailesini çok seven iyi kalpli bir büyükbabası vardı. Torununun çok çalıştığını fark etmiş ve ona misketlerden bahseden de o olmuş. Şöyle anlatmış. Erkekler için ortalama yaşam süresinin yetmiş beş yıl civarında olduğunu söyledi. Bu da otuz dokuz yüz cumartesi demekti; çocukken oyun oynamak, yaşlanıp akıllandığınızda da ailenizle birlikte olmak için."

"Anlıyorum," dedim. "Ya da yaşlandığında çalmak için. Ya da dinleyen herkese ders vermek için."

"Sus, Alex. Şimdi dinle. Büyükbaba, kırk üç yaşındaki torununun ömründe yaklaşık bin altı yüz altmış Cumartesi kaldığını hesapladı. İstatistiksel olarak konuşursak. Bunun üzerine iki büyük kavanoz almış ve içlerini güzel kedi gözü misketlerle doldurmuş. Onları torununa verdi. Ve ona her cumartesi kavanozdan *bir* bilye çıkarmasını söyledi. Sadece bir tane ve sadece çok fazla Cumartesi günü kaldığını ve bunların inanılmayacak kadar değerli olduğunu hatırlatmak için. Bunu bir düşün, Alex. Eğer vaktin varsa," dedi Nana.

İşte burada, bir cumartesi günü bir süper-maksimum hapisanedeydim. Günü boşa harcadığımı düşünmüyordum, hem de hiç. Ama Nana'nın mesajı yine de içime işlemişti.

Bu benim son cinayet davamdı. Olmak zorundaydı. Bu Dedektif Alex Cross için yolun sonuydu.

Tran Van Luu'nun hücreesine doğru yürürken zihnimi şaşırtıcı davaya odakladım. Yolculuğumu en azından bir miskete degecek hale getirecekti.

Ya da ben öyle umuyordum.

Bölüm 72

TRAN VAN LUU elli dört yaşındaydı ve bana Vietnamca, Fransızca ve İngilizceyi akıcı bir şekilde konuştuğunu söyledi. İngilizcesi mükemmeldi ve birkaç cinayetten hüküm giymiş bir hapisane mahkumundan çok bir üniversite profesörüne benzediğini düşünmeden edemedim. Luu altın tel çerçeveli gözlük takıyordu ve uzun gri bir keçi sakalı vardı. Felsefeciydi, görünüşe göre her konuda. Ama o Foot Soldier mıydı?

"Nominal olarak bir Budistim," dedi sadece 7'ye 12 feet olan bir hücrede otururken. Bir yatak, bir tabure ve sabit bir yazı rafı alanın yarısından dolduruyordu. Tüm demirbaşlar dökme betondan yapılmıştı, böylece mahkumlar tarafından hareket ettirilemiyor ya da söküleliyordu.

"Size biraz tarih anlatacağım," dedi. "Arka plan hikayesi."

Başımı salladım. "Bu başlamak için iyi bir yer olurdu."

"Doğum yerim Quang Binh eyaletinde, DMZ'nin hemen kuzeyinde yer alan Son Trach köyü. Burası ülkenin en yoksul eyaletlerinden biri ama hepsi nispeten yoksul. Beş yaşında ailemin pirinç tarlalarında çalışmaya başladım. Yiyecek yetiştirmemize rağmen herkes hep açtı. Günde bir öğün gerçek yemek yedik, o da genellikle yer elması ya da manyok olurdu. İronik bir şekilde, pirincimiz toprak sahibine edilirdi. Tüm sadakat aileye, atalara, bir arsaya ve köye idi. Milliyetçilik yoktu, bu Ho Chi Minh tarafından ithal edilen Batılı bir kavramdı.

"Ailem 1963 yılında güneye taşındı ve ben de orduya yazıldım. Bunun alternatifi açlıktan ölmektir ve ayrıca komünistlerden nefret edecek şekilde yetiştirilmiştim. Mükemmel bir izci olduğumu kanıtladım ve ABD Ordusu Özel Kuvvetleri tarafından yönetilen MACV Recondo Okulu'na tavsiye edildim. Bu benim Amerikalılarla ilk karşılaşmamdı. İlk başta onlardan hoşlandım."

"Bunu değiştirecek ne oldu?" Luu'ya sordum.

"Birçok şey. En çok da Amerikalıların çoğunun bana ve vatandaşlarıma tepeden baktığını anladım. Tekrarlanan sözlere rağmen Saygon'da geride bırakıldım. Bir tekne insanı oldum.

"Sonunda yetmiş dokuzda Amerika'ya geldim. Kaliforniya'daki Orange County, çok büyük bir Vietnamlı nüfusa sahip. Yapabileceğimiz tek şey

Hayatta kalmak, kendi ülkemizdeki aile/köy yapısını yeniden yaratmaktı. Bunu bir çeteye yaptım: Hayalet Gölgele. Önce Kaliforniya'da, sonra Newark da dahil olmak üzere New York bölgesinde başarılı olduk. New York ve Jersey'de rakip çetelerin üyelerini öldürdüğümü söylüyorlar."

"mı?" Luu'ya sordum.

"Oh, tabii ki. Yine de haklıydı. *Bir savaşın içindeydik.*" Konuşmayı kesti. Bana baktı.

"Yani şimdi burada bir süpermax hapishanesindesiniz. İnfaz için bir tarih aldınız mı?"

"Hayır. Bu bana çok komik geliyor. Ülkeniz hüküm giymiş katilleri idam etmekten korkuyor."

"Komik mi? Vietnam'da gördüklerin yüzünden mi?"

"Elbette. Benim referans çerçevem bu."

"Askeri faaliyetler adına işlenen vahşetler." "Bu bir savaştı, Dedektif."

"Vietnam'daki bu adamlardan herhangi birini tanıyor muydunuz? Ellis Cooper, Reece Tate, James Etra, Robert Bennett, Laurence Houston?"

Luu omuz silkti. "Çok uzun zaman önceydi. Otuz yıldan fazla. Ve hatırlanması gereken çok fazla Amerikan soyadı var."

"Albay Owen Handler?"

"Onu tanımıyorum."

Başımı salladım. "Sanırım biliyorsun. Aslında Albay Handler, sen orada izci olarak eğitilirken MACV Keşif Okulu'nun başındaydı."

Luu ilk kez gülümsedi. "İster inanın ister inanmayın Dedektif Cross, gözcüler genellikle başlarındaki adamlarla tanışmazlar."

"Ama Albay Handler'la tanıştınız. Sizi öldürüldüğü güne kadar hatırladı. Cinayetleri durdurmama yardım edebilir misin?" Luu'ya sordum. "Orada ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Neden beni görmeyi kabul ettin?"

Bir kez daha kayıtsızca omuz silkti. "Seni görmeyi kabul ettim. . çünkü yakın bir arkadaşım istedi. Arkadaşımın adı Kyle Craig."

Bölüm 73

Kalbimin olması gereken yerde soğuk bir nokta HİSSEDİYORDUM. Tüm bunlar Kyle Craig'le ilgili olamazdı. İşlediği tüm cinayetler için onu Floransa'ya getirmiştım ve şimdi bir şekilde beni ziyarete getirmişti.

"Merhaba Alex. Beni unuttuğunu sanıyordum," dedi Kyle beni gördüğünde. Hücre bloğunun yakınındaki küçük bir görüşme odasında buluştuk. Kafam onu tekrar görmenin "tesadüf" olduğuna dair paranoyak düşüncelerle doluydu. Bunu o ayarlamış olamazdı. Bunu o bile yapamazdı.

Kyle fiziksel olarak değişmişti, öyle ki eski halinden çok ağabeylerinden birine ya da belki de babasına benziyordu. Onun peşindeyken Kyle'ın ailesindeki herkesle tanışmıştım. Her zaman zayıftı ama hapishanede en az yirmi kilo vermişti. Kafası tıraş edilmişti ve kafatasının bir tarafında bir dövme vardı: yarı ejderha, yarı yılan. Artık gerçekten bir katile benziyordu.

"Otur, Alex. Seni düşündüğümünden daha çok özledim. Otur lütfen. Hadi konuşalım. Arayı kapatalım."

"Ayağa kalkacağım, teşekkürler. Buraya çene çalmaya gelmedim, Kyle. Bu cinayetler hakkında ne biliyorsun?"

"Hepsi polis ya da ordu tarafından *çözüldü*, Alex. Suçlular yargılandı ve bazı durumlarda idam edildi. Tıpkı benim eninde sonunda olacağım gibi. Neden zamanını onlarla harcıyorsun? Ben yüz kat daha ilginç biriyim. Beni incelemelisin."

Sözleri alçakgönüllü bir şekilde söylenmişti ama güçlü bir elektrik akımı gibi içimden geçti. Kayıp bağlantı Kyle mıydı? Cinayetlerin arkasında o olamazdı. O tutuklanmadan çok önce başlamışlardı. *Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı?*

"Yani bana yardım edebilecek bir şey bilmiyor musun? O zaman ben . İyi bir hayatın olsun."

Kyle elini kaldırdı. "Yardım etmek isterim Alex. Bunu içtenlikle söylüyorum. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Onu özlüyorum. Kovalamacayı. Ya yardım *edebilirsem?*" diye sordu.

"Eğer , yap Kyle. Hemen şimdi yap. Nereye gideceğini göreceğiz.

Orada."

Kyle sandalyesinde arkasına yaslandı. Sonunda gülümsedi - ya da belki de bana gülüyordu? "Madem sormadın burada hapisanede olmak Umut edebilirdim. İster inanın ister inanmayın, ben küçük bir ünlüyüm. Ve sadece akranlarım arasında değil. Kıç tekmeleyen gardiyanlar bile isteklerimi yerine getiriyor. Bir sürü ziyaretçim var. Bir kitap yazıyorum, Alex. Ve tabii ki, buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. İnan bana, bir gün yapacağım. Bu sadece bir zaman meselesi. Bir ay önce neredeyse oluyordu. *Bu kadar* yakındı. Elbette ziyarete gelirdim. Sen, Nana ve o tatlı çocuklar."

"Luu *bir şey* biliyor *mu*?" Ben sordum.

"Oh, kesinlikle. Çok iyi okur. Üç dili akıcı bir şekilde konuşuyor. Luu'yu çok severim. Biz yakın arkadaşız. Ted Kaczynski'yi, Japon terörist Yu Kikumura'yı ve eskiden Medellín kartelinde çalışan Ramon Matta'yı da severim. İlginç mahkûmlar, büyüleyici hayatlar, ancak beklediğimden daha muhafazakârlar. Ted değil ama diğerleri."

Yeterince içmiştim. Kyle Craig'den. Luu.

Florence. "Ben gidiyorum," dedim. Yürümeye başladım.

"Geri döneceksin," diye fısıldadı Kyle. "Ya da belki bir dahaki sefere seni ziyarete gelirim. Her halükarda, büyüleyici cinayet davanda sana bol şans."

Geri döndüm. "Hayatının sonuna kadar burada kalacaksın. Umarım çok uzun sürmez."

Kyle Craig hücresinde içtenlikle gülüyordu. Her zamankinden daha fazla tüylerimi ürpertti.

Bölüm 74

JOHN SAMPSON arabasıyla Bay Head, New Jersey'e doğru ilerlerken moralinin dramatik bir şekilde yükseldiğini hissetti ve içindeki bu hoş his kendi kendine gülümsemesine neden oldu. Son zamanlarda bunu çok yapıyordu. Bu saçmalığa daha fazla devam ederse sert adam imajını mahvedecekti.

Route 35 boyunca, geniş sahil evlerinin, Central Market'in ve birkaç pitoresk, beyaz badanalı kilisenin yanından geçti. Jersey Sahili'nin bu kısmı sessiz ve inkar edilemeyecek kadar güzeldi. Bu dinginliği ve iyi korunmuş güzelliği takdir etmekten kendini alamıyordu. Okyanustan gelen hafif bir esinti Cougar'ının açık pencerelerinden içeri giriyordu. Yolun kenarında sardunyalar ve kuşburnu çiçekleri açmıştı, belli ki köyün kendisi tarafından dikilmişlerdi.

Sevilmeyecek ne vardı ki? Tekrar burada olduğu için mutluydu.

D.C.'den çok uzakta, kendini düşünürken buldu. O kadar da kötü değil. En azından bir değişiklik için. Tüm cinayetlere bir ara vermek için.

Başkentten buraya gelirken Sampson kendini Jersey Sahili'ne yapılan bu gezinin Ellis Cooper ve diğer cinayetlerle ilgili olduğuna inandırmaya çalışmıştı ama gerçeğin tamamı bu değildi. Coop kesinlikle bunun büyük bir parçasıydı ama bu aynı zamanda Billie Houston'la da ilgiliydi.

Sürekli onu düşünüyordu. Bu kadıncağızın nesi vardı?

Aslında cevabın en azından bir kısmını biliyordu. Onunla tanıştığı andan itibaren tamamen rahattı. Uzun zamandır tanışmayı umduğu kadın arkadaşıydı. Bu duyguyu tarif etmek zordu ama daha önce hiç yaşamadığını biliyordu. Billie'ye kendisiyle ilgili uzun zamandır içinde tuttuğu şeyleri söyleyebileceğini hissetmişti. Ona şimdiden güveniyordu. Onunlayken kendi dışına çıkabiliyor, gerçekte olduğu kişiyi incinmekten korumak için inşa ettiği kaleyi terk edebiliyordu.

Öte yandan, John Sampson'ın hiçbir kadınla uzun süreli başarılı bir ilişkisi olmamıştı. Hiç evlenmemişti, hatta ciddi olarak denenmemişti bile. Bu yüzden kendini kandırmayacak ya da Billie için fazla duygusal davranmayacaktı. Burada, Jersey'de olmak için iyi nedenleri vardı. Kocasının Vietnam'da geçirdiği zaman hakkında birkaç soru daha sorulması gerekiyordu. O

ve Alex, Owen Handler'dan gereken şeyler öğrenmişti. Owen bu cinayet davasını çözecekti. Bir şekilde, bir şekilde.

Bu alaycı iç gözlem, moralini ve ruhunda filizlenmekte olan romantizmi kesinlikle bozmuştu.

Sonra onu Doğu Bulvarı'nın ilerisinde gördü.

Evet, !

Billie bir kucak dolusu yiyeceklerle açık yeşil üstü açık arabasından iniyordu. Önceden aramış ve gelebileceğini söylemişti.

Şimdi kimin için alışveriş yapıyordu? Akşam yemeğine kalmasını mı bekliyordu? Ah kardeşim, kendini sakinleştirmesi gerekiyordu. *Sakin ol. İş başındasın, hepsi bu. Bu sadece polis işi.*

Sonra Billie arabasını gördü ve boştaki kolunu salladı ve kendini Cougar'ın penceresinden dışarı eğilmiş, "Hey oradaki, ufaklık" diye seslenirken buldu. *Hey oradaki, ufaklık?*

Yumuşak, soğukkanlı ve mesafeli John Sampson'a ne olmuştu? Ona ne oluyordu?

Peki neden konuda iyi hissediyordu?

Bölüm 75

BILLIE, John Sampson ile kocası ve cinayeti hakkında konuşmaları gerektiğini ANLAMMIŞTI. Bu yüzden geri gelmişti, muhtemelen tek nedeni buydu. Bir sürahi şekerli buzlu çay yaptı ve okyanus kenarındaki verandaya çıktılar. Rahat edebilirlerdi. *Kendini rezil etmemeye çalış.*

"Cennette mükemmel bir gün daha," dedi ve ıslıl ıslıl gülümsedi. Billie polise biraz bakmaktan kendini alamadı. Güçlü ve yakışıklıydı ve gülümsemesi her seferinde göz kamaştırıcıydı. Onun yeterince gülümsemediğini hissediyor ve bunun nedenini merak ediyordu. Washington'da büyürken ona ne olmuştu? Ve sonra orada yaşayıp çalışmasına? Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu ve bu doğal merak Laurence öldüğünden beri eksik olan bir şeydi.

Bunu olmadığı bir şeye dönüştürme, diye hatırlattı kendine. *O bir cinayet davasına bakan bir polis. Hepsi bu. Sen sadece ona aptalca aşıksın.*

"Cennette sıradan bir gün," dedi gülerek. Sonra ciddileşti. "Laurence hakkında biraz daha konuşmak istiyordun. Başka bir şey oldu, değil mi? Bu yüzden buraya döndün."

"Hayır, seni görmeye geldim." *Yine o muhteşem gülümsemesi vardı.*

Billie eliyle havaya küçük bir yumruk attı. "Eminim öyledir. Her neyse -Cinayet davan mı?"

Ona Robert ve Barbara Bennett'in West Point'teki son ölümlerinden ve ardından Albay Owen Handler'ın vurularak öldürülmesinden bahsetti. Kendisinin ve Alex'in, cinayetlerin en azından kısmından üç kişinin sorumlu olabileceği teorisini paylaştı. "Her şey Vietnam'ı işaret ediyor gibi görünüyor. İnanılmaz bir şey olmuş, o kadar kötü bir şey ki muhtemelen tüm bu cinayetlerin temel nedeni bu. Kocanız bir şekilde bu işe karışmış olabilir. Belki bunu bilmiyordu bile, Billie."

"Oradaki deneyimleri hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı," dedi, ilk ziyareti sırasında ona söylediklerini tekrarlayarak. "Buna her zaman saygı duydum. Ama sonra garip bir şey oldu. Birkaç yıl önce, bana

Savaşla ilgili ev kitapları. *Savaş Söylentileri* hatırladığım kitaplardan biriydi. Her zaman izlememekte ısrar ettiği *Müfreze* filmini kiralamıştı. Yine de savaş hakkında konuşmak istemiyordu. En azından benimle."

Billie seçtiği lacivert hasır salıncakta yaslandı. Gözlerini okyanusa dikti. Birkaç martı yüksek kum tepelerinin üzerinde süzülüyordu. Güzel bir görüntü. Ufukta kilometrelerce ötedeki bir okyanus gemisinin bulanık hatlarını görebiliyordu.

"Her zaman içerdi ama son yıllarında çok daha fazla içerdi. Sert likör, şarap. Hiç kötü davranmazdı ama gittikçe uzaklaştığını hissederdim.

"Bir gece alacakaranlıkta oltasını ve yakalayabileceği herhangi bir şey için bir kova ile sahile doğru yola çıktı. Eylül başıydı ve lüferler akın ediyordu. Kovasıyla onları yakalayabilirdi.

"Geri gelmesini bekledim ama gelmedi. Sonunda onu aramaya çıktım. Sahildeki bu evlerin çoğu İşçi ndan sonra boşalıyor. Burada işler böyledir. Güneye doğru bir mil kadar yürüdüm. Biraz korkmaya başlamıştım.

"Bir el feneri getirmiştim ve geri dönerken onu açtım ve kum tepelerine ve terk edilmiş sahil evlerine doğru ilerledim. Onu bu şekilde buldum.

"Laurence oltasının ve kovasının yanında kumda yatıyordu. Bir bardak viskiyi bitirmişti. Yolunu kaybetmiş ve kumsalda uyuyup kalmış bir sokak serserisine benziyordu.

"Yanına uzandım ve onu kollarımın arasına aldım. Neden bu kadar üzgün olduğunu bana söylemesini istedim. *Söyleyemedi*. Bana söyleyememesi kalbimi kırdı. Tek söylediği 'geçmişinden kaçamazsın' oldu. Görünüşe göre haklıydı."

Bölüm 76

Sampson'ın başı ağrımaya başlayana kadar Vietnam'dan ve kocasının savaştan sonra orduda yaşadıklarından bahsettiler. Billie hiç şikayet etmedi. Öğleden sonra dört sularında bir mola verdiler ve gelgitin yükselişini izlediler. Böylesine güneşli ve masmavi bir günde uzun kumsalın bu kadar boş olması Sampson'ı şaşırtmıştı.

"Takım elbise getirdin mi?" diye sordu ve gülümsedi.

"Aslında arabaya bir takım elbise attım," dedi Sampson, onun gülümsemesine karşılık vererek.

"Yüzmek ister misin?"

"Evet. İyi olur."

Takım elbiselerini giydiler ve ön verandada buluştular. Kadının üzerinde siyah bir tek parça vardı. Adam onun çok yüzdüğünü ya da belki de spor düşündü. Küçüktü ama genç bir kıza benzemiyordu. Muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı.

"İyi görüldüğümü biliyorum," dedi Billie ve kendi etrafında döndü. "Sen de öyle. Şimdi sen benden korkup kaçmadan suya girelim."

"mı? Cinayet masası dedektifi olduğumu biliyor musun?" "Uh-huh. Su bugün altmış yedi, sert çocuk."

"Ne? Soğuk mu?"

"Yakında ."

Evin önündeki kum tepesine kadar yürüdüler. Sonra tam gaz koşmaya başladılar. Sampson gülüyordu, daha çok da kendine, çünkü böyle şeyler *yapmazdı*.

Suyun altmışlarda, cehennem gibi soğuk, kesinlikle dondurucu olduğunu görmezden gelerek, tatile giden çocuklar gibi alçak dalgaların arasından yüksek adımlarla ilerlediler.

"Yüzebiliyor musun?" Büyük bir dalga onlara doğru ilerlerken Billie sordu. Onun başını salladığını gördüğünü sandı.

"John?" diye tekrar

sordu. "Ben yüzebilirim.

Sen yüzebilir misin?"

Sonra ikisi de başlarının üzerinde yükselen dalganın altına daldılar. İlk dalgayı geçtikten bir sonra yeniden yüzeye çıktılar. Kadın kendi yolunu çizmeye başladı.

dalgaların ötesinde bir noktaya kadar yüzdü. Sampson onu takip etti ve iyi, güçlü bir yüzücüydü. Bu nedense onu çok sevindirmişti.

"Bazen şehirlerden gelen çocuklar," dedi birlikte başlarını sallarken, "yüzmeyi öğrenmiyorlar."

"Bu doğru. İyi bir arkadaşım var. D.C.'de büyürken, büyükannesi nasıl yapıldığını bilmemizi sağlardı. Bizi şehir havuzuna götürürdü. 'Ya yüzersiniz ya da boğulursunuz' derdi."

Sonra Sampson kendini Billie'yi tekrar kollarının arasına alırken buldu. Yüzündeki su tanelerini silmek için işaret parmağını kullandı. Dokunuşu nazikti. Gözleri de öyle. Burada bir şeyler oluyordu ve bu her neyse, buna hazır olup olmadığını bilmiyordu.

"Ne?" Billie sordu.

"Ben de tam," dedi, "pek çok açıdan şaşırtıcı olduğunu ." Bir an için gözlerini kapadı ve başını salladı. Sonra Billie gözlerini tekrar açtı. "Hâlâ buradasın. Güzel. Geri dönmene sevindim. Gelmiş olsan bile beni sorgulayın."

"Gelmemin sebebi seni görmektir. Sana söyledim." "Sen nasıl istersen, John."

Alex ve Nana dışında kimse ona John demezdi.

Kıyıya doğru yüzdüler ve bir süre kaymak gibi dalgaların arasında oynadılar. Öğleden sonra olmasına rağmen güneye doğru yürüyüşe çıktılar ve yaklaşan kış için sıkı sıkıya kapatılmış daha büyük evlerin yanından geçtiler. Yol boyunca güzel bir ritim tutturdular. Her evde durup öpüşmek zorunda kaldılar.

Billie sonunda, "Biraz klişe olmaya başladın," dedi. "Bu sana yakışıyor. Senin hassas bir tarafın var John Sampson."

"Evet. Belki de öyle."

Akşam yemeğini yine verandada yediler. Sampson radyoyu açtı. Daha sonra aşk koltuğunda birbirlerine sokuldular ve Sampson kızın ne kadar küçük olduğunu bir kez daha fark etti. Yine de ona tam oturuyordu.

Radyoda "One Night with You" çalıyordu. Luther Vandross. Sampson onu dansa kaldırdı. Buna inanamıyordu. *Billie'yi verandada dansa kaldırdım.*

Onu iyice sıkıştırdı. Ayakta da çok güzel duruyordu. Birlikte iyi hareket ediyorlardı, tamamen uyum içindeydiler. Onun nefes alışını dinledi ve kalp atışlarını da hissedebiliyordu.

Radyoda eski bir Marvin Gaye şarkısı çaldı ve onunla da dans ettiler. Her şey ona rüya gibi geliyordu. Tamamen beklenmedik.

Özellikle de saat on buçukta birlikte yukarı çıktıklarında. İkisi de tek kelime etmedi ama Billie onun elini tuttu ve yatak odasına götürdü. Üç çeyreklik bir ay beyaz dalgaları aydınlatıyordu. Bir yelkenli tembelce sürükleniyordu.

Sörf çizgisinin ötesinde.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Ben iyiden çok daha fazlasıyım. Sen iyi misin, Billie?"

"Ben Billie. Sanırım seni ilk gördüğüm andan beri bunun olmasını istiyordum. Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye sordu. Yine o sinsî sırtışı vardı. Onunla oynuyordu ama bu hoşuna gitmişti.

"İlk kez. Kendimi doğru kadın için saklıyordum." "Bakalım beklemeye degecek miyim?"

Bazen acelesi olabilirdi ve Washington'da dünyanın düzeni böyle olduğu için bu sorun olmazdı ama bu gece olmazdı. Billie'nin vücudunu keşfetmek, onu neyin memnun ettiğini öğrenmek istiyordu. Billie'nin her yerine dokundu; onu her yerinden öptü. Onunla ilgili her şey ona doğru geliyordu. *Burada neler oluyor? Bu kadına bazı cinayetler hakkında soru sormaya geldim. Cinayetler! Parıldayan ay ışığında sevişmeye değil.*

Küçük göğüslerinin yükselip alçaldığını, yükselip alçaldığını hissedebiliyordu. Adam onun üzerindeydi ve ağırlığını ellerinin üzerinde taşıyordu.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye fısıldadı. "Hayır, incitmeyeceğim."

Yapmayacağım. Sana zarar veremem. Kimsenin de sana zarar vermesine izin vermem.

Gülümsedi, yuvarlandı ve sonra onun üzerine kaydı. "Bu nasıl? Bu senin için daha mı iyi?"

Güçlü ellerini kadının sırtında ve kalçalarında gezdirdi. "Seninle Bir Gece" şarkısını mırıldandı. Birlikte hareket etmeye başladılar, önce yavaşça. Sonra daha hızlı. Ve hala daha hızlı. Billie yükseliyor ve onun üzerine sertçe düşüyordu. Bu şekilde hoşuna gidiyordu.

Sonunda tüm bunların verdiği zevkle yere yığıldıklarında, onun gözlerinin içine baktı. "İlk seferin için fena değil. Daha iyi olacaksın."

Daha sonra Sampson, Billie yanına sokulmuş halde yatakta uzandı. Kızın ne kadar küçük olduğunu görmek onu hâlâ gülümsetiyordu. Küçük yüzü, küçük elleri, ayakları, göğüsleri. Ve sonra aklına gelen düşünce onu şaşkına çevirdi: Yıllardır ilk kez huzur içindeydi. Belki de hiç.

Bölüm 77

O gece Floransa hapishanesine yaptığım ziyaretten eve döndüğümde büyükannemi ve çocukları görmek için sabırsızlanıyordum. Saat daha yediydi ve IMAX sinemasına ya da belki ESPN Zone'a gidebileceğimizi düşünüyordum - çocuklar için güzel bir sürpriz.

Evin ön basamaklarını tırmanırken paravan kapıya sıkıştırılmış, rüzgârda uçuşan bir not gördüm.

Uh-oh.

Eve bırakılan mesajlar her zaman midemi bulandırır. Son birkaç yıldır çok fazla kötü mesaj bırakılmıştı.

Nana'nın el yazısını tanıdım: *Alex, Tia teyzene gittik. Dokuz döneriz. Herkes seni özliyor. Bizi özliyor musun? Tabii ki özliyorsunuz.*

-Kendi . Nana ve çocuklar.

Anneannemin son zamanlarda alışılmadık derecede duygusal olduğunu fark etmiştim. Kendini daha iyi hissettiğini, tekrar eski haline döndüğünü söylüyordu ama bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum. Belki de doktoruyla konuşmalıydım ama onun işine karışmayı sevmiyordum. Uzun zamandır kendine bakarak mükemmel bir iş çıkarıyordu.

Mutfığa girdim ve buzdolabından soğuk bir bira aldım.

Jannie'nin kapıya astığı komik bir hamile leylek resmi gördüm. Birden kendimi herkes için yalnız hissettim. Bazı insanlar için çocuklarla ilgili olan şey -en azından benim için- hayatınızı tamamlamaları, bazen sizi çıldırtırsalar bile hayatınıza bir anlam katmalarıdır. Acı, kazanca değer. En azından bizim evde öyle.

Telefon çaldı ve Nana olduğunu anladım.

"Yaşasın, evdesin!" diye hoş bir ses geldi. *Sürpriz, sürpriz.* Gelen Jamilla'ydı ve bu beni hemen neşelendirdi. Yüzünü, gülümsemesini, gözlerindeki parlak ışıltıyı hayal edebiliyordum.

"Yaşasın, *sensin.* Eve geldiğimde bomboş bir evle karşılaştım," dedim. "Nana ve çocuklar beni terk etti."

"Daha kötüsü de olabilirdi, Alex. Ben isteyim. Cuma günü kötü bir tane yakaladım. İrlandalı turist Tenderloin bölgesinde öldürüldü. Söyle bakalım, elli bir-

Dublinli bir *rahip* sabahın ikisinde San Francisco'nun en sefil yerlerinden birinde ne yapıyordu? Bir çift ekstra büyük külotlu çorapla nasıl boğuldu? Bunu bulmak benim işim."

"Yine de eğleniyormuşsun gibi görünüyor." Kendimi gülümserken buldum. Cinayete değil ama Jamilla'nın işe olan hevesine.

Jamilla hâlâ gülüyordu. "İyi bir gizemi severim. Davan nasıl gidiyor? Şimdi bu enayi iğrenç. Boş zamanlarımda bunu düşünüyordum. Birileri işlemedikleri suçları üzerlerine yıkarak ordu mensuplarını 'öldürüyor'."

Onu dedektif dedektif bilgilendirdim, sonra Arizona'da birlikte geçirdiğimiz zamanlar gibi daha hoş konulardan bahsettik. Sonunda, davasına geri dönmek için gitmesi gerektiğini söyledi. Telefonu kapattıktan sonra Jam'i düşündüm. Polislik işini seviyordu ve bunu söylüyordu. Ben de seviyordum ama şeytanlar beni ele geçiriyordu.

Buzdolabından bir bira daha aldım ve yukarı çıktım. Hâlâ Jamilla hakkında düşünüyordum. Güzel düşünceler. Mavi gökyüzünden başka bir şey yok.

Yatak odasının kapısını açtım, sonra orada öylece durup başımı ileri geri salladım.

Yatağımın üzerinde iki büyük cam kavanoz duruyordu. Güzel kavanozlar. Belki antika.

Yaklaşık on iki yüz kedi gözü misketi gibi görünen şeylerle doluydular.

Yatağa gittim. Birini çıkardım.

Misketi baş ve işaret parmaklarımin arasında yuvarladım. Değerli hissettirdiğini kabul etmek zorundaydım.

Hâlâ cumartesilerim . Onları

nasıl kullanmayı

planlıyordum?

Belki de en büyük gizem buydu.

Bölüm 78

Önümüzdeki birkaç gün boyunca Washington'da takip edildiğim hissine kapıldım. *İzlendiğimi*. Ama onları bir türlü yakalayamıyordum. Ya onlar çok iyiydi ya da ben tamamen kaybediyordum.

Pazartesi günü işe geri döndüm. O hafta boyunca karakolda, işimin başında zamanımı harcadım. Çatı katındaki ofisimde fazla mesai yapmadan önce evde çocuklarla fazladan saatler geçirmeye özen gösterdim. Pentagon'da Daniel Boudreau adında bir albay bana yardımcı oluyordu. Bana Vietnam Savaşı'ndan kalma ordu kayıtlarını göndermişti. Yıllardır bakılmamış gibi görünen bir sürü evrak. Ayrıca Vietnam elçiliğiyle temasa geçmemi önerdi. Onlarda da kayıtlar varmış.

Daha fazla uyanık kalamayana ve başım şiddetli bir şekilde zonklayana kadar eski dosyaları okudum. Ellis Cooper, Reece Tate, Laurence Houston, James Etra, Robert Bennett ve hatta Tran Van Luu'yu cinayetler zinciriyle ilişkilendirebilecek herhangi bir şey arıyordum.

Hiçbir bağlantı bulamadım, uzaktan yakından umut verici bir şey yok. Bu mümkün müydü?

Adamların hiçbiri daha önce Asya'da birlikte görev yapmamıştı.

O gece geç saatlerde Foot Soldier'dan bir e-posta daha aldım. Aman Tanrım. Belli ki Owen Handler değilmiş. Peki mesajları kim gönderiyordu? Kyle Craig mi? Hâlâ kafamla oynamaya mı çalışıyordu? Mesajları bir süper hapishaneden nasıl çıkarabilirdi?

Birileri onları gönderiyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum. Aldığım bilgilere de güvenmiyordum. Bana da mı tuzak kuruluyordu?

Dedektif Cross,

İlerlemeniz beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. İyi bir yola giriyorsun, sonra . Daha önce nerede olduğunuza bir bakın. Cevapların hepsi geçmişte kaldı. İşler hep böyle yürümüyor mu?

Not imzalanmış, *Foot Soldier*.

Ama sayfanın altında başka bir şey daha vardı. Çok rahatsız edici bir şey.

Bir saman bebek simgesi. Tıpkı bulduklarımız gibi.

O hafta arşamba günü işten sonra Kuzeybatı'da Yirminci Cadde'deki Vietnam Büyükelçiliğini ziyaret ettim. FBI benim için bir arama yapmıştı. Saat altıdan biraz önce geldim ve dördüncü kata çıktım. Orada beni Thi Nguyen adında bir çevirmen karşıladı. Masasında ülkesinin hükümeti tarafından tutulan eski kayıtlardan oluşan dört büyük kutu vardı.

Küçük ofisinde oturdum ve Thi Nguyen bana pasajlar okudu. Bunu yapmak istemediğini söyleyebilirim. Sanırım geç saatlere kadar çalışması emredilmişti. Arkasındaki duvarda bir tabela vardı: VIETNAM SOSYALİST CUMHURİYETİ ELÇİLİĞİ. Ayrıca Ho Chi Minh'in bir portresi.

"Burada hiçbir şey yok, Dedektif. Yeni bir şey yok," diye yakındı otuz yıldan daha eski olan tozlu dosyaları karıştırırken. Ona lütfen devam etmesini söyledim. Yüksek sesle iç geçiriyor, tuhaf, siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor ve somurtkan bir şekilde başka bir dosyaya dalıyordu. Bu asık suratlı ritüel saatlerce devam etti. Onu inanılmaz derecede tatsız buluyordum.

Saat dokuz sularında şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Burada bir şey var," dedi. "Belki de aradığın şey budur."

"Söyle bana. Düzenleme yapma, lütfen. Bana tam olarak ne okuduğunuzu söyleyin." "Ben de bunu yapıyordum, Dedektif. Bu kayıtlara göre. An Lao Vadisi'ndeki küçük köylere yapılan izinsiz saldırılardı. Siviller öldürülmüş gibi görünüyor. Bu *yarım düzine kez* oldu. Birileri bunu biliyor olmalı. Belki sizin Askeri Yardım Komutanlığınız bile."

"Orada olan her şeyi anlat bana," diye tekrarladım. "Lütfen hiçbir şeyi atlama. Metinden okuyun."

Daha önce gösterdiği bıkkınlık ve öfke kaybolmuştu. Çevirmen aniden dikkat kesilmişti ve biraz da korkmuş görünüyordu. Şu anda okuduğu şey onu rahatsız ediyordu.

"Savaş sırasında her zaman talihsiz olaylar olur," diye bana ders verdi. "Ama bu An Lao Vadisi'nde yeni bir model. Cinayetler organize ve sistematik gibi görünüyor. Neredeyse Amerika'daki seri katilleriniz gibi."

"Asya'da seri katiller var" dedim.

Bayan Nguyen yorumuma sinirlendi. "Bir bakayım. ARVN'deki subaylar tarafından hükümetinize ve ABD Ordusuna yapılan resmi şikayetler vardı. Bunu biliyor muydunuz? O zamanki adıyla Saygon'dan da defalarca şikâyet geldi. ARVN'ye göre bu bir cinayet davasıydı. *Cinayet*, savaş değil. Çocuklar da dahil olmak üzere masum sivillerin öldürülmesi."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Cinayetlerin kesin şekli hakkında daha fazla şey var. Erkekler, kadınlar ve çocuklar; masum köylüler öldürüldü. Genellikle cesetler boyanırdı."

"Kırmızı, beyaz, mavi," dedim. "Resim katiller tarafından bırakılan bir kartvizitti."

Bayan Nguyen telaşla başını kaldırdı. "Nereden biliyordunuz? Bu korkunç cinayetleri zaten biliyor muydunuz? Bütün bunlarda sizin rolünüz nedir?"

"İşimiz bittiğinde sana söyleyeceğim. Şimdi durma. Lütfen. Aradığım şey bu olabilir."

Yaklaşık yirmi dakika sonra Bayan Nguyen, ikinci kez okumasını istediğim bir şeye rastladı. "Ordu komandolarından oluşan bir ekip An Lao Vadisi'ne gönderilmiş. Belli değil ama görünüşe göre cinayetleri araştırmak için bölgeye gönderilmişler. Özür dilerim, Dedektif. Burada da başarılı olup olmadıkları belli değil."

"Herhangi bir isim var mı?" Ben sordum. "Bu takımda kimler vardı?" Adrenalinin vücuduma yayıldığını hissedebiliyordum.

Bayan Nguyen içini çekti ve başını salladı. Sonunda masasından kalktı.

"Beşinci katta daha fazla kutu var. Benimle gelin, Dedektif. Sen insanların hala öldürüldüğünü mü söylüyorsunuz?"

Başımı salladım ve Thi Nguyen'i üst kata kadar takip ettim. Bir duvar dolusu kutu vardı ve birkaçını ofisine taşımasına yardım ettim.

İkimiz Çarşamba günü geç saatlere kadar çalıştık, sonra Perşembe gecesi tekrar çalıştık ve hatta Cuma günü onun öğle yemeği saatinde bir araya geldik. Artık o da bağlanmıştı. An Lao Vadisi'ne gönderilen koruculardan bazılarının askeri suikastçılar öğrendik. Ne yazık ki evrakların hiçbiri tarihlere göre düzenlenmemişti. Sadece kutulara atılmış ve bir daha kimse tarafından okunmamak üzere tozlanmaya bırakılmıştı.

Cuma günü saat iki buçuk civarında An Lao Vadisi'ndeki soruşturmayla ilgili belgelerle dolu birkaç kutuyu daha açtık.

Thi Nguyen başını kaldırıp bana baktı. "Suikastçılar için *isimlerim* var," dedi. "Ve sanırım operasyon için bir kod adım var. Sanırım adı Üç Kör Fare'ydi."

Dördüncü Bölüm

ÇIKIŞ YARALARI

Bölüm 79

Artık elimde ÜÇ isim vardı - An Lao Vadisi'ne sivillerin öldürülmesini engellemek için gönderilen üç adam. Verdiğim bilgiler konusunda son derece dikkatli olmam gerekiyordu ve Sampson'la birlikte adamların izini sürüp haklarında öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenmemiz bir haftamızı daha aldı.

İhtiyacım olan son teyit FBI'dan Ron Burns'ten geldi. Bana Büro'nun bu adamlardan iki başka profesyonel suikast nedeniyle şüphelendiğini söyledi: biri Cincinnati'de bir politikacı, ikincisi Santa Barbara, California'da bir sendika liderinin eşi.

İsimler şunlardı:

Thomas Starkey
Brownley Harris
Warren Griffin
Üç Kör Fare

O Cuma iş çıkışı Sampson ve ben Kuzey Carolina'daki Rocky Mount'a gittik. Otuz yıl önce An Lao Vadisi'ndeki gizemli şiddet olaylarında rol oynamış adamların peşindeydik. Orada gerçekten ne olmuştu? İnsanlar neden hâlâ ölüyordu?

Rocky Mount şehir sınırlarının beş milden daha az dışında, tarım arazileri ve köy bakkalları hala manzaraya hakimdi. Sampson'la birlikte arabayı taşraya doğru sürdükten sonra tekrar şehre döndük ve Rocky Mount-Wilson Havaalanı ve Nash General Hastanesi'nin yanı sıra Starkey, Harris ve Griffin'in Fort Bragg da dahil olmak üzere birçok askeri üssün satış ekibi olarak çalıştığı Heckler & Koch'un ofislerinin önünden geçtik.

Sampson ve ben yerel bir spor barı olan Heels'e saat altı sularında girdik. Yarış arabası sürücülerinin yanı sıra Charlotte Hornets'ten birkaç basketbol oyuncusu da mekana sık sık geliyordu, bu yüzden ırklar karıştı. Gürültülü ve hareketli olan kalabalığa uyum sağlamayı başardık. En az bir düzine televizyon yükseltilmiş platformlardan bangır bangır yayın yapıyordu.

Spor barı, Heckler & Koch ABD'ye bir milden daha yakındı.

bu kadın ve erkeklerden bazıları çalışıyordu. Gelişen yüksek teknoloji iş dünyası dışında, Heckler & Koch ("kok" olarak telaffuz edilir) Abbott Laboratories ve Consolidated Diesel'in hemen ardından şehirdeki en büyük işverenlerden biriydi. Silah şirketinin cinayetlerle bir bağlantısı olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen hayır, ama belki.

Barda H&K'dan bir fabrika şefiyle sohbet etmeye başladım. Carolina Panthers'ın kötü durumundan bahsettik ve ardından silah üreticisi konusunda çalıştım. "Bir aile gibi" ve "kesinlikle çalışmak için iyi bir eyalet olan Kuzey Carolina'da çalışmak için en iyi yerlerden biri" olarak bahsettiği şirketi hakkında olumluydu. Sonra silahlardan, özellikle de MP5 hafif makineli tüfekten bahsettik. Bana MP5'in Navy SEALs ve elit SWAT ekipleri tarafından kullanıldığını ama aynı zamanda şehir içi çetelerde de yer aldığını söyledi. MP5 hakkında bunu zaten biliyordum.

Sıradan bir şekilde Starkey, Harris ve Griffin'den bahsettim.

"Tom ve Brownie'nin burada olmamasına şaşırdım. Genelde Cuma günleri uğrarlar. Bu çocukları nereden tanıyorsun?" diye sordu ama tanıdığıma şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Uzun zaman önce birlikte görev yapmıştık," dedi Sampson. "Altmış dokuz ve yetmişli yıllarda."

Amir başıyla onayladı. "Siz de mi Ranger'sınız?" diye sordu.

"Hayır, sadece düzenli ordu," dedi Sampson. "Sadece ."

Diğer bazı H&K çalışanlarıyla konuştuk ve şirket hakkında olumlu konuştular. Konuştuğumuz kişiler Starkey, Harris ve Griffin'i tanıyordu ve herkes onların Ranger olduğunu biliyordu. Üç adamın popüler olduğu ve hatta yerel kahramanlar olabileceği izlenimini edindim.

Yediyi çeyrek geçe, Sampson yakınıma eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Ön kapı. Bakın kim geldi," dedi. "Üç takım elbiseli. Pek katile benzemiyorlar."

Yavaşça döndüm ve baktım. *Hayır, katil gibi görünmüyorlardı.*

"Ama onlar öyle," dedim Sampson'a. "Bardaki, belki de tüm Kuzey Carolina'daki en iyi adamlar gibi görünen ordu suikastçıları."

Gecenin geri kalanında üçünü izledik - sadece tetikçi üçlüsünü izledik.

Bölüm 80

SAMPSON ve ben otoyolun yakınındaki Holiday Inn'de kalıyorduk. Ertesi sabah altıda kalkmıştık.

Yakındaki bir Denny's'de potansiyel olarak kalp durdurucu ama oldukça lezzetli bir kahvaltı yaptık (omletler ve "ev kızartması kaplı ve boğulmuş"). Sonra büyük günümüzü planladık. Bir gece önce Heckler & Koch'un o gün büyük bir aile pikniği düzenleyeceğini öğrenmiştik. Oraya gitmeyi planlıyorduk. Yapabilirsek biraz sorun çıkaracaktık.

Kahvaltıdan sonra üç cinayet zanlısının evlerinin önünden geçtik. Maze adında sevdiğimiz bir grup CD'den çalışıyordu. Rocky Mount'un halkına güzel bir tezat oluşturunuyordu. Şehir taşrayla buluşuyor.

Katillerin evleri Knob Hill, Falling River Walk ve Greystone adlı lüks sitelerdeydi. Buralarda aileleri olan pek çok genç profesyonel yaşıyormuş gibi görünüyordu. Yeni Güney. Sessiz, zevkli, son derece medeni.

Warren Griffin'in iki buçuk katlı Colonial'ının önünden geçerken Sampson, "Nasıl uyum sağlayacaklarını biliyorlar," dedi. "Bizim üç katil oğlan."

"Yaptıkları işte iyiler," dedim. "Hiç yakalanmadılar. Onlarla gerçekten sohbet etmek istiyorum."

Saat sekiz civarında pikniğe ve bugün olabilecek başka şeylere hazırlanmak için Holiday Inn'e geri döndük. Üç katilin Rocky Mount'a bu kadar iyi uyum sağladığına inanmak zordu. Bu durum beni güzel, masum görünen küçük kasabalar ve onların dış ardında neler olabileceği konusunda meraklandırdı. Belki hiçbir şey, belki de her şeyden bir sürü.

Sampson ve ben aslen Kuzey Carolina'lıydık ama yetişkinliğimizde burada çok fazla zaman geçirmemiştik ve ne yazık ki bu zamanın büyük bir kısmı birkaç ünlü cinayet davası üzerinde çalışmakla geçmişti. Silah şirketinin pikniği saat on birde başlayacaktı ve biz de kalabalığın yoğun olduğu saat bir gibi gelmeyi düşündük. Bir gece öncesinden, posta odasından depoya ve şirket süitine kadar H&K'den hemen herkesin büyük gün için hazır olacağını biliyorduk.

Buna Starkey, Harris, Griffin ve aileleri de dahildi. Ve tabii ki Sampson ve ben.

Biraz ödeşme vakti gelmişti.

Bölüm 81

Sıcak ve nemli bir gündü ve şirket pikniğindeki aşçılar bile ızgarayı nadiren kontrol ediyorlardı. Gölgede kalmayı ve CENNETTEN GELEN BARBEKÜ önlükleriyle soğuk Dr Pepper meşrubatlarını yudumlamayı tercih ediyorlardı. Herkes görünüyordu, güzel bir Cumartesi gününde iyi vakit geçiriyorlardı. *Bir kedi gözü misketi daha telef oldu.*

Sampson ve ben eski, yapraklı bir meşe ağacının altında oturduk ve yerel kuşların senfonisini dinledik. Gerçek cam gibi görünen Lucite bardaklardan buzlu çay içtik. H&K RULES tişörtleri giydik ve sanki buraya aitmişiz gibi göründük.

Havada güçlü bir pirzola kokusu vardı. Aslında, ızgaralardan çıkan duman muhtemelen böceklerin acil bir sorun haline gelmesini engelliyordu.

Sampson, "O kaburgaları nasıl pişireceklerini çok iyi biliyorlar," dedi.

Kaburgaların düzgün pişmesi için dolaylı ısıya ihtiyaçları vardı ve ateşler iki kömür yığınıyla yakılmıştı; biri önde, biri arkada, ortada ise kaburgaların bulunduğu raflar yoktu. Kaburgayı ve her türlü yemeği ninemden öğrenmiştim. Mutfakta onun kadar iyi olmamı isterdi. Bu yakın zamanda olmayacaktı ama en azından iyi sayılırdım. Gerektiğinde yerini doldurabilirdim.

Hatta ızgara dünyasında "kuru ovma" ile "ıslak paspas" ın göreceli yararları hakkında süregelen bir tartışma olduğunu bile biliyordum. Kuru ovma tuz, karabiber, kırmızı biber ve esmer şekerden oluşan bir karışımdı ve etin gerçek lezzetini ortaya çıkaracak hem ısıya hem de tatlılığa sahip olduğu söylenirdi. Islak paspas karışımının temelinde elma şarabı vardı ve arpacık soğanı, jalapeño biberi, ketçap, esmer şeker ve domates salçası eklenmişti. Paspası ve ovmayı gayet beğendim

-Yeter ki et kemikten ayrılana kadar pişmiş olsun. Sampson, "Herkes çok güzel, tam bir Amerikan zamanı geçiriyor," dedi.

oturduk ve dünyanın geçip gidişini izledik. "Hatırlat da sana Jersey'deki Billie'den bahsedeyim."

"Billie?" Ben sordum. "kim?"

"Sonra anlatırım, ortak. Şu anda çalışıyoruz. Üç soğukkanlı katilin peşindeyiz."

Öyleydik. Starkey, Harris ve Griffin'in ailelerini güvenli bir mesafeden izlemekle meşguldük. Thomas Starkey'nin bir ya da iki kez bize doğru baktığını fark ettim. Bizi fark etmiş miydi? Gördüyse bile fazla endişeli ya da kaygılı görünmüyordu.

"Albay Handler'ı öldürenlerin onlar olduğunu mu düşünüyorsun? Sence bizim kim olduğumuzu biliyorlar mı, şekerim?" Sampson sordu.

"Eğer , muhtemelen yakında yapacaklar."

Sampson aldırımıyor gibiydi. "Büyük planın bu mu? Bizi burada, Rocky Mount'da öldürtmek mi?"

"Aileleri yanlarındayken hiçbir şey yapmazlar," dedim. "Emin misin?"

"Hayır," dedim. "Emin değilim. Ama içgüdülerim bana bunu söylüyor." "Onlar katil, Alex."

"Profesyonel katiller. Merak etmeyin, yerlerini seçeceklerdir."

"Endişeli değilim," dedi Sampson. "Sadece bu çocuklarla oynamak için sabırsızlanıyorum."

Öğleden sonra ilerledikçe, birkaç H&K çalışanı ve aileleriyle daha rahatça konuştuk. İnsanlarla konuşmak kolaydı ve gerçekten arkadaş canlısıydık. Çoğu çalıştıkları yeri çok sevdiklerini söyledi. Sampson ve ben kendimizi şirkette yeni olarak tanıttık ve kimse bunu sorgulamadı. Aslında, neredeyse herkes samimi ve misafirperverdi. Rocky Mount'taki insanları sevmemek zor, en azından çoğunu.

Öğle yemeğini takım sporları ve diğer rekabetçi oyunlar takip etti: yüzme yarışları, voleybol, futbol, softbol ve çocuklar için düzenlenen yarışmalar.

Starkey, Harris ve Griffin sonunda bitişikteki softball sahalarından birine doğru yola çıktılar.

Sampson ve ben uzaktan takip ettik.

Oyunlar başlasın.

Bölüm 82

"Bu takımı doldurmak için birkaç kişiye daha ihtiyacımız var. Siz büyükler top oynar mısınız?" diye sordu tozlu Atlanta Braves tişörtü ve kasketi giyen yaşlı bir adam. "Katılabilirsiniz. Bu dostça bir oyun."

Sampson'a baktım. Gülümsedi ve "Elbette, biraz top oynayacağız" dedi.

İkimiz aynı takıma yerleştirildik, ki bu takım daha derme çatma ve daha muhtaç görünüyordu. Starkey, Harris ve Griffin diğer takımdaydı. Dostluk oyunu için değerli rakiplerimiz.

Sampson, "Görünüşe göre ezilen taraf biziz," dedi.

"Buraya softball maçı kazanmaya gelmedik," dedim.

Sırıttı. "Evet, biz de buraya birini kaybetmeye gelmedik."

Oyun görünüşte iyi huyluydu ama her şey bizim takımın aleyhineydi. Starkey ve Harris iyi atletlerdi ve takımlarındaki herkes iyi görünüyordu ve nasıl oynayacaklarını biliyorlardı. Bizim grubumuz dengesizdi ve zayıflıklarımızdan yararlandılar. İlk devreden sonra iki sayı, üçüncü devreden sonra ise dört sayı gerideydik.

Vuruş sıramızı almak için sahadan koşarak çıkarken Sampson popomu okşadı. "Buraya kesinlikle kaybetmek için gelmedin," dedi.

Sampson o turda üçüncü sıradaydı. Biri kaleye geçerse dördüncü vuruşu ben . Sıska, yaşlı bir Meksikalı adam tek vuruşla başladı ve maço rakiplerimiz tarafından *cesareti* olmadığı için azarlandı. Bir sonraki vurucu, iri göbekli bir muhasebeci, ikinci kalecinin kafasının hemen üzerinden bir tek vuruş yaptı. Rakiplerimizden daha yarı iyi huylu sataşmalar geldi.

"İyi olmaktansa şanslı olmayı tercih ederim," diye bağırdı adamımız birinci kaleden koca bira göbeğini tokatlarken.

Şimdi Sampson sahaya çıktı. Hiç alıştırma vuruşu yapmadı, sadece rafta bulabildiği en uzun ve en ağır sopanın ucuyla kauçuk tabana dokundu.

"Büyük güçlü vurucu. Çitleri geri çekseniz iyi olur!" Starkey kısa sahadan seslendi. Bir beyzbol oyuncusuna benziyordu, vuruşta ve sahada kolayca ve akıcı bir şekilde hareket ediyordu, şapkasının tepesi tam da böyle eğilmişti.

Sampson omzunda sopasıyla öylece duruyordu. Benden başka kimse bu iri adamdan ne bekleyeceğini bilemezdi ve ben bile ona her zaman güvenemezdim. İkimiz çocukken birlikte çok top oynamıştık. Sampson lise üçüncü sınıftayken şehir çapında bir alıcı olmuştu ama son senesinde futbol takımına bile girmemişti. Daha da iyi bir beyzbol oyuncusuydu ama Küçükler Ligi'nden sonra hiç organize top oynamadı.

Güvertede durmuş, nasıl oynayacağını anlamaya çalışıyordum. Aslında sahada hiç çit yoktu, yani istese de parkın dışına vuramazdı. Peki ne yapacaktı?

İlk atış kaleye doğru süzüldü, yağlı ve sulu, ama Sampson sopasını omzundan hiç indirmede. Karşısına daha cazip bir atış çıkacağını hayal etmek zordu.

Warren Griffin takımları için atış yapıyordu. O da yeterince iyi bir atletti ve sahada iyi görev yapıyordu.

"Bunu beğenmedin mi?" diye seslendi Sampson'a. "Nesi var bunun?"

"Meydan okuma yok."

Griffin gülümsedi. Harris'e tümseğe gelmesini işaret etti. Yakalama işini Brownley Harris yapıyordu ve Red Sox'ın eski büyük oyuncusu Carlton Fisk'in biraz daha kısa versiyonuna benziyordu. Pudge.

Bir sonraki atışta Griffin toparlandı ve kaleye doğru yel değirmeni tarzı bir hızlı top gönderdi. Çok hızlıydı, sinsiz hızlı dedikleri türden.

Ama Sampson da öyleydi.

Sopasını bıraktı ve üçüncü kale çizgisine mükemmele yakın bir vuruş gönderdi. O kadar şaşırmışlardı ki, birinci kaleye yürüyebilir ve kolayca başarabilirdi. Başlamıştı, kaleler doluydu.

"Sana kalmış şekerim," diye seslendi Sampson birinci kaleden. Bana sırtıyor, göz kırıyor ve hayali bir altıpatlar silahı bana doğru doğrultuyordu.

Tabağa doğru yürürken gülümsemeye başladım. Tam da planladığı gibi beni zor durumda bırakmıştı.

"Sen de meydan okumayı sever misin?" Warren Griffin atıcı tepesinden seslendi.

"Topa vuran mısın yoksa vuran mı?" Starkey kaledeki yerinden alay etti.

Yakalayıcı Brownley Harris arkama yerleşti. "Ne olacak, ateşli çocuk? Nasıl olsun istersin?"

Tekrar ona baktım. "Şaşırt beni," dedim.

Griffin yel değirmeni tarzı bir atış için hazırlandı, bu yüzden sıcakla geldiğini düşündüm. *Ne oluyor be?* Düşündüm. *Sadece dostça küçük bir oyun.*

Hızlı atış biraz yüksekte geldi, ama top benim kaptan köşküme o kadar yakındı ki vuruşumu yapmaktan kendimi alamadım. Sopa kırıldı ve top atıcının kafasının üzerinden fırladı, hala hızını ve yüksekliğini artırıyordu. Top

orta saha oyuncusunun da kafasının üzerinden uçtu. Uyumsuzlar takımımız çılgına dönmüştü ve yedek kulübesinden çılgılık atıp tezahürat yapıyorlardı. Birdenbire Mudville'e neşe gelmişti.

Atıma binmişim, kaleyi dönüyordum. İkinciye dokunup yanından hızla geçerken Starkey bana bir bakış attı. Sanki bir şey biliyor gibiydi. *Biliyor muydu?*

Üçüncüye kadar geldim ve önümde Sampson'ı gördüm; bana el sallıyordu. Dış sahaya doğru bakmadım bile, orada ne olursa olsun geliyordum.

Üçüncü kalenin etrafında kıvrıldım ve sonra hızlandım. Muhtemelen yıllardır bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Gerçekten motor kullanıyordum.

Brownley Harris kalede beni bekliyordu ama top neredeydi? Dış sahadan atılan topun iki sıçrayışta iç sahaya geçtiğini gördüğümde kaçak bir tren gibi hareket ediyordum. Lanet olsun, beni eve atacaktı. Lanet olsun.

Harris orta saha oyuncusunun mükemmel atışını alırken yerini korudu. Beni haklamıştı.

Ona doğru hızla ilerlemeye devam ettim. Harris iri gövdesiyle kaleyi kapatıyordu. Eğer ona sert vurursam, topu elinden kaçırabilirdim. Koyu, kapüşonlu gözleri benimkileri tutuyordu. Ona verebileceğim her türlü darbeye hazırdı. Sanki biraz futbol oynamış gibiydi, hâlâ sert ve formda görünüyordu. Ordu Ranger'ı. Katil. Gözleri acımasızlık sınırındaydı.

Harris'e doğru yaklaşıyordum ve yaklaştıkça omzumu indirdim. Bırakın da gelecekleri görsün.

Sonra, mümkün olan son anda, geniş ve alçaktan gittim. Yakalayıcının etrafında güzel bir kanca kayışı yaptım. Sol elimle, kalın bacaklarının ve çamurlu kramponlarının arasından kaleye dokundum.

"Güvenli!" diye bağırды hakemkollarını yana açtı.

Ayağa kalkarken göz ucuyla Harris'i gördüm. Bana doğru hızla ilerliyordu. Bu bir sorun olabilirdi. Artık dostça bir oyun yoktu.

Sağ kolu aniden öne doğru fırladı ve bana beş tokat attı.

"İyi oynundu," dedi. "Bu sefer bizi yakaladın ortak. Bir dahaki sefere senin için hazır olacağız. Zaten hepimiz aynı takımdayız, değil mi? H ve K sonuna kadar."

Tanrım, aslında iyi benziyordu. Bir katil için.

Bölüm 83

"Kırkklı yaşlarının başındaki bitkin bir polise göre oldukça iyi koşuyorsun," dedi Sampson, çoğunlukla minivan ve kamyonlarla dolu tozlu bir arsada yürürken. Şirket pikniğinde yeterince görmüştük. Saygınlık gösterimizden sonra softball maçını yedi sayı farkla kaybetmiştik ve daha da kötü olabilirdi.

"En azından kaleye gitmek için topa vurmam gerekmiyor," dedim.

"Bekledikleri son şey, şekerim. İşe yaradı, değil mi? Beni de kızdırdı."

"Maçı kaybettik."

"Ama savaş değil," dedi Sampson.

"Bu doğru. Savaş değil. En azından henüz değil."

Piknik alanından Falling River Walk'a doğru yola çıktım. Thomas Starkey'in evinin hemen köşesine park ettim. Ev kırmızı tuğladandı, pencerelerinde beyaz süslemeler ve siyah panjurlar vardı. Arsa yaklaşık bir dönüm gibi görünüyordu ve orman gülü, baldıran otu ve dağ defnesi ile düzenlenmişti. İyi bakılmıştı. Sarı kasımpatıların arasından geçerek yan kapıya doğru yürüdük.

"Bundan sonra böyle mi olacak?" diye sordu. "Güpegündüz haneye tecavüz mü?"

"Muhtemelen kim olduğumuzu biliyorlardır," dedim, "onlar için burada olduğumuzu biliyorlardır." "Muhtemelen. Rangerlar ordudaki en önde gelen hafif piyade birliğidir. Çoğu

iyi adamlar da var. "Rangerlar öncülük eder. Omaha Plajı, D-Day'den beri onların sloganı budur. Mızrağın ucu."

"Vietnam'a ne dersin?" Ben sordum.

"Orada bir sürü komando var. Ağır keşif görevlerini onlar yapardı. Yetmiş beşinci piyade. Örnek askerler, en iyileri. Çoğu. Muhtemelen en iyi askeri suikastçılar da onlardı."

Starkey'lerin evinin çamaşır suyu ve deterjan kokan küçük bir çamaşır odasına açılan yan kapısından içeri girmem bir dakikadan az sürdü. Herhangi bir alarm sesi duymadık ama bu içeri girerken alarmı anlamına gelmiyordu.

"Üçü hâlâ orduda olabilir mi? Özel görev mi?" I

sordu.

"Bu düşünce aklımdan geçti. Umarım bu ordunun saklamaya çalıştığı bir şeyle ilgili değildir."

"Ama öyle olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Dediğim gibi, umarım öyle değildir. Orduyu seviyorum, şekerim. Hoo-rah!"

Ev sadece birkaç yıllıktı ve içi tertemiz ve çarpıcı bir şekilde düzenliydi. Birinci katta iki tarla taşı şömine, tonozlu tavanlar, ıslak barı ve bilardo masası olan bir oyun odası. Evin muhtemelen beş bin metrekare civarında olduğunu ve belki dört yüz bin dolara mal olduğunu düşündüm. Thomas Starkey bir satıcıya göre oldukça iyi yaşıyordu. Yeni evlerine bakılırsa Griffin ve Harris de öyle.

Her şey düzenli ve temizdi; çocukların oyuncakları bile raflara istiflenmiş ve düzenlenmişti. Starkey ve karısı çok sıkı çalışıyorlardı.

Mutfak büyük bir Sub-Zero buzdolabı ile yüksek teknolojiye sahipti. Parlak, paslanmaz çelik All-Clad tencere ve tavalara çalışma masasının üzerinde asılıydı. Ocağın sağ arka gözünde dev bir dökme demir tava gururla duruyordu.

Ebeveyn yatak odasının dışında Starkey'nin çalışma odası olduğu anlaşılan küçük bir oda vardı. Bir sürü askeri hatıra eşyası ve resim vardı. Duvarlardaki fotoğraflara baktım, birkaçında Harris ve Griffin'i gördüm. Ama tuzak kurdukları adamlardan hiçbiri yoktu. Thomas Starkey'in duvarındaki bir resimde Ellis Cooper'ı görmeyi gerçekten beklemiyordum ama bu beni umut etmekten alıkoymadı.

Sampson masanın çekmecelerini açıyor ve duvara gömülü birkaç dolabın içindekileri inceliyordu. Üzerinde asma kilit olan bir dolaba geldi. Bana doğru baktı.

Omuz silktim. " et. Bunun için buradayız." "Artık geri dönüş yok."

Glock'unu çıkardı ve vurdu. Asma kilit yerinde duruyordu ama menteşeyi duvardan koparmıştı. Belli ki kilit sadece Starkey'nin çocuklarını ve belki de karısını dışarıda tutmak içindi.

"Müstehcen resimler," dedi Sampson içeriyi karıştırırken. "Deri dergileri, bazı iğrenç esaretler. Bir tanesinde gerçekten genç kızlar var. Burada kadınlar tıraşlı. Bir sürü Asyalı kız. Çok hoş. Belki o kızları New York'ta yapmışlardır."

Sampson dolapta yanlış taraf olup olmadığını kontrol etti. "Hiçbir şey yok. Sadece adi porno koleksiyonu. Yılın kocası ve babası değil ama sanırım bunu zaten biliyorduk."

Bakmaya devam ettim ama suçlayıcı bir şey bulabileceğimi sanmıyordum. "İyi malları başka bir yerde saklıyor olmalı. Sanırım gitmeliyiz. Her şeyi olduğu gibi bırakalım. Starkey'nin burada olduğumuzu bilmesini istiyorum."

Sampson, "Tom'un hanımıyla başı derde girebilir," dedi,

Göz kırpıyorum.

"İyi anlaşma. Biriyle başı belada olmalı."

Sampson ve ben eve geri dönüp yan kapıdan tekrar çıktık. Ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Ne kadar tatlı. Güneş mavi gökyüzünde parlak beyaz-altın bir küreydi. Güzel kasaba, Rocky Mount.

Mavi bir GMC Suburban ön tarafa park edilmişti. Starkey, Harris ve Griffin bizi bekliyorlardı.

Üç Kör Fare.

Ayrıca üçe karşı iki.

Bölüm 84

Kurnazlık yapmanın anlamı yok. Sampson ve ben silahlarımızı çıkardık. Namluları aşağı bakacak şekilde tuttuk, kimseye doğrultmadık. Üçü de silahlı görünmüyordu. *Sadece dostça küçük bir oyun, değil mi?*

"Burada hiçbir şey olmayacak," diye seslendi Starkey bize. "Burası karımın ve çocuklarımın yaşadığı yer. Burası iyi bir mahalle. Caddenin yukarısındaki ve aşağısındaki tüm bu evlerde iyi insanlar oturuyor."

"Ayrıca porno koleksiyonunu da burada saklıyorsun," dedim. "S ve M, esaret. Savaşta sevgililerinizin anıları."

İnce bir gülümsemeyle başını salladı. "O da var. Siz dedektifsiniz, değil mi? D.C.? Çavuş Ellis Cooper'ın arkadaşlarısınız. Bana öyle geliyor ki evinizden çok uzaktasınız. Neden Washington'a dönmüyorsunuz? Orası Rocky Mount'tan daha güvenli. İster inanın ister inanmayın."

"Ne yaptığını biliyoruz," dedim ona. "En azından çoğunu. Henüz nedenini bilmiyoruz. O da gelecek. Yaklaşıyoruz. Vietnam'daki An Lao Vadisi mi? Orada ne oldu, Albay Starkey? Gerçekten kötüydü, değil mi? İşler kontrolden çıkmıştı. "Üç Kör Fare neden hâlâ faaliyette?"

Starkey cinayetleri ya da söylediğim diğer şeyleri inkâr etmedi. "Bize yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Dediğim gibi, bence artık eve gitmelisiniz. Bunu dostça bir uyarı olarak kabul edin. Biz kötü adamlar değiliz. Sadece işimizi yapıyoruz."

"Ya gitmezsek?" Sampson sordu. "Ya soruşturmaya burada, Rocky Mount'da devam edersek? Sen benim bir arkadaşımı öldürdün."

Starkey ellerini birbirine kenetledi, sonra Harris ve Griffin'e baktı. Dostça uyarılardan hoşlanmadıkları belliydi.

"Bir daha evlerimize yaklaşma," dedi Starkey. Gözleri soğuk ve sertti. Suikastçi. *Biz kötü adamlar değiliz. Bundan çok daha kötüyüz.*

Brownley Harris kendini Suburban'ın kaputundan uzaklaştırdı. "Adamın ne dediğini duydunuz mu? Siz iki zenci dinliyor musunuz? *Dinlemelisiniz.* Şimdi buradan defolup gidin ve bir daha asla geri gelmeyin. Bir adamın evine bu bokla gelemesiniz. Böyle yapılmaz, duydunuz mu? Beni duyuyor musun?"

Gölümsedim. "olan sensin. Bunu bilmek güzel. Starkey liderdir. Peki bu seni ne yapar Griffin? Sadece kas mı yapıyorsun?"

Warren Griffin yüksek sesle güldü. "Bu doğru. Ben sadece kas gücüyüm. Ve topçuyum. Ben senin gibileri kahvaltıda yiyen biriyim."

Kılıımı bile kıpırdatmadım. Sampson da öyle. Üçümüz de onlara bakmaya devam ettik. "Bir şeyi merak ediyorum Starkey. Bizi nereden biliyorsun? Kim söyledi sana?"

Verdiği cevap beni sarstı.

"Foot Soldier," dedi. Sonra Albay Thomas Starkey gülümsedi ve şapkasını eğdi.

Bölüm 85

SAMPSON VE ben o öğleden sonra geç saatlerde Washington'a dönmek için otoyola çıktık. I-95'ten ve onun kayan, egzoz püskürten traktör römorklarından oluşan gürleyen sürüsünden gerçekten hoşlanmamaya ya da en azından yorulmaya başlamıştım.

"Koşullar daha iyi olabilirdi, ama seninle bu kadar zaman geçirmek çok güzel," dedim emniyet şeridinde ilerlerken. "Yine de çok sessizsin. Neyin var? Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Bana doğru baktı. "Bir keresinde -on bir yaşlarındaydık- buraya geldiğimi hatırlıyor musun? Sen ve ninemle birkaç hafta geçirmiştik?"

"Bunun gibi pek çok zaman hatırlıyorum," dedim ona. "Ninem kardeş olduğumuzu söylerdi, ama kanlı canlı kardeş olmadığımızı. Sen hep evdeydin."

"Bu sefer farklıydı şekerim. Neden hatırlamadığımı bile biliyorum.

Bırakın ben
anlatayım."

"."

"Eskiden okuldan sonra eve hiç gitmezdim. Nedeni, çoğu zaman evde kimsenin olmamasıydı. O gece eve dokuz, dokuz buçuk gibi geldim. Akşam yemeği için kendime sığır konservesi yaptım. Oturup televizyon izledim. *Görevimiz Tehlike*'yi severdim. O zamanlar *Görevimiz Tehlike*'yi severdim, bütün hafta bekledim. Kapı çalındı.

"Kimin orada olduğuna bakmaya gittim ve karşımda ninemi gördüm. Beni gördüğünde hala yaptığı gibi bana kocaman sarıldı. Onun için de biraz konserve sığır eti haşlaması olup olmadığını sordu. Yumurtalı sevdiğini söyledi. Sonra da kıkır kıkır güldü, bilirsiniz."

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Gecenin o saatinde neden senin evindeydi?"

Sampson hikâyesine devam etti. "Babam o yıl hapisteydi. Olağandışı bir şey yoktu. O öğleden sonra annem satmak amacıyla eroin bulundurmaktan hüküm giydi. Hüküm giymişti. Sosyal Hizmetler geldi ama ben dışarıdaydım. Biri Nana Mama'yı aradı.

"Nana geldi ve pişirdiğim haşlamadan biraz yedi. Çok güzel olduğunu söyledi. Belki bir gün ünlü bir aşçı olurum. Sonra bir süreliğine senin evine geleceğimi söyledi. Bana nedenini söyledi. O

Çocuk Esirgeme Kurumu'nda sihrinin bir kısmını yapmıştı. Nana beni ilk kez o zaman kurtarmıştı. Birçok seferin ilkiydi."

Başımı salladım. Dinledim. Sampson hikâyesini bitirmemişti.

"Liseden sonra orduya girmeme yardım eden . Sonra da ordudan ayrıldığımda polis akademisine. O senin büyükannen ama benim için özümden çok annem gibi. Ve benim hiç babam olmadı, gerçekten. İkimizin de yoktu. Başlangıçta bunun bizi bir arada tuttuğunu düşünmüşümdür hep."

şekilde konuşmak Sampson'a göre değildi. Yine de konuşmadım. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama istediği kadar gitmesine izin verdim.

"Baba ya da iyi bir koca olmak için içimde bir şey olmadığını hep biliyordum. Bu sadece içimde hissettiğim bir şeydi. Ya sen?"

"Maria ile tanışmadan önce bazı korkularım vardı," dedim. "Sonra kaybolup gittiler. En azından çoğu. Maria ve benim birlikte iyi olacağımızı biliyordum. Damon'ı ilk kez kucağıma aldığımda geri kalan korkularım da tamamen yok oldu."

Sampson gülümsemeye başladı, sonra da gülmeye başladı. "Biriyle tanıştım, Alex. Garip ama beni mutlu ediyor ve sırlarımı ona emanet ediyorum. Bana bak, Cadılar Bayramı balkabağı gibi sırtıyorum."

Şimdi ikimiz de gülüyorduk. Neden gülmeyelim ki? Sampson'ı ilk kez aşık görüyordum ve uzun zamandır arkadaştık.

"Bunu bir şekilde berbat edeceğim," dedi. Ama hala gülüyordu. Eve dönüş yolunun geri kalanında şakalaştık ve güldük. Tanrım, John Sampson'ın bir kız arkadaşı vardı.

Billie.

Bölüm 86

NANA MAMA HER ZAMAN "Kahvaltıdan önce gülün, akşam yemeğinden önce ağlayın" derdi. Eğer bir aile yetiştirdiyseniz, kulağa çılgınca gelse de bu sözde doğruluk payı olduğunu bilirsiniz.

O gece Beşinci Cadde'ye döndüğümde evimizin önünde kırmızı-beyaz bir EMS kamyonu duruyordu.

Porsche'yi kapattım ve fırladım.

Yağmur yağıyordu, sert rüzgâr ve su yüzümü kamçılıyordu. Yağmurdan kısmen kör olmuş bir halde hızla ön merdivenleri çıktım ve eve girdim. Kalbim küt küt atıyordu ve içimden bir ses "*Hayır, hayır, hayır*" diye fısıldıyordu.

Oturma odasından gelen sesleri duydum ve en kötüsünü bekleyerek oraya koştum.

Anneanne ve çocuklar eski kanepede oturuyorlardı. Hepsi el ele tutuşmuşlardı.

Karşılarında beyaz önlüklü bir kadın oturuyordu. Dr. Kayla Coles'u Damon'ın hasta arkadaşı Ramon'la geçirdiği geceden tanıdım.

Nana odaya girdiğimi görünce, "Bütün heyecanı kaçırdın," dedi.

"Düşünsene baba," dedi Jannie. "Heyecanı kaçırdın."

Koltukta oturan doktora doğru baktım. "Merhaba, Doktor." Güzel bir gülümsemesi vardı. "Sizi tekrar görmek güzel."

Nana'ya döndüm. "Tam olarak hangi heyecanı kaçırdım? Öncelikle, EMS kamyonunun dışarıda ne işi var?"

Omuz silkti. "Kalp krizi geçirdiğimi sanmıştım Alex. Meğer sadece bir bayılma nöbetiymiş."

Dr. Coles konuştu. "Nana bayıldığını hatırlamıyor. O sırada sokağın aşağısındaydım. Güneydoğu'daki mahallelere sağlık hizmeti götüren bir grupla çalışıyorum. Bazı insanların iyi bakım almasını kolaylaştırıyor. Daha kişisel ve kesinlikle daha uygun fiyatlı."

Araya girdim. "Nana bayıldı. Ona ne oldu?"

"Damon acil yardım aracını gördü ve gelip beni aldı. Nana çoktan ayağa kalkmıştı. Düzensiz bir kalp atışı vardı. Hızlı, iplik gibi. Bileğindeki nabız, gerçek kalp atış hızı kadar hızlı değildi."

kan dolaşımı azaldı. Birkaç test için onu St. Anthony's'e götürdük."

Nana her şeyi omuz silkerek geçiştirdi. "Mutfakta düştüm, patladım. Hep orada olmasını ummuştum. Damon ve Jannie harikaydı, Alex. Değişiklik olsun diye benimle ilgilenmeye başlamalarının zamanı gelmişti."

O güldü, Dr. Coles da güldü. İkisinin de durumdaki espriyi görmesine sevindim.

"Hâlâ buradasınız. Saat dokuzu geçti," dedim doktora.

Gülümsedi. İyi bir başucu terbiyesi ya da bu her neyse. "Çok eğleniyorduk, bir süre daha kalmaya karar verdim. Hâlâ bir durağım daha var ama Bay Bryant saat ondan önce işten çıkmıyor."

"Ve" dedim, "benim eve dönmemi bekliyordun."

"Evet, bunun en iyi fikir olacağını düşündüm. Ninem çoğu gece geç saatlere kadar çalıştığını söyledi. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Bölüm 87

İkimiz de ön verandaya çıktık. Şiddetli yağmur sundurmanın üzerine yağıyordu ve hava nemli ve serindi. İyi kalpli doktor gri bir araba kazağını üzerine çekti.

"Bu konuşmayı büyükannenle zaten yaptım," dedi. "Nana seninle konuşmamı ve tüm sorularını yanıtlamamı istedi. Asla onun arkasından iş çevirmem ya da onu hiçbir şekilde küçümsemem."

"Bu iyi bir fikir," dedim. "Bence onu küçümsemenin çok zor olduğunu göreceksin."

Kayla aniden güldü. "Ah, *biliorum*. Sekizinci sınıfta Bayan Regina Hope Cross *vardı*. Hâlâ muhtemelen sahip olduğum en ilham verici öğretmendir. Buna Brandeis'teki lisans ve Tufts'taki tıp fakültesi de dahil. Özgeçmişimi size göstereyim dedim."

"Tamam, etkilendim. Peki Nana'nın sorunu ne?"

Kayla iç çekti. "*Yaşlanıyor*, Alex. Seksen iki yaşında olduğunu kabul ediyor. St. Anthony'de yaptırdığımız testlerin sonuçları yarın ya da ertesi güne kadar gelmeyecek. Laboratuardaki çocuklar beni arayacak, sonra da ben ninemi arayacağım. Endişem ne? Birkaç haftadır çarpıntısı var. Baş dönmesi, sersemlik, nefes darlığı. Size söyledi mi?"

Başımı salladım. Birden kendimi biraz utanmış hissettim. "Hiçbir fikrim yoktu. Bana kendini iyi hissettiğini söyledi. Birkaç hafta önce zor bir sabah geçirmiş ama o zamandan beri hiçbir şikâyeti olmamış."

"Onun için endişelenmenizi istemiyor. St. Anthony'deyken EKG, ekokardiyogram ve rutin laboratuvar tetkikleri yaptık. Dediğim gibi, kalp atışları düzensiz.

"İşin olumlu tarafı, ödem belirtisi yok. Akciğerleri temiz. Hafif de olsa felç geçirdiğine dair bir bulgu yok. Nana'nın genel kas gücü onun yaşında, hatta daha genç birine göre çok iyi."

"Peki ona ne oldu? Bir fikrin var mı?"

"Test sonuçlarını bir gün içinde alacağız. Laboratuardaki Dr. Redd de Nana'nın sınıfındaydı. Bir tahminde bulunacak olsam, atriyal fibrilasyon derdim. Bu, kalbin iki küçük üst odacığı olan kulakçıkları içerir. Görünüşe göre

etkili bir şekilde atmaktan ziyade titriyor. Bir miktar pıhtılaşma riski var."

"Sanırım bu gece burada olmasında bir sakınca yok," dedim. "Eğer orada olması gerekiyorsa, inatçılığının onu hastaneden uzak tutmasını istemiyorum. Para önemli değil."

Kayla Coles başını salladı. "Alex, benim görüşüme göre şu anda evde olması onun için güvenli. Kız kardeşinin yarın Maryland'den geleceğini söyledi. Bence bu akıllıca bir önlem. Çocuklara ve eve yardım edecek biri."

"Çocuklara yardım ederim," dedim. "Ve eve."

Bir kaşını kaldırdı. "Sanırım çok fazla çalıştığınızı zaten tespit etmiştik."

İçimi çektim ve birkaç saniye gözlerimi kapattım. Haberler nihayet kafama dank ediyordu. Şimdi bununla başa çıkmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Ninem seksenli yaşlarındaydı ve hastaydı.

Kayla uzandı ve kolumu hafifçe okşadı. "Yaşı ilerliyor ama güçlü ve uzun süre yanında olmak istiyor. Bu çok önemli. Alex, Nana senin ve çocukların ona ihtiyacı olduğuna inanıyor."

Sonunda ince bir gülümsemeyi başardım. "Bu konuda haklı."

"Şu anda çok fazla şey yapmasına izin verme."

"Onu etmek zor."

Kayla Coles, "Gerekirse *bağla* onu," dedi ve sonra güldü.

Yapmadım, o anda yapamadım. Johns Hopkins'teki günlerimden kalp hastalıkları hakkında epey bilgim vardı. Nana'yı kesinlikle daha yakından izleyecektim. "Peki ya siz Dr. Coles? Çalışma programınız nasıl? Neredeyse saat on oldu ve hâlâ ev ziyaretleriniz var."

Omuz silkti ve sorudan biraz utanmış görünüyordu. "Gencim, güçlüyüm ve bu mahallelerdeki insanların düzgün, uygun fiyatlı sağlık hizmetlerine ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Ben de bunu sağlamaya çalışıyorum. İyi geceler Alex. Büyükannene iyi bak."

"Oh, yapacağım. Söz veriyorum." "Cehenneme giden yol," dedi.

"İyi niyetle döşenmiş."

Başını salladı ve verandadan çıktı. "Benim için herkese iyi geceler dile." Dr. Coles günün son randevusuna gitmek üzere Beşinci Cadde'ye yöneldi.

Bölüm 88

Ertesi gün Üç Kör Fare üzerine biraz daha çalıştım, tavan arasındaki duvarıma notlar yapıştırdım, ama kaptıramadım, bir türlü konsantre olamadım. Nana'nın laboratuvar testleri öğleden sonra geldi ve Kayla Coles söz verdiği gibi evi aradı. Nana'yla konuştuktan sonra ikimiz telefonda konuştuk.

"Sadece yardımlarınız için teşekkür etmek istedim," dedim çıkarken. "Geçen gece oturma odamızda kaba davrandıysam özür dilerim."

"Kaba olduğunu düşündüren ne? Biraz korkmuştun, hepsi bu. "Kaba" kelimesinin senin yapında olduğunu sanmıyorum. Her neyse, size büyükannenizden bahsedeyim. Atrial fibrilasyondan muzdarip ama seçenekler göz önüne alındığında bu o kadar da kötü bir haber değil."

"Bana bundan neden mutlu olmam gerektiğini söyleyin," dedim.

"Mutlu değilim. Ancak tedavi noninvaziv ve başarı oranı yüksek. Sanırım onu kateter ablasyonu ile tedavi edebiliriz. Oradan başlayacağız. Ertesi gün eve gidebilecek ve umarım bir hafta içinde eski haline dönecek."

"Prosedür için ne zaman gitmeli?" Ben sordum.

"Bu ona bağlı. Ben olsam birkaç haftadan fazla beklemezdim. Hastanede kalma konusunu açtığımda biraz inatçı göründü. Çok meşgul olduğunu söyledi."

"Onunla konuşacağım. Bakalım yardımı olacak mı? O zamana kadar ne yapacağız?"

"İster inanın ister inanmayın, sadece bebek aspirini. Günde seksen bir miligramlık bir tablet. Ayrıca kafein-kahve ve çay tüketimini de sınırlandırması gerekiyor. Ve Nana stresle ilgili durumlardan kaçınmalı. Bu konuda iyi şanslar."

"Bu mı?" Ben sordum.

"Şimdilik evet. Lütfen onun üzerindeki strese dikkat edin. Eğer isterse ben de bu işe dahil olurum."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Kayla Coles güldü. "Güzel. Akıllı bir kadın, değil mi? Yüz tane görmesini sağlayacağız."

Güldüm. "Umarım onun yüze ulaştığını görebilirim. Prosedür için içeri girene kadar özel bir önlem yok mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece hayatına çok fazla heyecan getirmemeye çalış." "Elimden geleni yapacağım," dedim.

Kayla Coles telefonu kapatmadan önce, "Elinizden geleni yapıyorsunuz ve *vurulmamaya* çalışıyorsunuz," dedi.

Bölüm 89

Evde kalarak vurulmamın imkanı yoktu ya da ben öyle sanıyordum. Dr. Kayla Coles ile konuşmamdan birkaç sabah sonra çocuklara kahvaltı hazırlamak için aşağı indim. Nana mutfak masasındaki yerinde oturuyordu, önünde büyük kahverengi bir fincan dumanı tütüyordu.

"Unh-uh." Ona bir parmak salladım.

"Kafeinsiz," dedi. "Bana sataşma, Alex."

"Hayır. Bu sabah biraz alıngan olduğumu söylemeyeceğim bile. İyi uyudun mu?"

"Benim yaşımda kimse iyi uyuyamaz. Kateter ablasyonu için bir randevu ayarladım. Bugünden itibaren bir hafta içinde gideceğim. Mutlu musun?" diye sordu.

"Çok mutluyum," dedim ve ona sarıldım, Nana da aynı şekilde karşılık verdi. Dr. Kayla haklıydı, yaşına göre güçlüydü.

O sabah daha sonra FBI Direktörü Burns ile oldukça iyi bir konuşma yaptım. Bana Foot Soldier'dan gelen e-postanın izini sürmeye çalışan biri olduğunu ama şu ana kadar bir şey bulamadığını söyledi. Büro'da çalışma teklifini ciddi olarak düşünüp düşünmediğimi sordu. Bu soruyu bekliyordum.

"Bunu biraz düşündüm. Hayatım birdenbire biraz karmaşık bir hal aldı. Bir kere, orduyla olan bu davayı bir şekilde kapatmam gerekiyor."

"Yardım mı ediyorlar, yoksa engel mi ? Ordu mu?" Burns sordu.

"İkisinden de biraz. Bazı iyi insanlarla tanıştım. Ordu da diğer herkes gibi. Kendi sorunlarını çözmek istiyorlar. Bu cinayet davasında inanılmaz kötü bir şeyler dönüyor. Bunu onlar da biliyor, ben de. İliklerime kadar hissediyorum. Daha fazla cinayet olacak. Benim korkum bu."

"Eğer yardım edebilirsem," dedi Burns. "Koşulsuz şartsız, Alex. Bu büyük bir dava. Ben de önemli olduğunu düşünüyorum."

"Bunu takdir ediyorum."

Telefonu kapattıktan sonra Nana'yı aramaya çıktım. Her zamanki gibi mutfakta . *Onun* mutfığı. *Onun* evi.

"Dinlenmeye ihtiyacım var. Senin de öyle," dedim ona. "İşlemden sonra nereye gitmek istersin?"

"Paris," dedi Nana gözünü kırpmadan. "O zaman belki Roma. Venedik,

Tabii ki. Floransa gerçekten güzel olurdu. Sonra Londra üzerinden eve döneriz. Dur ve kraliçeyi gör. Ne ? Sana fazla mı zengin geldi? Belki de Baltimore'a bir tren yolculuğu yapmayı düşünüyordun?" diye sordu ve kendi şakasına güldü. Komik bir kadındı, her zaman da öyleydi.

"Bir kenara biraz para koydum," dedim ona.

"Ben de," dedi. "Çılgın para. Peki ya Jamilla? Senin işin ne olacak?"

"Jamilla biraz izin alabilirse bu harika olur. Yine de işini seviyor."

"Kulağa tanıdık geliyor, değil mi? Mermer koleksiyonun nasıl? Belki de onun için birkaç kavanoz almalısın."

Güldüm. Sonra yanına gittim ve kollarımı tekrar Nana'ya doladım. Son zamanlarda kendime engel olamıyordum. "Seni seviyorum, yaşlı kadın," dedim. "Bunu sana yeterince söylemiyorum ve söylediğimde de hissettiğim tutkuyla söylemiyorum."

"Bunu duymak güzel," dedi. "Bazen çok tatlı olabiliyorsun. Ben de seni seviyorum ve bunu her zaman hissettiğim tutkuyla söylüyorum."

"İyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Bugün iyi. Yarın, kim bilir?" Omuz silkti. "Öğle yemeği hazırlıyorum. Yardım edebilir misin diye sorma. Ben iyiyim. Hâlâ çimlerin sağ tarafındayım."

Öğle yemeğinden sonra bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini düşünmek için çatı katındaki ofisime çıktım. Bekleyen bir faks vardı. Parmağımı salladım. "Unh-uh."

Miami Herald gazetesindeki bir haberin kopyasıydı. Bir gece önce Starke'daki Florida Eyalet Hapishanesinde Tichter adında bir adamın idam edildiğini okudum. Abraham Tichter Vietnam'daydı. Özel Kuvvetler.

Faksın altına karalanmış olarak şunlar yazılıydı:

Florida'daki bu cinayetlerden masum. Haksız yere suçlandı, mahkum edildi ve idam edildi. Abraham Tichter altı oldu. Saymayı unuttuysanız diye söylüyorum.

Ayak Askeri

Sayıyordum.

Bölüm 90

NANA beri market alışverişini ve ev işlerinin çoğunu ben yapıyordum. Genellikle Küçük Alex'i de yanıma alıp Dördüncü Cadde'deki küçük Safeway'e giderdim. Öğleden sonra erken saatlerde yaptığım buydu.

Onu omuzlarımda taşıyarak mutfak kapısından çıkardım ve garaj yolundan arabama götürdüm.

Alex her zaman olduğu gibi kıkırdıyor ve havlıyordu. Bu çocuk hiç susmuyor ya da yerinde oturmuyor. O saf enerjinin zıplayan bir topu ve ben ona doyamıyorum.

Dalgın bir şekilde Foot Soldier'dan gelen son mesajı düşünüyordum, bu yüzden Beşinci Cadde'de ilerleyen siyah cipi neden fark ettiğimi bile bilmiyorum.

Hız sınırı olan otuz civarında gidiyordu.

Neden bu kadar dikkatimi verdiğimi bilmiyorum ama vermiştim. Küçük Alex ve bana doğru gelirken gözlerim onu hiç bırakmadı.

Aniden, siyah bir Tec'in namlusu cipin yan camından dışarı çıktı. Bebeği aşağı çektim, sonra Alex'in üzerine düşmemek için vücudumu yana doğru savurarak yere düştüm.

Çatışma başladı.

Pop-pop-pop-pop-pop.

Bebeğimi sol kolumun altında koruyarak çimenlikten geçtim ve sonra onu bir gölge ağacının arkasına sürükledim. Silahlı adamla aramızda bir siper gerekiyordu.

Cipin içine iyice bakamadım ama sürücünün ve ateş edenin beyaz olduğunu gördüm. İkisi, üçü değil.

Rocky Mount'tan gelen adamlar olup olmadıklarını anlayamadım. Başka kim olabilir ki? West Point'teki atıcılar mı? Aynı kişiler miydi? Beşinci Cadde'de şimdi ne oluyordu? Bunu kim emretmişti?

Pop-pop-pop-pop-pop.

Pop-pop-pop-pop-pop.

Kurşunlar evin duvarlarını parçaladı ve ön camlardan biri kırıldı. Saldırıyı bir şekilde durdurmalıydım. *Ama nasıl?* Sürünerek verandaya çıktım ve yeni bir ateş açılmadan hemen önce oraya ulaştım.

Pop-pop-pop-pop-pop.

İnanılmaz, Güneydoğu için bile.

Alex'i verandanın arkasına ittim. Şimdi kanlı bir şekilde çığlık atıyordu. Zavallı korkmuş küçük çocuk. Onu yerde tuttum. Sonra başımı kaldırdım ve evimin önünde duran cipe hızlıca bir göz attım.

Pop-pop-pop-pop-pop-pop-pop.

Ateşe karşılık verdim. Komşulardan birini vurmamak için dikkatlice nişan alarak üç el ateş ettim. Sonra iki el daha. *İşte bu!* Ateş edeni vurduğumu biliyordum. Muhtemelen göğsünden, ama belki de boğazından. Sertçe geri çekildiğini ve sonra koltuğun üzerine yığıldığını gördüm. Başka silah sesi gelmedi.

Jeep aniden havalandı, lastikler gıcırıyor, en yakın köşeden kayarken yalpalıyordu.

Alex'i içeri taşıdım ve Nana ile bebeği odasına . Onları yerde yatırdım. Sonra Sampson'ı aradım ve birkaç dakika içinde evdeydi. Yaşadığım şoku ve ailem için duyduğum korkuyu atlatmak üzereydim ki hiç olmadığım kadar öfkelen dim. Vücudum öfke ve misilleme ihtiyacıyla sarsıldı.

"Çok sayıda kırık pencere, duvarlarda birkaç kurşun deliği var. Kimse yaralanmamış," dedi Sampson evin etrafında hızlı bir yürüyüş yaptıktan sonra.

"Bu bir uyarıydı. Aksi takdirde beni öldüreceklerini düşünüyorum. Eve bir mesaj iletmek için geldiler. Tıpkı Starkey'nin Rocky Mount'taki evine gittiğimizde olduğu gibi."

Bölüm 91

Thomas Starkey evinin mutfak kapısından vals çıktığında saat sabahın dördünü biraz geçiyordu. Çimlerin üzerinde yürüdü, sonra mavi Suburban'ına bindi. Hemen çalıştı. Starkey onu her zaman mükemmel durumda tutmuş, hatta bakımını bile kendisi yapmıştı.

Sampson yanımda, "Şu anda o şerefsize birkaç el ateş etmek istiyorum," dedi. Sokağın sonunda derin gölgeler içinde park etmiştik. "Evinin birkaç penceresini patlatmak. Ona doğru biraz dehşet saçın."

"Bu düşünceni unutma," dedim.

Birkaç dakika sonra Suburban durdu ve Greystone'a yakın bir yerde yaşayan Warren Griffin'i aldı. Knob Hill'e gitti ve Brownley Harris'i aldı. Daha sonra Suburban Rocky Mount'tan çıkıp U.S. 64'ten Raleigh yönüne doğru hızla ilerledi.

"Hiçbiri vurulmuş gibi görünmüyor," dedi Sampson. "Bu çok kötü. Peki Beşinci Cadde'de kimi vurdunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. İşleri karmaşıklştırıyor, değil mi? Yine de bu üçü bir şeyler biliyor. Duyduğumuz şu komplonun içindeler."

"Sessiz gri duvar mı?"

"İşte bu. Oldukça da iyi çalışıyor gibi görünüyor."

Çok yakından takip etmem gerekmedi, hatta Suburban'ı görüş alanımda tutmam bile gerekmedi. O sabah erken saatlerde, saat üç civarında, aracın altına bir telsiz yön bulma cihazı yerleştirmiştım. Ron Burns bana elinden geldiğince yardım ediyordu. Ona evimdeki silahlı saldırıyı anlatmıştım.

Katillerin arkasında iyi bir mesafe bıraktım. Suburban, Zebulon'u geçtikten sonra U.S. 64'te kaldı, sonra I-40'tan 85 Güney'e geçti. Burlington, Greensboro, Charlotte, Gastonia'dan geçtik ve Güney Carolina'ya girdik.

Sampson ön koltukta yanımda oturuyordu ama Güney Carolina'ya varmadan önce uyuyakalmıştı. Bir gün önce vardiyada çalışmıştı ve çok yorgundu. Sonunda Georgia'da uyandı, esnedi ve sıkışık alanda koca vücudunu olabildiğince gerdi.

"Neredeyiz biz?"

"Lavonia."

"Oh, bu iyi haber. Lavonia nerede?"

"Sandy Cross yakınlarında. Georgia'dayız. Hâlâ izlerini sürüyoruz." "Sence bu başka bir saldırı mı?"

"Göreceğiz."

Doraville'de bir lokantada durup kahvaltı ettik. Suburban'a takılan son teknoloji ürünü cihaz hâlâ iz sürüyordu. Bu noktada onu bulmaları pek olası görünmüyordu.

Kahvaltı -peynirli omlet, köy jambonu ve ırmik- biraz hayal kırıklığı yarattı. Lokanta neredeyse mükemmel görünüyordu ve içeri girdiğimizde kesinlikle güzel kokuyordu, ancak benim için çok tuzlu olan köy jambonu dışında cömert porsiyonlar yumuşaktı.

"Burns'ü takip edecek misin? Belki bir FBI ajanı olursun?" Sampson ikinci kahvesini de içtikten sonra sordu. Sonunda uyandığını söyleyebilirdim.

"Kesin olarak bilmiyorum. Bir hafta kadar sonra beni kontrol edin. Şu anda biraz tükenmiş durumdayım. Bu yemek gibi."

Sampson başını salladı. "İşe yarar. Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim Alex. Onları alt edip edemeyeceğimizi bile bilmiyorum. Kendilerini beğenmişler ama gerektiğinde dikkatli." "

Ben de aynı fikirdeydim. "Bence hit şarkıları sadece para için yaptılar. Ama bu yeterli bir açıklama değil. Cinayetleri başlatan ne oldu? Arkasında kim var? Faturaları kim ödüyor?"

Sampson'ın gözleri kısıldı. "Üçü de savaşta öldürmenin tadını aldı. Bazen olur böyle şeyler. Ben de gördüm."

Bıçağımı ve çatalımı yere bıraktım ve tabağı ittim. Omleti ve jambonu bitirmem mümkün değildi. Yulaf ezmesine zar zor dokunmuştum, onun da bir şeye ihtiyacı vardı. Belki çedar peyniri? Soğan, sotelenmiş mantar?

"Sana borçluyum. Bu büyük bir borç Alex," dedi Sampson.

Başımı salladım. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ama muhtemelen yine de tahsil edeceğim."

Arabaya geri döndük ve iki saat daha sinyali takip ettik. Yolculuk sabahtan öğleden sonraya kadar sürmüştü.

I-75'teydik, U.S. 41'e ve sonra *eski* 41'e gittik. Sonra Kennesaw Dağı Ulusal Parkı'nda dar, kıvrımlı bir köy yolundaydık. Kuzey Georgia'da üç katili takip ediyorduk, Rocky Mount'tan yaklaşık sekiz saatlik bir yolculukla beş yüz mile yakın bir mesafedeydik.

İlk seferinde sapağı geçtim ve geri dönmek zorunda kaldım. Bir hindi akbabası orada oturmuş bizi izliyordu. Buralardaki orman yoğun bir şekilde ağaçlandırılmıştı ve yapraklar sık ve huysuz görünümündü.

RDF, Suburban'ın artık hareket etmediğini gösterdi.

"Ana yol boyunca bir yere park etmeliyiz. Elimizden geldiğince arabayı saklayalım. Sonra da ormana doğru yürüelim," dedim.

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Yine de lanet ormandan nefret ediyorum."

Arabayı gizli tutacak küçük bir sapak buldum. Bagajı açtık ve her birimiz için bir spor çantasının yanı sıra silahlar, cepkane ve gece görüş gözlükleri çıkardık. NVG'ler. Sonra küçük bir kulübe görene kadar sık ormanlık alanda yaklaşık yarım mil yürüdük. Tarla taşından yapılmış bir bacadan dumanlar yükseliyordu.

Çok rahat bir yer. Ama ne için? Bir çeşit toplantı mı? Kim varmış burada?

Kulübe, Jacks Nehri'nin kaynak suları ile beslenen küçük bir gölün yakınındaydı, en azından böyle işaretlenmişti. Baldıran, akçaağaç ve kayın ağaçları açıklığı koyu yeşil bir örtüyle kaplıyordu. Bazı ağaçların genişliği iki metreyi buluyordu.

Mavi Suburban kulübenin önüne park edilmişti ama gümüş renkli bir Mercedes station wagon da vardı. Kuzey Carolina plakası vardı.

"Misafirleri var. Bu da kim?" Sampson sordu. "Belki de bir fırsat yakaladık."

Ön kapının açıldığını gördük ve Albay Thomas Starkey dışarı çıktı. Üzerinde yeşil bir tişört ve bol bir yorgunluk pantolonu vardı.

Hemen arkasında Cumberland Bölge Savcısı Marc Sherman vardı. *İsa adına.*

Ellis Cooper'ı işlemediği üç cinayetten dolayı yargılayan ve mahkum eden avukattı.

Bölüm 92

"Bu da ne böyle? Onun kim olduğunu *biliyor* musun?" Sampson sordu. Ateşi hızla yükseliyordu.

"Onu hatırlıyorum. Dediğin gibi, belki de küçük bir fırsat yakaladık. Ama Marc Sherman neden burada olsun ki?"

Sampson ve ben kulübeden yaklaşık yüz metre ötedeki birkaç eski kayın ağacının arkasına çömelmiştik. Orman ürkütücü derecede karanlıktı ve neredeyse ilkel görünüyordu. Etrafımızdaki devasa ağaçların kökleri küçük eğrelti otlarıyla kaplıydı. Oraya doğru yürürken bacaklarımız kedi otu ve böğürtlen yapışkanları tarafından iyice kırbaçlandı.

"Kennesaw, Georgia civarında bir yerlerde boka batmış durumdayız. Buraya gelmek için saatlerce yol kat ettik. Şimdi ne olacak?" John sordu.

"Şimdi bekleyeceğiz. *Dinleyeceğiz*," dedim.

Kumaş spor çantasına uzandım ve gümüş bir değneğe benzeyen bir şeye bağlı siyah bir kutu çıkardım. Bu alet, Büro'daki yeni dostlarımın hediyesi olan uzun mesafeli bir mikrofondu.

Sampson ne olduğunu görünce başını salladı. "FBI seni *gerçekten* istiyor."

Ben başımı salladım. "Öyle yapıyorlar. Bu son teknoloji ürünü bir birim. Ama biraz daha yaklaşmalıyız."

Kulübeye doğru, yüksek ağaçların arasında ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde sürünerek ilerledik. Uzun mesafe mikrofonunun yanı sıra Sampson ve benim tüfeklerimiz ve 9mm Glock'larımız vardı.

"Bunlardan birini al," dedim. "NVG'leri sevmezsen diye." Ona gece ya da gündüz çalışabilen bir cep dürbünü uzattım. Tamamen açıldığında uzunluğu 15 santimden azdı. FBI'dan bir başka değerli ödünç.

"Sanırım adil olan bu," dedi Sampson. "Çocukların muhtemelen o kulübenin içinde kendilerine ait birkaç savaş oyuncağı vardır."

"Ben de öyle düşünüyordum. Burns'e karşı kullandığım argüman buydu. Bu ve evimde peşime düştükleri gerçeği. Burns'ün kendi üç çocuğu var. Bana sempati duyuyordu."

Sampson bana doğru baktı. "Washington'dakilerin onlar olduğunu bilmediğini sanıyordum?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Öyle olduğundan pek emin değilim. Burns'e bir şey söylemek zorundaydım. Onların *yapmadığını* bilmiyorum."

Sampson sırtı ve başını salladı. "İşe alınmadan önce kovulacaksın."

Yere yakın durdum ve mikrofonun bir ucunu kulübeye doğru tuttum. Artık sadece elli metre uzaktaydık. Sesler sanki bizden sadece birkaç metre uzaktaymış gibi netleşene kadar mikrofonun etrafında döndüm.

Starkey'nin sesini tanıdım. "Bu gece biraz eğleniriz diye düşündüm, Avukat Bey. Yarın dağda geyik avlamaya gideceğiz. Var mısınız?"

"Bu gece geri dönmek zorundayım," dedi Marc Sherman. "Korkarım benim için av yok."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra bir kahkaha patladı. Üç ya da dört adam katıldı.

Brownley Harris konuştu. "Sorun değil Sherman. Kanlı parayı al ve kaç, neden yapmıyorsun? duydun mu? Şeytan bu avukatla bir görüşme yapar."

"Duydum," dedi Sherman.

"Komik, Marc. Şimdi dinle. Şeytan çok kurnazdır, bilirsin. Yani, *biliyorsun*, değil mi, Avukat? Şeytan diyor ki, 'Seni hemen şimdi kıdemli ortak yapacağım. Bugün. Genç Türk avukat sorar, 'Ne yapmam gerekiyor? Şeytan der ki, 'Ölümsüz ruhunu istiyorum. Beat. 'Ve ayrıca ailendeki herkesin ölümsüz ruhunu. Genç avukat durur, düşünür ve şeytana sert sert bakar. Sonra avukat der ki, 'Bunda ne var?'"

Kulübenin içinden şamatalı kahkahalar yükseliyordu. Sherman bile katıldı. içinde.

"Dördüncü seferde daha da komik oldu. Paramın geri kalanı sende mi?" Kahkahalar kesildikten sonra sordu.

"Elbette biliyoruz. Bize ödeme yapıldı ve size de tam olarak ödeme yapılacaktır. Anlaşmalarımıza sadık kalırız, Bay Sherman. Bize güvenebilirsiniz. Biz onurlu insanlarız." Aniden, çömeldiğimiz yerin sol tarafında yüksek bir ses duydum.

Sampson ve ben aceleyle etrafımızda döndük. Bu da neydi böyle? Kırmızı bir spor araba toprak yoldan hızla geliyordu. Çok hızlıydı.

"Bu da kim şimdi?" Sampson fısıltıyla sordu. "Başka katiller mi? Belki de Washington'dan gelen tetikçilerdir?"

"Her kimse, hareket ediyorlar."

Kırmızı arabanın bozuk toprak yolda zıplayarak ilerleyişini izledik. Suburban'ın arkasına yanaştı ve gıcırdayarak durdu.

Kulübenin ön kapısı açıldı. Önce Starkey, ardından Harris verandaya çıktılar.

Spor arabanın kapıları sanki aynı anda açılmıştı.

aksiyonun koreografisi yapıldı.

İki siyah saçlı kadın dışarı çıktı. Asyalı ve çok güzellerdi. Daracık üstler ve kısa etekler giyiyorlardı. İkisinin de ayağında yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Şoför gümüş ambalaj kâğıdına sarılı bir şişeyi havaya kaldırdı, gülümsedi ve Starkey'ye doğru salladı.

"Chào mung da den voi to am cua chúng tôi," diye seslendi Starkey ön verandadan.

"Vietnamca," dedi Sampson. "Starkey 'Kulübemize hoş geldiniz' gibi bir şey söyledi."

Bölüm 93

İki saatten fazla bir süredir rustik kulübeyi gözlemliyorduk ve şimdi güneşin dağların arkasına dalmasını izliyorduk; hava çok daha fazla soğumuştı ve vücudum kaskatı kesilmişti ve yolculuktan yorulmuştum. Rüzgâr ormanın içinde ıslık çalıyor, ıslık çalıyor ve bazen de kükrüyordu. Sanki içime doğru esiyormuş gibi hissediyordum.

"Onları yakalayacağız," diye fısıldadı Sampson kısık sesle. Sanırım beni neşelendirmeye çalışıyordu. "Belki bu gece, belki de değil. Hata yapıyorlar Alex."

Ben de buna katıldım. "Evet, öyleler. Yenilmez değiller. Hikayenin tamamını bildiklerinden bile emin değilim. Onlar sadece bunun bir parçası."

Onları kulübenin içinden duyabiliyorduk, her kelimesini. Görünüşe göre Marc Sherman parti için kalmaya karar vermişti. Kulübeden rock müzik yankılanıyordu. Janis Joplin feryat ediyordu ve Asyalı kadınlardan biri şarkıya eşlik ediyordu. Kulağa kötü bir karaoke gibi geliyordu ama kimse şikâyet etmedi. Sonra The Doors çalmaya başladı. Vietnam anıları, sanırım. "Bu son..."

Arada sırada pencerenin önünden biri geçiyordu. Asyalı kadınların ikisi de üstlerini çıkarmıştı. İkisinden uzun olanı birkaç dakikalığına dışarı çıktı. Açgözlü nefesler alarak bir esrar içti.

Harris dışarı çıktı ve ona katıldı. Kulübenin verandasında İngilizce konuştular.

"Eskiden anneni tanırdım," dedi ve kıkırdadı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Kız güldü ve duman püskürttü. "Tabii ki şaka yapıyorsun. Anlıyorum. Sayılır." Onlu yaşlarının sonunda, belki de yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Göğüsleri büyük ve fazla yuvarlaktı, büyütülmüştü. Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde hafifçe sallanıyordu.

"Hayır, onu tanıyordum. O benim annemdi. Onunla başardım, şimdi de seninle başaracağım. İroniyi görüyor musun?"

Kız yine güldü. "Görüyorum ki kafan iyi."

"O da var, benim akıllı küçük sersemim. Mesele şu ki, belki de sen benim kızımsın."

Konuşmaya kulak tıkadım ve A-çerçevesinin dış hatlarına baktım.

Kulübe. Bir ailenin tatil evine benziyordu. Üçünün seksenli yılların ortalarından beri burayı kullandığını duymuştuk. Bu ormanda işlenen cinayetlerden bahsetmişlerdi ama kimin öldürüldüğü ya da neden öldürüldüğü belli değildi. Ya da cesetlerin nereye gömüldüğü.

Jim Morrison hâlâ "The End" şarkısını söylüyordu. Televizyon da açıktı, Georgia Üniversitesi'nin futbol maçı. Georgia, Auburn'e karşı. Warren Griffin yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde Auburn'ü destekliyordu. Marc Sherman görünüşe göre Georgia'ya gitmişti ve Griffin ona takılıyordu.

Sampson ve ben güvenli bir mesafede bir menfezde kaldık. Hava daha da soğumuştı, rüzgâr büyük baldıran ve kayın ağaçlarının arasından çığlık atıyordu.

"Starkey parti yapıyor gibi görünmüyor," dedi Sampson sonunda. "Bunu fark ettin mi? Ne yapıyor o?"

"Starkey izlemeyi seviyor. O temkinli olan, lider olan. Ben biraz daha yaklaşacağım. Diğer kızı bir süredir görmedik ya da ondan haber almadık. Bu beni tedirgin ediyor."

Tam o sırada Marc Sherman'ın sesini yükselttiğini duyduk. "Tanrım, onu kesme. Dikkatli ol! Hadi dostum. K-Bar'ı bırak!"

"Neden onu kesmiyorsun?" Harris avazı çıktığı kadar bağırdı. "O senin için ne ifade ediyor? Sen kes o zaman. Dene, hoşuna gidecek. Onu sen kes, Danışman. Değişiklik olsun diye ellerini kirlet!"

"Seni uyarıyorum, Harris. İndir şu lanet bıçağı."

"*Beni uyarıyor musun?* Bu oldukça zengin. İşte, bıçağı al. *Al şunu!* bakalım!"

Avukat yüksek sesle inledi. Bıçaklandığından oldukça emindim.

Kızlar çığlık atmaya başladı. Sherman dayanılmaz bir acı içinde inliyordu. Kabinin içinde kaos hüküm sürüyordu.

"Cockadau!" Harris aniden Vietnamca bağırdı. Sesi biraz delirmiş gibiydi. Sampson bana "*Cockadau* öldürmek anlamına geliyor" dedi.

Bölüm 94

SAMPSON VE ben bir anda ayağa kalkmış ve kulübeye doğru koşmaya başlamıştık. Ön kapıya birlikte ulaştık. Önce o silahını çekerek içeri girdi.

"Polis!" diye bağırdı bangır bangır çalan rock müzik ve televizyonun üzerinden. "Polis! Eller havaya. Şimdi!"

Starkey MP5 ile ateş açtığında Sampson'ın hemen arkasındaydım. Aynı anda Griffin de odanın öbür ucundan bir tabanca ateşledi. İki Asyalı kadın kulübenin arka kapısından kaçarken çığlık atıyorlardı. Oradan hızla çıkmak için yeterli sokak zekasına sahiptiler. Küçük kadının yanağında derin bir yara olduğunu gördüm. Yüzünden kan damlıyordu.

Marc Sherman yerde hareketsiz yatıyordu. Avukatın cesedinin arkasındaki duvarda koyu kan lekeleri vardı. Ölmüştü.

Büyük silah tekrar patladı, gürültü ve duman odayı doldurdu. Kulaklarım çınılıyordu.

"Dışarı çıkın!" Sharkey diğerlerine bağırdı.

"Di di mau!" Brownley Harris bağırdı ve aslında gülüyor gibiydi. Tamamen çıldırmış mıydı? Hepsi çıldırmış mıydı?

Üç katil arka kapıdan kaçtı. Warren Griffin geri çekilenleri yoğun ateş altına aldı. Kulübenin içinde son bir çatışma istemiyorlardı. Starkey'nin ekibi için başka planları vardı.

Sampson ve ben geri çekilen adamlara ateş ettik ama kaçmayı başardılar. Yavaşça arka kapıya yaklaştık. Orada kimse beklemiyordu ve şimdilik bize başka ateş edilmedi.

Birden kulübeden gelen silah sesleri duyuldu. Yarım düzine patlama sesi. Ağaçların arasından iki kadının tiz çığlıklarını duydum.

Kulübenin köşesinden kafamı uzattım. Gördüğüm şey hoşuma gitmedi. İki kadın arabalarına ulaşamamıştı. İkisi de toprak yolda yatıyordu. Sırtlarından vurulmuşlardı. İkisi de hareket etmiyordu.

Sampson'a döndüm. "Bizim için geri gelecekler. Bizi burada, ormanda yakalayacaklar."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değil. *Onları* dışarı çıkaracağız. Ne zaman

Onları görürsek, . Uyarı yok, Alex. Tutsak yok. Ne dediğimi anlıyor ?"

Ben yaptım. Bu ya hep ya hiç mücadelesiydi. Bu bir savaştı, polis işi değil. Ve biz de onlarla aynı kurallara göre oynuyorduk.

Bölüm 95

Birdenbire korkunç bir sessizlik oldu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki ormanda yalnızmışız gibi. Jacks Nehri'nin uzaktan gelen gürültüsünü ve ağaçlardaki kuş cıvıltılarını duyabiliyordum. sincap baldıran ağacının gövdesine tırmanıyordu.

Onun dışında hiçbir şey hareket etmedi. Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey. Çok ürkütücüydü.

İçimde kötü bir his vardı, bir tuzağın içindeydik. Onlardan sonra buraya geleceğimizi biliyorlardı, değil mi? Burası onların bölgesiydi, bizim değil. Ve Sampson haklıydı, bu bir savaştı. Bir savaş bölgesinde, düşman hattının gerisindeydik. Bir çatışma bize doğru geliyordu. Thomas Starkey düşmandan sorumluydu ve bu işte iyiydi. Üçü de profesyoneldi.

"Sanırım bir kadın biraz hareket ediyor," dedi. "Onu kontrol edeceğim, Alex."

"İkimiz de gidiyoruz," dedim ama Sampson çoktan ağaçların örtüsünden sıyrılmaya başlamıştı.

"John?" Seslendim ama arkasına bakmadı.

Alçak bir çömelmeyle ileri doğru koşmasını izledim. Sampson yere yakındı ve hızlı hareket ediyordu. Bu savaşta iyiydi. O da oradaydı.

Sağ tarafındaki ormandan silah sesleri yükseldiğinde kadınların yattığı yere doğru yolu yarılamıştı.

Hâlâ kimseyi göremiyordum, sadece ağaç dallarına doğru yükselen silah dumanları vardı.

Sampson vuruldu ve sert bir şekilde yere düştü. Bacaklarını ve gövdesinin alt kısmını bir çalının üzerinden görebiliyordum. Bir bacağı kıpırdadı. Sonra hiçbir şey olmadı.

Sampson artık hareket etmiyordu.

Bir şekilde ona ulaşmalıydım. Ama nasıl? Karnımın üzerinde başka bir ağaca doğru süründüm. Ağırlıksız ve gerçek dışı hissediyordum. Tamamen *gerçek dışı*. Daha fazla silah sesi vardı. Kayalara çarpıyor, yakındaki ağaçlara çarpıyordu. Vurulduğumu sanmıyordum ama çok yaklaşmışlardı. Ateş çok şiddetliydi.

Tüfeklerden çıkan dumanların sağıma doğru yükseldiğini görebiliyordum. Havada barut kokusu da alabiliyordum.

Bu işten kurtulamayacağımızı anladım. Sampson'ı yattığı yerde görebiliyordum. Hareket etmiyordu. Bir kıpırtı bile yoktu. Ona ulaşamadım. Beni kıstırmışlardı. *Son davam.* Bunu en başından beri söylemiştim.

"John," diye . "John! Beni duyabiliyor musun?"

Birkaç saniye bekledim, sonra tekrar seslendim. "John! Bir şey taşıyın. John?"

Lütfen bir şey söyleyin. Lütfen hareket edin.

Bana hiçbir şey geri gelmedi.

Ormandan gelen bir başka yoğun ateş dışında.

Bölüm 96

Hissettiğim patlayıcı öfke ve aynı zamanda korku gibi bir şeyi DAHA ÖNCE HİÇ DENEMEMİŞTİM. Bunun savaşta olduğunu fark ettim ve ironiyi düşündüm. Askerler savaşta arkadaşlarını kaybetmiş ve biraz ya da belki çok fazla delirmişlerdi.

An Lao Vadisi'nde olan şey bu muydu? Kafamın içinde gürültülü bir uğultu, gözlerimin önünde parlak renk parıltıları vardı. Etrafımdaki her şey bana tamamen gerçeküstü geliyordu.

"John," diye tekrar seslendim. "Eğer beni duyabiliyorsan, bir şeyi hareket ettir. Bir bacağımanı oynat.

John!"

ölme. Bu şekilde olmaz. Şimdi olmaz.

Hareket etmedi, cevap vermedi. Hayatta olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Titremedi ya da seğirmedi.

şey yok.

Ormandan aniden daha fazla tüfek ateşi patlak verdi ve yüzümü yapraklara ve toprağa gömerek yere sarıldım.

Sampson'ı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Eğer yapmazsam, ölebilirdim. John ve Billie hakkında korkunç bir düşünceye kapıldım. Sonra bıraktım. Bırakmak zorundaydım. Yoksa burada öleceğim kesindi.

Sorun şu ki, ormanda, özellikle de aşına oldukları bir arazide üç ordu komandosunu nasıl alt edeceğimi bilmiyordum. Bunlar deneyimli savaş gazileriydi. Bu yüzden hemen bana yaklaşma riskine girmediler. Karanlık çökene kadar beklediler.

Çok uzun sürmez. Belki yarım saat. O zaman ölecektim, değil mi?

Büyük bir baldıran otunun arkasına uzandım ve kafamda birbirinden kopuk bir sürü düşünce dolaştı. Çocuklarımı, ölüme ne kadar hazırlıksız olduğumu ve onları bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. O kadar çok uyarı almıştım, o kadar çok kıl payı kurtulmuştum ki, ama işte buradaydım.

Sampson'ı tekrar kontrol ettim, hâlâ hareket etmemişti.

Başımı birkaç kez kaldırdım. Sadece bir saniyeliliğine. Ağaçların arasından bir göz attım.

Ormanda hareket eden hiçbir gölge yoktu. Yine de orada olduklarını, beni beklediklerini biliyordum. Üç ordu suikastçısı. Albay Thomas Starkey liderliğinde.

Buraya daha önce de gelmişlerdi; ölümün kendisi kadar sabırlıydılar. Bir sürü insan öldürmüşlerdi. Orduda. Ve ordu dışında.

Sampson'ın iki kadına yardım etmeye gitmeden önce söylediği bir şey aklıma geldi. *Onları gördüğümüzde, . Uyarı yok, Alex. Tutsak yok. Ne dediğimi anlıyor musun?*

Çok iyi anladım.

Bölüm 97

SABIR.

Bu bir bekleme oyunuydu, değil mi? Bu geceyi o kadar iyi anlıyordum. Bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair askeri jargonu bile biliyordum.

EE. Kaçın ve kurtulun.

Arkamdaki engebeli araziyi inceledim ve bana biraz koruma sağlayacak ve aynı zamanda yanlara, doğuya veya batıya hareket etmeme izin verecek bir çukura kayabileceğimi gördüm. Onların haberi olmadan pozisyonumu değiştirebilirdim.

Bu bana küçük bir avantaj sağlar.

Ve şu anda alabileceğim her şeyi alırdım. Ölü bir adam olduğumu hissediyordum. Şu anda bundan bir çıkış yolu göremiyordum. Bu yüzden oyuk ya da çukur bana çok iyi göründü.

Starkey, Griffin ve Harris'i düşündüm. Ne kadar iyidiler; onları, özellikle de Starkey'i alaşağı etmeyi ne kadar çok istiyordum. Zeki olan oydu, liderdi, üçünün en acımasızıydı. Sonra Sampson'ın söylediklerini düşündüm: *Tutsak yok*. Onlar da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

Geriye doğru kaymaya başladım. Ben buna kaymak diyorum ama neredeyse ıslak yaprakların ve yumuşak zeminin içine gömülüyordum.

En azından vurulmadan çukura inebildim. Catbrier bacaklarımın ve göğsümün her yerine yapışmıştı. Emin değildim ama ormandan görülebileceğimi sanmıyordum. Zaten kimse beni kafamdan vurmadı. O kadar uzağa değil. *Bu iyiye işaretti, değil mi? Kendi içinde bir zafer.*

Oyukta yanlara doğru süründüm -yavaşça- yüzümü soğuk toprağa ve yapraklara iyice bastırdım. Çok iyi nefes alamıyordum. İlk konumumdan on beş yirmi metre uzaklaşana kadar ilerlemeye devam ettim. Yukarı bakma riskine girmedim ama ormana ve eve olan açımın önemli ölçüde değiştiğini biliyordum.

bir yerden beni izliyor olabilirler mi? sanmıyorum.

Ama haklı mıydım?

Dinledim.

Bir dalın kırıldığını ya da çalıların kenara itildiğini duymadım. Sadece rüzgarın sabit ıslığı.

Kulağımı yere dayadım, avantaj sağlamak için her şeyi denemeye hazırdım. İŖe yaramadı.

Sonra biraz daha bekledim.

Sabır.

Sampson'ın bana ordu komandoları hakkında anlattığı şeyler kafamda canlandı. Tuhaf gerçekler. Sözüüm ona savaşta her Ranger için elli beş VC öldürmüşlerdi. Zaten hikaye de buydu. Ve kendi başlarının çaresine bakmışlardı. Vietnam Savaşı'nda sadece bir Ranger kayıp olarak listelenmişti. Diğerlerinin hepsinin hesabı tutulmuştu, her birinin.

Belki de gitmişlerdi, ormandan kaçmışlardı ama bundan şüpheliydim. Neden beni burada canlı bıraksınlar ki? *Bırakmazlardı Starkey buna izin vermezdi.*

Sampson'ı terk ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum ama bunun üzerinde durmama izin vermiyordum. Onu düşünemezdim. Şimdi değil. Daha sonra. Tabii daha sonra diye bir şey varsa.

Onları gördüğümüzde, . Uyarı

yok, Alex.

Ne anlıyor musun?

Tekrar hareket ettim, kuzeydoğuya doğru döndüm. Onlar da benim üzerime mi geliyorlardı?

Durdum. Yeni

pozisyon.

Orada biraz daha bekledim. Her dakika on dakika gibi geliyordu. Sonra bir şeyin hareket ettiğini gördüm. *Tanrım! Bu da neydi böyle?* Kendi dışkısını yiyen bir vaşaktı. Belki yirmi, yirmi beş metre ötedeydi. Benimle ilgilenmiyordu. Kendi dünyasındaydı.

Birinin geldiğini duydum ve çok yakınımıdaydı. *Ben duymadan nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Kahretsin, tam üstümdeydi!*

Bölüm 98

Beni de duymuş muydu?

Orada, birkaç adım olduğumu biliyor muydu?

Nefes almaya cesaret edemedim. Ya da gözlerimi kırpmaya.

Tekrar hareket etti.

Çok yavaş, çok dikkatli, profesyonel bir asker. Hayır, profesyonel bir katil. Büyük bir fark vardı. Yoksa var mıydı?

Bir santim bile kıpırdamadım.

Sabır.

Tutsak yok.

Neredeyse yattığım kovuğa kadar yaklaşmıştı. Benim için geliyordu. Yerimi biliyor olmalıydı.

Hangisiydi o? Starkey mi? Griffin mi? Softbol maçı sırasında çarpmaktan kaçındığım Harris mi? Şimdi beni öldürecek miydi? Yoksa ben mi onu öldürecektim?

Bir dakikadan kısa bir süre içinde biri ölecekti.

Kim olabilirdi?

Başımın üstünde kim vardı?

Kenara geldiği anda onu görebilmek için vücudumun yerini değiştirdim. Yapacağı şey bu muydu? İçgüdüleri neydi? Daha önce de bu tür takipler yapmıştı. Ben yapmamıştım. Ormanda değil. Ve bir savaş bölgesinde değil.

Tekrar hareket etti. Her seferinde birkaç santim.

Hangi cehenneme gidiyordu? Neredeyse .

Çukurun engebeli sırtını izledim ve nefesimi tuttum. Gözlerimi kırpmamaya çalıştım. Terin saçlarımdan, ensemden ve sırtımdan aşağı aktığını hissettim. İnanılmaz soğuk bir ter. Kulaklarımdaki uğultu geri gelmişti.

Birisi kenardan yuvarlanmış.

Brownley Harris. Orada onu beklediğimi görünce gözleri büyüdü. Silahım yüzüne doğrultulmuştu.

Sadece bir el ettim. *Bum.* Bir an önce burnunun olduğu yerde kara bir delik . Yüzünün ortasından kan fışkırdı. M-16'sı

elinden düştü.

"Uyarı yok," diye fısıldadım tüfeği alırken. Diğerleri arkasından yaklaşmış mıydı? Onları bekledim. Çatışmaya hiç olmadığım kadar hazırdım.

Çavuş Warren Griffin. Albay

Thomas Starkey.

Orman ürkütücüydü. Yine sessizdi. Karanlığın örtüsü altında kaçtım.

Bölüm 99

Üç çeyreklik bir ay çıkmıştı ve bu hem iyi hem de kötü bir haberdı. Artık benim için geleceklerinden emindim. Mantıklı görünüyordu, ama benim mantığım onlarınkiyle aynı mıydı?

Ormandaki ilk konumuma yakın bir yerdeydim. Ben de öyle düşünmüştüm. O zaman *emindim*.

Gözlerim istemsizce yaşardı. Sampson'ı gördüm, vurulduğu yerde hareketsiz yatıyordu. Ay ışığında cesedi net bir şekilde görebiliyordum. Ve titremeye başladım. Olanlar sonunda tüm şiddetiyle yüzüme çarpmıştı. Gözlerimi kaydırdım. Bir yumruk kalbimi sıkıyor ve onu sıkıca tutuyor, gibiydi. Toprak yolda yatan ölü kadınları görebiliyordum. Sinekler cesetlerin etrafında vızıldıyordu. Yakındaki bir ağaçtan bir baykuş öttü. Ürperdim. Sabah belki bir şahin ya da hindi akbabaları cesetleri yemeye gelecekti. getirdiğim gece gözlüklerini taktım. Bana avantaj sağlayacağını umuyordum. Belki de değil, muhtemelen de değil. Starkey ve Griffin de en iyisine sahip olacaktı. Yüksek teknoloji üreten bir şirkette çalışıyorlardı.

ekipman, değil mi?

Brownley Harris'i alt ettiğimi kendime hatırlatıp durdum. Bu bana biraz güven verdi. Beni gördüğüne çok şaşırmış görünüyordu. Şimdi ölmüştü, kibri gitmişti, bir kurşunla bir anda patlamıştı.

Ama Starkey ve Griffin'i nasıl şaşırtabilirdim ki? Silah sesini duymuş olmalılar. Belki de Harris'ten geldiğini düşündüler. Hayır, öldüğünü bilmeleri gerekiyordu.

Birkaç dakika boyunca düz bir koşu yapmayı düşündüm. Belki yola ulaşabilirdim. Yine de bundan şüpheliydim. Büyük ihtimalle denerken vurulacaktım.

Bu işte iyiydiler ama Harris de iyiydi. Deneyimliydi ve şimdi bir çukurda ölü yatıyordu. Tüfeği ellerimdeydi.

Sabır. Onları bekleyin. Onların da soruları ve şüpheleri var.

Birkaç saniye daha Sampson'ın bedenini izledim, sonra arkamı dönmek zorunda kaldım. Artık onu düşünemezdim. Düşünmemeliydim, yoksa ben de ölürdüm.

Geldiğini hiç duymamıştım; kulakları sağır eden ani bir silah patlaması. Biri ya da ikisi benimle kulübenin arasına girmişti. Silah seslerinin geldiği yöne doğru döndüm. Sonra bir ses karanlığı deldi.

yaklaş.

"Silahını indir, Cross. Seni öldürmek istemiyorum. Henüz değil."

Warren Griffin de benimle birlikte çukurdaydı. Onu şimdi *gördüm*. Göğsüme nişan almış bir tüfeği vardı. Gece gözlüğü takmıştı ve bir uzaylıya benziyordu.

Sonra Thomas Starkey göründü, o da gözlük takıyordu. Vadinin üzerindeydi ve aşağıya bakıyordu. Elindeki M-16'yı yüzüme doğrultmuştu ve korkunç bir şekilde gülümsüyordu. Zafer sırtışı.

"İşin peşini bırakamadsın, göt herif. Şimdi Brownley öldü. Ortağın da öyle," dedi Starkey. "Tatmin oldun mu?"

"İki kadını unuttunuz. Ve avukatı," dedim.

Gece görüş gözlüklerinin ardından Griffin ve Starkey'e bakarken onların da beni aynı şekilde gördüğünü bilmek çok garipti. Onları alt etmeyi o kadar çok istiyordum ki canım acıyordu. Ne yazık ki böyle bir şey olmayacaktı.

"Vietnam'da ne oldu?" Starkey'e sordum. "Bütün bunları başlatan neydi? Neydi o?"

"Orada bulunan herkes ne olduğunu biliyor. Kimse bu konuda konuşmak istemiyor. İşler kontrolden çıktı."

"Ne gibi, Starkey? Nasıl bu kadar kötüleşti?"

"İlk başta, bir müfreze vardı. Bize *söylenen* buydu.

Her neyse. An Lao Vadisi'ne onları durdurmak için gönderildik. Orayı temizlemek için." "Yani kendi askerlerimizi öldürmek için mi? Emirleriniz bunlar mıydı, Starkey?"

Bunun arkasında kim var? Cinayetler neden şimdi?"

Ölecektim ama yine de cevaplar istiyordum. Gerçeği bilmem gerekiyordu.

Ne mezar taşı ama. *Alex Cross. Gerçeği ararken öldü.*

"Bilmiyorum bile," diye tısladı Starkey. "Hepsini değil. Artık bu konuda konuşmayacağım da. Belki de yapacağım şey seni küçük parçalara ayırmak olacak. Bu orada oldu. Sana An Lao Vadisi'nde ne yapıldığını *göstereceğim*. Şu bıçağa bak. Buna K-Bar deniyor. Bununla gerçekten iyiyimdir. Son zamanlarda biraz pratik yaptım."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bazı kasaplıklarını gördüm."

Sonra hayal edebileceğim en garip şey oldu. Tekerleklerimi patlattı, aklımı tamamen bin parçaya böldü.

Starkey'nin arkasından bakıyordum. Ama arka planda farklı bir şey vardı. İlk başta ne olduğunu bilmiyordum, sonra anladım ve dizlerimin bağı çözüldü.

Sampson gitmişti!

Zaten cesedini görmemiştim. İlk başta, sadece kafamın karıştığını düşündüm. Ama sonra görmediğime emin oldum. Cesedi şurada, uzun bir kayın ağacının yanındaydı.

Şimdi değildi.

Uyarı yok, Alex.

Tutsak yok.

Ne anlıyor musun?

Sözlerinin kafamın içinde yankılandığını duydum. Tam olarak *sesini* duyabiliyordum. Starkey ve Griffin'e "Silahlarınızı indirin," dedim. "Hemen bırakın onları.

Şimdi. Şimdi!"

Şaşkın görünüyorlardı ama Starkey ve Griffin silahlarını bana doğrultmuşlardı. "Seni her yerinden keseceğim," dedi Starkey. "Bu çok uzun sürecek.

Saatlerce. Sabaha kadar burada olacağız. Söz veriyorum."

"*Silahlarınızı indirin!*" Kayın ağacının arkasından çıktığını görmeden önce Sampson'ın sesini duydum. "Ve bıçağı, Starkey! Kimseyi kesmeyeceksin."

Warren Griffin arkasını döndü. Anında boğazına ve göğsünün üst kısmına iki el ateş edildi. Sırt üstü yere düşerken silahı ateş aldı. Ölürken yaralarından kan pompalanıyordu.

"Starkey, hayır!" Bağırdım. "Hayır!"

Thomas Starkey silahını bana doğrultmuştu. Sonra göğsüne bir tane yedi. Bu onu durdurmadı. İkinci bir kurşun Starkey'in yan tarafına saplandı ve onu tam etrafında döndürdü. Üçüncüsü Starkey'nin alnına saplandı ve kanlar içinde yere . Silahı ve K-Bar'ı ayaklarımın dibindeki çukura düştü. Boş gözleri gece gökyüzüne bakıyordu.

Tutsak yok.

Sampson bana doğru geliyordu. Öne doğru gelirken, "İyiyim, iyiyim," diye mırıldandı.

Kollarıma yığılmadan hemen önce.

Beşinci Bölüm

DÖRT KÖR FARE

Bölüm 100

Sonuç olarak Jamilla, Georgia'daki silahlı saldırılardan sonra bir nimetti.

Her gün, çoğu zaman iki ya da üç kez aradı ve biraz iyileştiğimi anlayana kadar konuştuk. Fiziksel olarak yaralanan Sampson'dı ve şimdi o da iyileşiyordu ama en çok incinmiş görünen bendim. Hayatımda çok uzun zamandır çok fazla ölüm vardı.

Bir sabah erkenden Dr. Kayla Coles Beşinci Cadde'deki eve geldi. Nana ve benim kahvaltı yaptığımız mutfağa doğru yürüdü. "Bu da ne?" diye sordu kaşlarını kaldırarak ve suçlayıcı bir tavırla Parmak.

"Kafeinsiz. Berbat bir şey. Gerçek kahvenin bir hatırası, hem de kötü bir hatırası," dedi Nana yüzünü ekşitmeden.

"Hayır, *Alex'in* tabağından bahsediyorum. Sen ne yiyorsun?"

Ona malzemeleri gösterdim. "Bunlar iki yumurta, az pişmiş. İki sıcak sosis köftesinden kalanlar. Hafif yanmış patates kızartması. Ev yapımı yapışkan çörekten kalanlar. Mmm-mmm güzel."

"Bunu onun için mi yaptın?" Nana'ya dehşet içinde baktı.

"Hayır, Alex kendisi için yaptı. Bayılma nöbetimden beri kahvaltılarını çoğunu o hazırlıyor. Bu sabah kendini tedavi ediyor çünkü büyük cinayet davası nihayet sona erdi. Ve kendini daha iyi hissediyor."

"O zaman her zaman yemediğinizi varsayıyorum?"

Ona gülümsedim. "Hayır, Doktor. Genelde yumurta, sosis, yapışkan çörek ve yağlı patates yemem. Georgia'da neredeyse ölüyordum ve ölmediğim için . Sanırım kahvaltı ederek ölmeyi tercih ediyorum. Bize katılmak ister misiniz?"

Yüksek sesle güldü. "Hiç sormayacaksın sanmıştım. Arabanın kapısını açtığımda cennet gibi bir koku aldım. Mutfak kapısına kadar takip ettim."

Kayla Coles yemek yerken dava hakkında birkaç soru sordu - tek bir yumurta, portakal suyu, yapışkan bir çörekten sadece bir ısırık. Davanın ayrıntılarının çoğunu geçiştirdim, ama üç katil ve ne yaptıkları ve neden yaptıkları hakkında bildiklerim hakkında ona bir fikir verdim - *ki* bu yeterli değildi, ama bazen böyle oluyor.

"John Sampson şimdi nerede?" sordu.

"Mantoloking, New Jersey," dedim. "Diğer şeylerin yanı sıra yaraları da iyileşiyor. Bir hemşiresi var. Duyduğuma göre yatılı çalışıyormuş."

"Onun kız arkadaşı," dedi Nana. "Zaten ihtiyacı olan şey de buydu."

Kahvaltıdan sonra Dr. Coles Nana'yı evde muayene etti. Ateşini, nabzını, tansiyonunu ölçtü, stetoskopla göğsünü dinledi, ardından P ve A yaptı. Nana'nın ayak bileklerinde, ayaklarının ve ellerinin üst kısımlarında, gözlerinin altında sıvı birikip birikmediğini kontrol etti. Ninenin gözlerine ve kulaklarına baktı, reflekslerini test etti, dudaklarının ve tırnak yataklarının rengine baktı. Testin tüm unsurlarını biliyordum ve muhtemelen muayeneyi kendim de yapabilirdim, ancak Nana Kayla Coles'un ziyaretlerinden hoşlanıyordu.

Muayene sırasında gözlerimi ninemden alamadım. Orada öylece oturdu ve bana küçük bir kız gibi göründü. Tek kelime etmedi, hiç şikayet etmedi.

Kayla sözlerini bitirdiğinde, Nana nihayet konuştu. "Hâlâ hayatta mıyım? Ölmedim, değil mi? Willis'in oynadığı o korku filmindeki gibi."

"Bruce Willis. . . Hayır, sen hala bizimlesin, Nana. Çok iyi gidiyorsun."

Nana derin bir nefes aldı ve iç çekti. "O zaman sanırım yarın büyük gün. Kateter ablasyonum, radyofrekans ablasyonum, her neyse ona gireceğim."

Dr. Coles başıyla onayladı. "Bir hastaneye girip çıkacaksınız. I söz veriyorum."

Nana gözlerini kıstı. "Verdiğin sözleri tutar mısın?" "Her zaman," dedi Kayla Coles.

Bölüm 101

Akşamın erken saatlerinde Nana ve ben eski Porsche ile Virginia'ya doğru bir yolculuğa çıktık. Sadece ikimiz arabayla gidebilir miyiz diye sormuştu. Tia Teyze çocuklarla evdeydi.

"Bu arabayı ilk aldığın zamanı hatırlıyor musun? Neredeyse her Pazar gezintiye çıkardık. Bütün hafta bunu iple çekerdim," dedi Washington'dan çıkıp otoyola çıktığımızda.

"Araba neredeyse on beş yaşında," dedim.

"Yine de oldukça iyi çalışıyor," dedi Nana. Gösterge panelini okşadı. "Çalışan eski şeyleri severim. Uzun, çok uzun zaman önce, her Pazar Charles'la birlikte arabayla gezmeye giderdik. Bu sen benimle yaşamaya başlamadan önceydi, Alex. Büyükbabanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "İstediğim kadar değil. Sadece evin etrafındaki fotoğraflardan. Ben küçükken ikinizin Kuzey Carolina'ya ziyarete geldiğinizi biliyorum. Keldi ve kırmızı jartiyer giyerdi."

"Ah, korkunç, korkunç jartiyerleri. Birkaç düzine çifti vardı. Hepsi kırmızı."

Başını salladı. Sonra Nana bir iki dakikalığına kendi içine döndü. Büyükbabam hakkında çok sık konuşmazdı. Henüz kırk dört yaşındayken ölmüştü. O da Nana gibi öğretmendi, ama o matematik, Nana ise İngilizce öğretiyordu. Güneydoğu'da aynı okulda çalışırken tanışmışlardı.

"Büyükbaban mükemmel bir adamdı, Alex. Süslenmeyi ve güzel bir şapka takmayı severdi. Şapkalarının çoğu hala bende. Buhran döneminden geçiyorsunuz, gördüğümüz şeyler, bazen giyinmeyi seviyorsunuz. İnsana kendini iyi hissettiriyor."

Bana doğru baktı. "Yine de bir hata yaptım Alex."

Ona şöyle bir baktım. "Bir hata mı yaptınız? Bu büyük bir şok. Yolun kenarına çeksem iyi olacak."

Kıkırdadı. "Hatırlayabildiğim kadarıyla sadece bir tane. Aşık olmanın ne kadar iyi bir şey olduğunu biliyordum. Charles'ı gerçekten sevmiştim. O öldükten sonra bir daha aşkı bulmaya çalışmadım. Sanırım başarısız olmaktan korkuyordum. Acıması değil mi, Alex? Ben

Bu hayatta bulduğum en iyi şeyin peşinden gitmekten çok korktum."

Uzandım ve omzunu okşadım. "Bizi terk edecekmişsin gibi konuşma."

"Hayır, değilim. Doktor Kayla'ya çok güveniyorum. Eski borçlarımı tahsil etmeye başlamamın zamanı gelip gelmediğini bana söyleyecektir. Bu arada ben de bunu yapmayı planlıyorum."

"Yani bu bir kıssa, bir ders mi?"

Nana başını salladı. "Pek sayılmaz. Arabanla bu güzel gezintiyi yaparken sadece bir anekdot. Sür bakalım, genç adam. Devam et. Bundan büyük keyif alıyorum. Bunu daha sık yapmalıyız. Her pazar yapmaya ne dersin?"

Virginia'ya gidiş ve dönüş yolculuğumuz boyunca bir kez bile Nana'nın ertesi sabah hastanede geçireceği ameliyattan bahsetmedik. Belli ki istememişti ve ben de buna saygı duydum. Ama ameliyat, onun yaşında, beni herhangi bir cinayet vakası kadar korkuttu. Hayır, aslında beni daha çok korkuttu.

Eve döndüğümüzde yukarı çıktım ve Jamilla'yı aradım. İşteydi ama yine de yaklaşık bir saat konuştuk.

Sonra bilgisayarımın başına oturdum. Georgia'dan döndüğümünden beri ilk kez Üç Kör Fare ile ilgili notlarımı açtım. Eğer yapabilirsem cevaplamam gereken büyük bir soru vardı. Büyük bir soru.

arkasında kim vardı?

Gerçek katil kimdi?

Bölüm 102

Çalışma masamda uyuyakalmışım, sabah üç gibi uyandım. Birkaç saatliğine yatak odama gittim. Alarm beşte çaldı.

Nana'nın saat altı buçukta St. Anthony Hastanesi'nde olması gerekiyordu.

Dr. Coles onun günün ilk ameliyatlarından biri olmasını istedi, personeldeki herkes taze ve uyanıkken. Tia Teyze Küçük Alex'le evde kaldı ama ben Damon ve Jannie'yi hastaneye getirdim.

Tipik antiseptik görünümlü bekleme salonunda oturduk, salon yedi buçuk gibi insanlarla dolmaya başladı. İçerideki herkes gergin, endişeli ve kıpır kıpır görünüyordu ama sanırım biz en kötülerini arasındaydık.

"Ameliyat ne kadar sürüyor?" Damon bilmek istedi.

"Uzun sürmez. Gerçi Nana önce girmeyebilirdi. Duruma göre değişir. Basit bir işlem Damon. AV düğümüne elektrik enerjisi veriliyor. Elektrik biraz mikrodalgadaki ısıya benziyor. Kulakçıklar ve karıncıklar arasındaki yolu keser ve Nana'nın düzensiz kalp atışına neden olan ekstra uyarıları durdurur. Hepsini anladın mı? Beni buna zorlamayın ama olanlara oldukça yakın."

"Bunlar olurken Nana uyanık mı?" Jannie bilmek istedi. "Muhtemelen.

Nineni bilirsin. Ona hafif bir yatıştırıcı verdiler ve sonra lokal anestezi."

"Ona dokunmayacağım," dedi Jannie.

Bu yüzden konuştuk, bekledik, endişelendik ve endişelendik ve olması gerektiğini düşündüğümünden daha uzun sürdü. Zihnimin kötü yerlere gitmesine izin vermemeye çalıştım. O anla temas halinde kalmak istedim.

Ninemle ilgili güzel anılar canlandı gözümde ve bunlar biraz dua gibiydi. Onun benim için olduğu kadar çocuklar için de ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Nana'nın koşulsuz sevgisi, bize olan güveni ve hatta bazen sinir bozucu olsa da muhtaçlığı olmasaydı hiçbirimiz olduğumuz yerde olamazdık.

"Ne zaman ?" Jannie bana baktı. Güzel kahverengi gözleri belirsizlik ve korkuyla doluydu. Nana'nın hepimiz için gerçekten bir anne olduğunu fark ettim. Nana Mama, nineden çok anneydi.

"O iyi mi?" Damon sordu. "Bir sorun var, değil mi? Sence de bu iş çok uzun sürmüyor mu?"

Ne yazık ki ben öyle düşündüm. "O gayet iyi," dedim çocuklara.

Biraz daha zaman geçti. Yavaş yavaş. Sonunda başımı kaldırdım ve Dr. Coles'un bekleme odasına girdiğini gördüm. Hızlı bir nefes aldım ve çocukların gerçekten ne kadar endişeli ve gergin olduğunu görmelerine izin vermemeye çalıştım.

Sonra Kayla Coles gülümsedi. Ne kadar güzel, muhteşem bir gülümsemeydi, uzun zamandır gördüklerimin en iyisiydi.

"O mi?" Ben sordum.

"Aslar," dedi. "Ninen sert bir kadın. Şimdiden seni soruyor."

Bölüm 103

Nana'yı nekahet odasında bir saat ziyaret ettikten sonra gitmemiz istendi. Dinlenmesi gerekiyordu.

O sabah on bir gibi çocukları okula bıraktım. Sonra eve gidip ofisimde biraz daha iş yaptım.

Ron Burns için bir şey araştırıyordum, hüküm giymiş cinsel suçlularla ilgili garip ama ilgi çekici bir dava. Karşılığında bana kontrol etmek istediğim bazı ABD Ordusu kayıtları . Bazıları ACIRS ve RISS'ten gelmişti ama çoğu doğrudan Pentagon'dan geliyordu. Konulardan biri Üç Kör Fare'ydi.

Gerçek katil kimdi? Thomas Starkey'e kim emir verdi? Cinayetleri kim onayladı? Neden özellikle bu adamlar hedef alındı?

Ve en önemlisi, neden sadece Üç Kör Fare'nin onları öldürmesi yerine onlara tuzak kuruldu? Amaç onlara korkuyu göstermek miydi - avlandıkları korkusunu, başka birinin hayatlarını ele geçirdiği korkusunu?

Nana'yı, onun ne kadar güçlü olduğunu ve o sabah bir şeyler ters gitmiş olsaydı onu ne kadar özleyeceğimi düşünüp duruyordum. Kayla Coles'tan bir telefon alacağım ve bana "Üzgünüm, Nana etti" diyeceği gibi korkunç, suçluluk dolu bir hayal kafamda dönüp . *Neyin yanlış gittiğini bilmiyoruz. Çok üzgünüm.*

Telefon gelmedi ve kendimi işe verdim. Nana yarın evde olacaktı. Onun için endişelenmeyi bırakmalı ve aklımı daha iyi kullanmalıydım.

Ordu kayıtları ilginçti ama aynı zamanda bir IRS denetimi kadar iç karartıcıydı. Vietnam, Laos ve Kamboçya'da haydutça faaliyetler olduğu açıktı. Ordu, en azından resmi olarak, olanları görmezden geliyor ve çok yakından bakmıyor gibiydi. Elbette polis departmanlarında olduğu gibi suiistimalleri soruşturan sivil inceleme kurulları yoktu. Basının da neler olup bittiğini değerlendirmesinin bir yolu yoktu. Küçük köylerde kurbanların aileleriyle nadiren röportaj yapıyorlardı. Amerikalı muhabirlerin çok azı Vietnamca biliyordu. Bunun iyi ve kötü yanı, ordunun bazen ateşe karşılık vermesiydi. Belki de etkili bir şekilde savaşmanın tek yolu buydu.

bir gerilla savaşı. Ama yine de son birkaç yıldır Amerika'da işlenen cinayetlere ilham verecek ne olduğunu bilmiyordum.

Albay Thomas Starkey, Yüzbaşı Brownley Harris ve Çavuş Warren Griffin'in kayıtlarını incelemek için birkaç yorucu saat harcadım. Ordu kariyerlerinin en azından yazılı olarak örnek teşkil ettiğini gördüm. Vietnam'a kadar geri gittim ve bu durum devam etti. Starkey yüksek madalyalı bir subaydı; Harris ve Griffin iyi askerlerdi. Kayıtlarda Vietnam'da bu üçlü tarafından işlenen suikastlarla ilgili hiçbir şey yoktu. Tek bir kelime bile.

Ne zaman tanıştıklarını ve nerede birlikte görev yaptıklarını bilmek istiyordum. Kayıtları karıştırmaya devam ettim, umut ettim ama bağlantı noktasını bulamadım. Vietnam ve Kamboçya'da birlikte savaştıklarını biliyordum. Her sayfayı ikinci kez gözden geçirdim.

Ama kayıtlarda Güneydoğu Asya'da birlikte çalıştıklarını gösteren hiçbir şey yoktu. Tek bir kelime bile.

Arkama yaslandım ve Beşinci Cadde'bakarak gözlerimin kamaşmasına izin verdim. Aklıma gelen tek bir sonuç vardı ve hoşuma gitmedi.

Ordu kayıtları değiştirilmişti.

Ama neden? Ve kim tarafından?

Bölüm 104

Henüz bitmemişti.

Bunu midemin çukurunda hissedebiliyordum ve mide bulandırıcı duygudan, belirsizlikten, kapanış eksikliğinden nefret ediyordum. Ya da belki de peşini bırakamıyordum. Tüm o çözülmemiş cinayetler. *Gerçek katil kimdi? Tuhaf cinayetlerin arkasında kim vardı?*

Georgia'daki silahlı saldırıdan bir hafta sonra, Ronald Burns'ün Washington'daki FBI merkezinin beşinci katındaki ofisinde oturuyordum. Burns'ün asistanı, yirmili yaşlarının ortasında, tıraşlı bir erkek, bize güzel porselen fincanlarda kahve getirmişti. Gümüş bir tepside de taze mini pastalar vardı.

"Her şeyi alarak mı?" Müdüre sordum. "Sıcak kahve ve çörek."

"Anladın," dedi, "utanmazca manipülasyon. Devam et."

Onu yıllardır tanıyordum ama Burns'le ancak son birkaç aydır yakın çalışıyordum. Şimdiye kadar gördüklerim hoşuma gitmişti ama daha önce de kandırılmışım.

"Kyle Craig ?" Ona sordum.

Burns, "Colorado'da onun için mümkün olduğunca rahatsız edici bir ortam yaratmaya çalışıyoruz," dedi. Kendi kendine gülümsemesine izin verdi. Craig hapse atılmasına yardım ettiğim eski bir kıdemli ajandı. Kaç cinayet işlediğini hâlâ tam olarak bilmiyordum ama en az on bir, muhtemelen çok daha fazlaydı. Burns ve ben Kyle'ın arkadaşımız olduğuna inanmıştık. Hayatım boyunca yaşadığım en büyük ihanetti ama tek ihanet değildi.

"Onu günün büyük bölümünde tek başına tutmak zorundayız. Tabii ki kendi güvenliği için. Tek başına olmaktan nefret ediyor. Bu onu daha da delirtiyor. Gösteriş yapacak kimse yok."

"İçeride Kyle'ı çalışan psikiyatristler yok mu?"

Burns başını salladı. "Hayır, hayır. İyi bir fikir değil. Bu onlar için çok tehlikeli olur."

"Ayrıca, Kyle ilgiden hoşlanacaktır. Bunu arzuluyor. O bunun için bir bağımlı." "Aynen öyle."

Kyle'ın inzivaya çekilmiş görüntüsüne gülümsedik, umarım hayatının sonuna kadar. Ne yazık ki, diğerleriyle temas kurduğunu biliyordum.

Özellikle de Tran Van Luu.

"Kyle'ın bu cinayetlerle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?" Burns sonunda sordu.

"Elimden geldiğince kontrol ettim. Floransa'ya atanmadan önce Luu'yu tanıdığına dair hiçbir kanıt yok."

"Orayı ziyaret ettiğini biliyorum Alex, hâlâ Büro'dayken. Kesinlikle hem maksimum güvenlik biriminde hem de ölüm hücresindeydi. Luu ile tanışmış olabilir. Bu mümkün. Korkarım Kyle'ı asla tanıyamazsın."

Bu şeytani cinayet planının arkasında bir şekilde Kyle'ın olabileceği ihtimalini neredeyse düşünmek istemiyordum. Ama bu mümkündü. Yine de, o kadar ihtimal dışı görünüyordu ki, buna pek itibar etmedim.

"Teklifimi düşünecek vaktin oldu mu?" Burns sordu.

"Hala sana verecek bir cevabım yok. Özür dilerim. Bu benim ve ailem için büyük bir karar. Eğer teselli olacaksa, bir kez yere indiğimde etrafta zıplamam."

"Tamam, benim için sorun değil. Teklifi süresiz olarak masada bırakamayacağımı anlıyorsun değil mi?"

Başımı salladım. "Bununla başa çıkma şeklini takdir ediyorum. Hep böyle hasta mısın?"

"Ne zaman ," dedi Burns ve öylece bıraktı. Sandalyelerimizin arasındaki sehpadan birkaç klasör aldı. Onları bana doğru uzattı.

"Senin için bir şeyim var, Alex. Bir göz at."

Bölüm 105

"Büro'nun görmemi istediğiniz kaynaklarından DAHA FAZLASI," dedim ve Burns'e gülümsedim.

"Bunu seveceksin. Gerçekten iyi bir şey. Umarım yardımcı olur. Bu ordu davasını kapattığınızı görmek istiyorum. Bununla da ilgileniyoruz."

Klasörlerden birine uzandım ve bir ceketten solmuş bir yama gibi görünen bir şey çıkardım. Kumaşı daha yakından incelemek için havaya kaldırdım. Yama yeşil haki renkteydi ve kumaşa dikilmiş bir arbalet gibi görünüyordu. *Yamanın üzerinde bir de saman bebek vardı. Ürkütücü, korkunç bir saman bebek. İlk kez Ellis Cooper'ın evinde gördüğüm türden.*

"Bu yama New York'ta yaşayan on altı yaşındaki bir çete üyesinin ceketinden çıktı. Ait olduğu çetenin adı Hayalet Gölgele. New York'taki Canal Street'te bulunan farklı kafeleri karargâh olarak kullanıyorlar. Buna gezici çete deniyor," dedi Burns.

"NYPD ile birlikte yürüttüğümüz bir görev gücü çete üyesini buraya getirdi. NYPD için değerli olabileceğini düşündüğü bazı bilgileri takas etmeye karar verdi. Ama değildi. Ama sizin için değerli olabilir."

"Nasıl yani?" Ben sordum.

"Geçen ay sana birkaç e-posta gönderdiğini söylüyor Alex. New York'ta bir teknik lisede bilgisayar kullanıyormuş."

"O Foot Soldier mı?" diye sordum ve şaşkınlıkla başımı salladım.

"Hayır. Ama Foot Soldier için bir haberci olabilir. Vietnamlı. Arbaletin sembolü popüler bir halk hikayesinden geliyor. Hikayeye göre arbalet her ateşlendiğinde on bin kişiyi öldürebilirmiş. Hayalet Gölgele kendilerini çok güçlü görürler. Sembollere, efsanelere ve büyüye çok önem verirler.

"Dediğim gibi, bu çocuk ve çete arkadaşları zamanlarının çoğunu kafelerde geçiriyor. Tien lên oynuyor, café su da içiyorlar. Çete New York'a Kaliforniya'daki Orange County'den taşınmış. Yetmişli yıllardan bu yana Orange County'ye yüz elli binden fazla Vietnamlı mülteci yerleşti. New York'taki çete Vietnam tarzı suç faaliyetlerini tercih ediyordu. Yılan kafalı denenen yasadışı yabancıların kaçakçılığı, kredi kartı dolandırıcılığı, yazılım ve bilgisayar parçaları soygunları. Bu size yardımcı olur mu?"

Başımı salladım. "Tabii ki öyle."

Burns bana başka bir dosya uzattı. "Bu da yardımcı olabilir. Viet çetesinin eski lideri hakkında bilgiler var."

"Tran Van Luu."

Burns başını salladı. "Altmış dokuz ve yetmiş bir tur yaptım. Deniz piyadesiydim. Kendi keşif adamlarımız vardı. Tıpkı Starkey ve ekibi gibi düşman bölgesine düşerlerdi. Vietnam bir gerilla savaşıydı, Alex. Bazı adamlarımız gerillalar gibi davranıyordu. Onların işi düşman hatlarının gerisinde tahribat yaratmaktı. Sert ve cesurdular ama içlerinden birkaçı inanılmaz derecede duyarsızlaştı. Bazen durumsal etik uyguladılar."

"mı?" Dedim. "Terörizmden , değil mi?" "Evet." Burns başını salladı.

"Ben de öyle dedim."

Bölüm 106

FBI bu sefer beni Colorado'ya kaçırdı. Ron Burns bu davayı da kendi davası haline getirmişti. Uzun cinayetler dizisinin arkasındaki kişi ya da kişileri arıyordu.

Floransa'daki tecrit ünitesi, oraya ilk ziyaretimde olduğu kadar baskıcı görünüyordu. Güvenlik Barınma Birimi'ne girdiğimde, haki üniformalı gardiyanlar kurşun geçirmez camlı gözetleme pencerelerinden beni izliyordu. Kapılar ya parlak turuncu ya da nane yeşiliydi. Kum rengi duvarlar boyunca her on adımda bir kamera vardı.

Tran Van Luu ile buluştuğumuz hücrede yere sabitlenmiş bir masa ve iki sandalye vardı. Bu sefer onu bana çelik yelekli ve kalın eldivenli üç gardiyan getirdi. Son zamanlarda bir sorun yaşanıp yaşanmadığını merak ettim. Şiddet mi?

Luu'nun elleri ve ayak bilekleri görüşmemiz için kelepçelenmiş ve kelepçelenmişti. Çenesinden sarkan kır saçlar son ziyaretimizden daha da uzun görünüyordu.

Burns'ün bana verdiği ceket yamasını ceketimin cebinden çıkardım. "Bu ne anlama geliyor? Artık saçmalık yok."

"Hayalet Gölgeler. Bunu zaten biliyorsun. Çapraz çubuk sadece folklorik bir şey. Sadece bir tasarım."

"Peki ya saman bebek?"

Bir an sessiz kaldı. Luu'nun ellerinin yumruk şeklinde kıvrıldığını fark ettim. "Sanırım sana Amerikan ordusu için gözcülük yaptığımı söylemiştim. Bazen köylere kartvizit bırakırdık. Hatırladığım *kadarıyla* bir tanesinde kafatası ve çapraz kemikler vardı ve *üzerinde "En iyisini gönderecek kadar önemsiyorsanız"* yazıyordu. Amerikalılar bunun çok komik olduğunu düşünmüşlerdi."

"Hasır bebek ne anlama geliyor? Bu senin kartvizitin mi? Tüm cinayet mahallerine bırakıldı mı? Ya da daha sonra askerlerin evlerine?"

Omuz silkti. "Belki de. Siz söyleyin, Dedektif. Cinayet mahallinde değildim."

"Bu özel kartvizitin anlamı ne olabilir? Saman bebek mi?"

"Birçok şey var, Dedektif. Hayat o kadar basit değil. Hayat sadece ses ısırlıkları ve kolay çözümlerden ibaret değildir. Benim ülkemde popüler din esnektir. Budizm

hem Çin hem de Hindistan'dan. Taoizm. Konfüçyanizm. Atalara tapınma Vietnam'daki en eski ve en yerli inançtır."

Parmağımla ceket yamasına dokundum.

"Saman bebekler bazen ölüleri onurlandırmak için yapılan ritüellerin bir parçası olarak yakılır ya da nehirde yüzdürülür. Kötü ruhlar, öldürülen ya da uygun şekilde gömülmeden ölenlerin hayaletleridir. Saman bebek, suç işleyen kişiye, bebeğin yerinde olması gerekenin *kendisi* olduğunu hatırlatan tehditkar bir mesajdır."

Başımı salladım. "Bana bilmem gerekenleri söyle. Buraya geri dönmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Sen de yapmamalısın. Günah çıkarmaya ihtiyacım yok. Bu daha çok Batı'ya özgü bir kavram."

"Olanlar hakkında hiç suçluluk hissetmiyor musun? Masum insanlar öldü."

"Ve devam edecek. Gerçekten bilmek istediğin şey nedir? Müthiş dedektiflik çalışman nedeniyle sana bir şey borçlu olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Beni kullandığını kabul ediyor musun?"

Luu omuz silkti. "Hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Neden edeyim ki? Ben bir gerilla savaşçısıydım. Yaklaşık altı yıl boyunca An Lao ormanlarında hayatta kaldım. Sonra Kaliforniya ve New York ormanlarında hayatta kaldım. Bana ne verilirse onu kullanırım. Durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorum. Eminim siz de aynısını yapıyorsunuzdur."

"Bu hapishanedeki gibi mi?"

"Özellikle de hapishanede. Aksi takdirde, oldukça zeki bir adam bile delirebilir. "Zalim ve olağandışı" deyimini duymuşsunuzdur. Yedi metreye on iki metrelik bir hücre. Günde yirmi üç saat. İletişim sadece kapıdaki bir hücre deliğinden sağlanıyor."

Masaya doğru eğildim, yüzüm Luu'nunkine yakındı. Kan hücum ediyordu. Tran Van Luu Foot Soldier'dı. Öyle olmalıydı. Ve istediğim cevaplar ondaydı. Tüm bu cinayetlerden de o mu sorumluydu?

"Peki Çavuş Ellis Cooper'ı neden öldürdün? Diğerlerini? Neden ölmek zorundaydılar? Hepsi intikam için mi? An Lao Vadisi'nde ne haltlar döndüğünü anlat bana. Söyle de gideyim."

Başını iki yana salladı. "Sana yeterince söyledim. Evinize gidin, Dedektif. Daha fazlasını duymanıza gerek yok. Evet, ben Foot Soldier'ım. Aradığınız diğer cevaplar ülkenizdeki insanların duyması için çok fazla. Bu cinayet davasının peşini bırakın. Sadece bu seferlik Dedektif, *bırakın* gitsin."

Bölüm 107

Kalkıp için hiçbir hareket yapmadım.

Tran Van Luu bana kayıtsızca baktı, sonra gülümsedi. Bunu bekliyor muydu? İnatçılık mı? Obtuseness? En başta beni bu yüzden mi işe dahil etmişti? Kyle Craig'le benim hakkımda konuşmuş muydu? Ne kadarını biliyordu? Her şeyi mi, yoksa bulmacanın daha fazla parçasını mı?

"Devam eden yolculuğunuz benim için ilginç. Senin gibi adamları anlamıyorum. Korkunç şeylerin neden olduğunu bilmek istiyorsunuz. Ara sıra da olsa bir şeyleri düzeltmek istiyorsunuz.

"Daha önce de acımasız katillerle uğraştınız. Gary Soneji, Geoffrey Shafer, Kyle Craig, tabii ki. Ülkeniz çok fazla katil üretti, Bundy, Dahmer ve diğerleri. Bu kadar medeni bir ülkede neden böyle oluyor anlamıyorum. Bu kadar çok nimete sahip bir yerde."

Başımı salladım. Gerçekten ben de bilmiyordum. Ama Luu bu konuda söyleyeceklerini istiyordu. Kyle'a da aynı soruları sormuş muydu? "Her zaman bunun yüksek beklentilerle ilgili olduğunu düşünmüşümdür. Pek çok Amerikalı mutlu olmayı, sevmeyi bekler. Sevilmediğimizde bazılarımız öfkeye kapılıyor. Özellikle de çocukken başımıza gelmişse. Sevgi yerine nefret ve istismarla karşılaşsak. Anlamadığım şey, neden bu kadar çok Amerikalının çocuklarını istismar ettiği."

Luu bana baktı ve gözlerinin benimkileri incelediğini hissedebiliyordum. Yeni ve tuhaf bir katil türü müydü, bir lord celladı mı? Vicdanı var gibi görünüyordu. Felsefeciydi. Bir filozof-savaşçı mı? *Ne kadarını biliyordu? Dava burada bitiyor muydu?*

"Neden birisi Ellis Cooper'ın öldürülmesini organize etti?" Sonunda ben sordum. "Basit bir soru. Benim için cevaplar mısın?"

Kaşlarını çattı. "Pekâlâ. O kadarını yapacağım. Cooper sana ve arkadaşın Sampson'a yalan söyledi. Yalan söylemekten başka çaresi yoktu. Kayıtlarında öyle yazmasa da Çavuş Cooper An Lao Vadisi'ndeydi. Onu on iki yaşında bir kızı infaz ederken gördüm. İnce, güzel, masum. tecavüz ettikten sonra öldürdü. Bu konuda yalan söylemek için bir nedenim yok. Çavuş Cooper bir katil ve tecavüzcüydü.

"Hepsi vahşet işledi; hepsi *katildi*. Cooper, Tate,

Houston, Etra. Harris, Griffin ve Starkey de. K r Fareler. En kötüleri, en kana susamışları onlardı. Bu yüzden diğ rlerini avlamak için onları seçtim. Evet, *bendim*, Dedektif. Ama zaten burada  l me mahkum edildim. Bana yapabileceğiniz başka bir şey yok.

"Albay Starkey'e, cinayetlerin neden bu binada işlendiğı hiç söylenmedi. ABD. Kimliğimi bilmiyordu. O bir suikast ıydı; hiç sormadı. Sadece parasını istiyordu.

"Ritüellere ve sembolizme inanırım ve intikama inanırım. Suçlular cezalandırıldı ve cezaları su larına uygun oldu. G m lmemiş  l lerimizizin intikamı alındı ve ruhları nihayet dinlenebilir. Askerleriniz kartvizitlerini bıraktı, ben de  yle. Burada düşünmek için bolca zamanım vardı, planlarımı yapmak için bolca zamanım vardı. İntikam için yanıp tutuşuyordum ve bunun basit ya da kolay olmasını istemiyordum. Siz Amerikalıların dediğı gibi,  deşmek istedim. Aldım, Dedektif. şimdi huzur içindeyim."

Hiçbir şey göründüğü gibi değıldi. Ellis Cooper başından beri yalan söylemişti. Sampson'a ve bana masumiyetini ilan etmişti. Ama ben Tran Van Luu'ya inandım. Hikayeyi anlatış şekli tamamen ikna ediciydi.  lkesindeki vahşete tanık olmuş, hatta belki de bizzat işlemişti. Burns' n kullandığı ifade neydi? Ortalığı kasıp kavurmak.

"Ordunun An Lao Vadisi'nde söylediğı bir söz vardı. Duymak ister misin?" diye sordu.

"Evet. Anlayabildiğim kadar çok şey anlamam gerekiyor. Beni yönlendiren şey bu." "İfade şuydu: *Hareket ediyorsa, VC'dir.*"

"Bütün askerlerimiz bunu yapmadı."

"Aslında çok değıl, ama bazıları. Taşradaki köylere gelirlerdi. Buldukları herkesi öldürüyorlardı. *Eğer hareket ederse. . .* Vietkong'u korkutmak istediler ve korkuttular da. Saman bebekler gibi kartvizitler bıraktılar, Dedektif. Köy köy dolaştılar. Bütün bir ülkeyi, bir kültürü yok ettiler."

Luu bir an durakladı, muhtemelen o ana kadar duyduklarımı düşünmemi sağlamak için. " l lerin yüzlerini ve bedenlerini boyamayı severlerdi. En sevdikleri renkler kırmızı, beyaz ve maviydi. Bunun da çok komik olduğunu d ş n rlermiş. Cesetleri asla g mm yorlar, sadece sevdiklerinin bulması için bırakıyorlardı.

"Ailemi yüzleri maviye boyanmış halde buldum. Onların *hayalet gölgeleri* o günden beri peşimi bırakmıyor."

Bir an için onu durdurmak zorunda kaldım. "Neden kimseye söylemedin? Bunlar olurken neden orduya gitmedin?"

Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Yaptım, Dedektif. İlk amirim Owen Handler'a gittim. Ona An Lao'da neler olduğunu anlattım. Zaten biliyordu. Komutanı biliyordu. Hepsi biliyordu. Birkaç ekip kontrolden çıkmıştı.

O da pisliği temizlemeleri için suikastçıları gönderdi."

"Peki ya buradaki masum kurbanlar ne olacak? Starkey ve ekibinin Cooper ve diğerklerini tuzağa düşürmek için öldürdüğü kadınlar ne olacak?"

"Ah, ordunuzun bunun için bir terimi vardı: 'ikincil hasar'."

Bana anlattığı şey kafamın içinde kaynarken Luu'ya "Bir soru daha" dedim.

"Sor. O zaman beni yalnız bırakmanı istiyorum. Geri gelmeni istemiyorum."

"Albay Handler'ı sen öldürmedin, değil mi?"

"Hayır. Neden onun acısına son vereyim ki? Albay Handler'ın korkaklığı ve utancıyla yaşamasını istedim. şimdi gidin. şımız bitti."

"Handler'ı kim öldürdü?"

"Kim bilir? Belki de dördüncü bir kr fare vardır."

ıkmak için ayağa kalktım ve gardiyanlar hücreye geldi. Luu'dan korktuklarını görebiliyordum ve burada geçirdiği süre içinde ne yaptığını merak ediyordum. Korkunç ve karmaşık bir adamdı, bir Hayalet Gölge. Birkaç intikam cinayeti planlamıştı.

"Başka bir şey daha var," dedi sonunda. Sonra gülümsedi. Glmsemi korkunçtu, yüz buruşturucuydu, içinde neşe ya da neşe yoktu. "Kyle Craig merhaba diyor. İkimiz konuşuyoruz. Bazen senin hakkında bile konuşuyoruz. Kyle, yapabiliyorken bizi durdurman gerektiğini söylüyor. İkimizi de indirmeniz gerektiğini söylüyor." Luu hücreden çıkarılırken güldü. "Bizi durdurmalısınız, Dedektif."

"Kyle'a karşı dikkatli ol," dedim ve bir tavsiyede bulundum. "O kimsenin arkadaşı değil."

"Ben de değilim," dedi Tran Van Luu.

Bölüm 108

Luu götürülür götürülmez, Kyle Craig tecrit ünitesindeki ölüm hücresinde bulunan görüşme odasına getirildi. Onu bekliyordum. *Ziller takılıydı.*

Üç silahlı muhafız tarafından içeri götürülürken, "Ziyarete gelmeni bekliyordum, Alex," dedi. "Hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Asla, asla."

"Her zaman bir adım önde, öyle değil mi Kyle?" Ben sordum.

Hücreye ve gardiyanlara bakarken güldü ama neşeden eser yoktu. "Görünüşe göre değil. Artık değil."

Kyle karşımda oturuyordu. İnanılmaz derecede zayıftı ve onu son gördüğümünden beri daha da kilo vermiş görünüyordu. O kemikli kafatasının içinde zihninin dakikada bir mil yol aldığını hissediyordum.

"Yakalandın çünkü yakalanmak istiyordun," dedim. "Bu çok açık."

"Tanrım, bana psikoloji saçmalığını bırak. Eğer psikolog Dr. Cross olarak geldiyseniz, arkanızı dönüp hemen şimdi gidebilirsiniz. Beni gözyaşlarına boğacaksınız."

"Bir cinayet masası dedektifi olarak konuşuyordum," dedim.

"Bu biraz daha iyi sanırım. Kibirli bir polis olmanı hazmedebiliyorum. Pek psikiyatrist sayılmazsın, ama yine de bu pek bir meslek sayılmaz. Benim için hiçbir şey yapmadı. Benim kendi felsefem var: Hepsini öldür, Tanrı'ya bırak. Bunu analiz et."

Ben bir şey söylemedim. Kyle her zaman kendi konuşmasını dinlemeyi severdi. Soru sorduğunda, cevaben ne söylerseniz söyleyin genellikle alay etmek isterdi. Yem atmak ve alay etmek için yaşırdı. Onda bir şeylerin değiştiğinden şüpheliydim.

Sonunda gülümsedi. "Oh, Alex, zeki olan sensin, değil mi? Bazen hep bir adım önde olanın sen olduğunu düşünüp dehşete kapılıyorum."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Hiç sanmıyorum, Kyle."

"Ama sen cehennemden gelen bir saldırı köpeği kadar ısrarcısın. Acımasızsın. Öyle değil mi?"

"Bu konuda pek düşünmüyorum. Siz öyle diyorsanız, muhtemelen ."

Gözleri kısıldı. "Şimdi de küçümsüyorsun. Bundan hoşlanmıyorum." "Artık senin neyi sevdiğin kimin umurunda?"

"Hmmm. Anlaşıldı. Bunu unutmamalıyım."

"Daha önce Tran Van Luu'nun cinayetler konusunda bana yardım edemeyeceğinizi sormuştum. Fikrinizi değiştirdiniz mi? Dışarıda hala bir katil olduğundan şüpheleniyorum."

Kyle başını salladı. Gözleri kısıldı. "Ben Foot Soldier değilim. Sana yardım etmeye çalışan ben değilim. Bazı gizemler asla çözülemez. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

Başımı salladım. "Haklısın," dedim. "Ben acımasızım. Bunu da çözmeye çalışacağım."

Sonra Kyle yavaşça ellerini çırparak içi boş bir patlama sesi çıkardı. "İşte bizim oğlumuz. Sen mükemmelsin, Alex. Ne kadar aptalsın. Git katilini bul."

Bölüm 109

SAMPSON, Jersey Shore'da kendi özel hemşiresi Billie Houston ile birlikte iyileşiyordu. Onu hemen hemen her gün aradım ama Çavuş Ellis Cooper ve diğerleri hakkında duyduklarımı John'a anlatmadım.

Ayrıca Jamilla'yı her gün, bazen günde birkaç kez arıyordum ya da o beni arıyor veya e-posta gönderiyordu. Aramızdaki mesafe giderek daha büyük bir sorun haline geliyordu. İkimizin de henüz iyi bir çözümü yoktu. Ailemi Kaliforniya'ya taşıyabilir miydim? Jamilla Washington'a taşınabilir miydi? Bunu yüz yüze konuşmamız gerekiyordu, hem de çok yakında.

Colorado'dan döndükten sonra birkaç günümü Washington'da çalışarak geçirdim. Yapmam gereken önemli bir seyahat daha olduğunu biliyordum ama önce biraz daha hazırlık yapmam gerekiyordu. *İki kere ölç, bir kere kes.* Nana bana hep bunu öğütlerdi.

Lexis'in yanı sıra askeri veri tabanı ACIRS ve kolluk kuvvetleri sistemi RISS'te sayısız saatler geçirdim. Pentagon'a bir ziyaret gerçekleştirdim ve Albay Peyser ile Güneydoğu Asya'da Amerikan askerleri tarafından sivillere karşı uygulanan şiddet hakkında konuştum. Konuyu An Lao Vadisi'ne getirdiğimde Peyser görüşmeyi aniden kesti ve ardından benimle bir daha görüşmeyi reddetti.

Garip bir şekilde, bu çok iyi bir işaretti. *Bir şeye yaklaşmışım, değil mi?*

Vietnam'da görev yapmış birkaç arkadaşım ile konuştum. "Hareket ediyorsa, VC'dir" ifadesi çoğuna tanıdık geliyordu. Bunu bilenler, Kuzey Vietnamlılar tarafından sürekli şiddet eylemleri gerçekleştirildiği için bunu haklı görüyorlardı. Bir gazi bu hikayeyi anlatmıştı: Diğer askerlerin, vurulan seksen yaşlarında Vietnamlı bir adam hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştu. "Hakkını vermek lazım," diye şaka yapmış bir topçu çavuşu, "onun yaşında bir adam ve Vietkong için gönüllü oluyor."

Ve ne zaman An Lao Vadisi'nden bahsetsem aklıma bir isim geliyordu.

Kayıtlarda. Baktığım
her yerde.

Bir isim, orada ve burada olan pek çok şeyle bağlantılıydı.

Kör farelerin dördüncüsü mü?
Bunu şimdi öğrenmem
gerekiyordu.

Perşembe sabahı erkenden West Point'e doğru yola çıktım. Yaklaşık beş saatlik bir yolculuk olacaktı. Özel bir acelem yoktu. Orada görmek istediğim kişi hiçbir yere gitmiyordu. Kaçıp saklanmak için bir nedeni olduğunu düşünmüyordu.

CD çaları çoğunlukla blues ile doldurdum, ama en azından bir kez dinlemek istediğim yeni Bob Dylan'ı da yükledim. Yanıma bir termos kahve ve yol için sandviç aldım. Nineme o gece evde olmaya çalışacağımı söyledim, o da bana sert bir şekilde "Daha çok çalış. Daha sık dene."

Yolculuk bana düşünmek için zaman verdi. Tekrar West Point'e giderek doğru şeyi yaptığımdan emin olmam gerekiyordu. Kendime bir sürü zor ama gerekli soru sordum. Cevaplardan tatmin olduğumda, FBI'da bir işe girmeyi biraz daha düşündüm. Direktör Ron Burns bana Büro'da ne tür kaynaklara sahip olabileceğimi göstererek iyi bir iş çıkarmıştı. Mesaj açıktı ve aynı zamanda zekiceydi: *FBI için çalışarak yaptığım işte daha iyi olacaktım.*

Yine de ne yapmak istediğimi bilmiyordum.

Eğer gerçekten istediğim buysa, şimdi özel bir psikolog olarak çalışabileceğimi biliyordum. Belki de iş yerine düzenli bir işim olsaydı çocuklarla daha iyi bir iş çıkarabilirdim. O misketleri akıllıca kullan, o değerli cumartesilerin tadını çıkar. Sürekli aklımda olan ve olması gereken Jamilla'yla bir şeyler yapmalıydım.

Sonunda kendimi Highland Falls ve West Point yol işaretlerini takip ederek Route 9W'da buldum.

Noktaya yaklaştığımda Glock'umu kontrol ettim ve bir şarjör taktım. Bir silaha ihtiyacım olacağından emin . Owen Handler'ın bu yakınlarda öldürüldüğü gece de bir silaha ihtiyacım olacağını düşünmemiştim.

West Point'e Highland Falls'un kuzey ucundaki Thayer Kapısı'ndan girdim.

Harbiyeliler Plain geçit töreninin her yerinde talim yapıyorlardı ve hâlâ suçlanamayacak kadar iyi görünüyorlardı. Washington Hall'un tepesindeki birkaç bacadan tembelce dumanlar yükseliyordu. West Point'i çok sevmiştim. Orduda tanıştığım kadın ve erkeklerin çoğuna da hayrandım. Ama değil ve herkes birkaç çürük elmanın neler yapabileceğini bilir.

Kırmızı tuğlalı bir binanın önünde durdum. Buraya cevaplar için gelmişim.

Alışveriş listemde bir isim kalmıştı. Büyük bir isim. Ayıplanamayacak bir adam.

General Mark Hutchinson.

West Point'in komutanı.

Owen Handler'ın öldürüldüğü gece benden kaçmıştı ama o gece

bir daha olmayacaktı.

Bölüm 110

Dik taş basamakları tırmandım ve kendimi West Point komutanının ofislerini barındıran bakımlı binaya bıraktım. Saçlarını "uzun ve sıkı" kestirmiş bir asker, koyu renkli ahşap bir masanın arkasında oturuyordu; masanın üzerinde son derece cilalı pirinç bir lamba ve düzenli bir şekilde yığılmış kâğıtlar ve portföyler vardı.

Meraklı ve uyanık bir ilkokul öğrencisi gibi başını eğerek yukarı baktı. "Evet, efendim. Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Benim adım Dedektif Alex Cross. Sanırım General Hutchinson beni görecektir. Lütfen ona burada olduğumu söyleyin."

Askerin başı meraklı bir açıyla eğik kaldı. "Evet, efendim, Dedektif. Generalle olan işiniz hakkında bana bir şeyler söyleyebilir misiniz, efendim?"

"Korkarım yapamam. Yine de generalin beni göreceğine inanıyorum. Kim olduğumu zaten biliyor." Gidip odanın karşısındaki doldurulmuş bir sandalyeye oturdum. "Ben burada generali bekliyor olacağım."

Masadaki askerin sinirli olduğu belliydi; sivil itaatsizliğe alışık değildi, özellikle de General Hutchinson'ın ofisinde. Bir süre sonra masasının üzerindeki siyah telefonu aldı ve emir komuta zincirinin daha üstündeki birini aradı. Bunun iyi bir şey olduğunu, gerekli bir sonraki adım olduğunu düşündüm.

Birkaç dakika geçmeden ağır ahşap masasının arkasındaki ağır ahşap kapı açıldı. Üniformalı bir memur belirdi ve doğruca bana doğru yürüdü.

"Ben Albay Walker, generalin emir subayıyım. Artık gidebilirsiniz Dedektif Cross," dedi. "General Hutchinson bugün sizinle görüşmeyecek. Burada hiçbir yetkiniz yok."

Başımı salladım. "Ama General Hutchinson'ın dinlemesi gereken bazı önemli bilgilerim var. An Lao Vadisi'ndeki komutanlığı sırasında meydana gelen olaylarla ilgili. Altmış yedi ile yetmiş bir yılları arasında, ama özellikle altmış dokuzda."

"Sizi temin ederim ki generalin sizinle görüşmeye ya da anlatacağınız eski savaş hikayelerini dinlemeye hiç niyeti yok."

"*Washington Post* ile bu özel bilgi hakkında bir toplantı ayarladım," dedim. "İddiaları önce generalin duyması gerektiğini düşündüm."

Albay Walker bir kez başını salladı ama etkilenmiş ya da endişelenmiş görünmüyordu. "Washington'da hikayenizi dinlemek isteyen birileri varsa, oraya hikayenizle birlikte gitmelisiniz. Şimdi lütfen binayı terk edin, yoksa sizi dışarı çıkaracağım."

"İnsan gücünü boşa harcamaya gerek yok," dedim ve rahat koltuktan kalktım. "Kendime eşlik etmekte iyiyimdir."

Kendi gücümle dışarı çıktım ve arabama doğru yürüdüm. Arabama bindim ve West Point'i kesen güzel ana caddeye doğru yavaşça sürdüm. Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünüyordum. Sonunda Hudson Nehri'nin görkemli manzarasına sahip, uzun akçaağaçlar ve meşelerle kaplı bir ara sokağa park ettim.

Orada bekledim.

General beni görecek.

Bölüm 111

Siyah bir Ford Bronco, karaağaçlarla çevrili ve çitlerle çevrili koloni tarzı büyük bir evin garaj yoluna girdiğinde hava kararmak üzereydi.

General Mark Hutchinson aracından dışarı çıktı. İçerideki ışıklar birkaç saniyeliğine yüzünü aydınlattı. Hiç endişeli görünmüyordu. Neden endişelensin ki? Birkaç kez savaşa gitmiş ve her seferinde hayatta kalmıştı.

Evin ışıklarını yakması için yaklaşık on dakika bekledim, sonra da yerleştim. Hutchinson'ın boşanmış olduğunu ve yalnız yaşadığını biliyordum. Aslında artık general hakkında çok şey biliyordum.

Ön merdivenlerden çıktım, tıpkı öğleden önce generalin ofisinin merdivenlerinden çıktığım gibi. Aynı kasıtlı adımlarla. Acımasız, durdurulamaz, inatçı. Öyle ya da böyle bugün Hutchinson'la konuşacaktım. Bitirmem gereken bir iş vardı. Ne de olsa bu benim son davamdı.

Ön kapının demir tokmağını birkaç kez çaldım, davetkâr olmaktan çok heybetli bulduğum kararmış kanatlı bir tanrıça.

Hutchinson sonunda mavi kareli spor gömleği ve ütülenmiş haki pantolonuyla kapıya geldi. Kapı kapı dolaşan sinir bozucu bir satıcı tarafından evde yakalanmış bir şirket yöneticisi gibi görünüyordu ve gecenin bu saatinde rahatsız edilmekten hiç de memnun değildi.

Beni gördüğünde "İzinsiz girdiğin için seni tutuklatacağım" dedi. Resepsiyon alanındaki askere de söylediğim gibi, general kim olduğumu biliyordu. "Durum böyleyken ..." Ön kapıdan içeri doğru ilerledim. Hutchinson geniş omuzlu bir adamdı ama altmış yaşlarındaydı. Beni durdurmaya çalışmadı, bana hiç dokunmadı.

"Yeterince sorun yaratmadın mı?" diye sordu. "Sanırım ." "Pek sayılmaz. Daha yeni başlıyorum."

Geniş bir oturma odasına girdim ve oturdum. Odada derin kanepeler, pirinç lambaderler, sıcak mavi ve kırmızı perdeler vardı. Sanırım eski karısının zevkiydi.

"Bu çok uzun sürmeyecek, General. Size An Lao hakkında bildiklerimi anlatayım."

Hutchinson sözümü kesmeye çalıştı. "Size neyi bilmediğinizi söyleyeyim bayım. Ordunun nasıl çalıştığını bilmiyorsunuz ve güç çevrelerindeki yaşam hakkında da pek bir şey biliyor gibi görünmüyorsunuz. Burada boyundan büyük işlere kalkışıyorsunuz. Git buradan. Şimdi git. Lanet olası hikayelerinizi *Washington Post*'a götürün."

"Starkey, Griffin ve Brownley Harris Vietnam'da sizin için görevlendirilmiş askeri suikastçilerdi," diye başladım.

General kaşlarını çatı ve başını salladı ama sonunda beni dinlemekten vazgeçmiş görünüyordu. Oturdu. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Bu adamların hiçbirini duymadım."

"Vietnamlıların gözünü korkutmak için An Lao Vadisi'ne özellikle on kişilik ekipler gönderdiniz. Bu bir gerilla savaşıydı ve ekiplerinize gerillalar gibi davranmaları talimatı verildi. Cinayetler işlediler, sakat bıraktılar. Savaşçı olmayanları katlettiler. Bir kartvizitleri vardı, kurbanlarını kırmızı, beyaz ya da maviye boyuyorlardı. İşler kontrolden çıktı, değil mi General?"

Hutchinson gerçekten de gülümsedi. "Bu saçma sapan şeyi nereden buldun? Biraz hayal gücün varmış. Şimdi defol git buradan."

Devam ettim. "Bu adamların An Lao Vadisi'nde olduklarına dair kayıtları bile yok ettiniz. Aynı şey üç suikastçı -Starkey, Griffin ve Harris- için de geçerliydi; pisliği temizlemek için gönderdikleriniz. Aldatmacayı ilk kez böyle öğrendim. Bana orada olduklarını *söylediler*. Ama ordu kayıtları aksini söylüyordu."

General söyleyeceklerimle ilgilenmiyor gibiydi. Elbette hepsi rol yapıyordu. Bana gerçeği söyleyene kadar ayağa kalkıp onu yumruklamak istedim.

"Kayıtlar yok edilmedi, General," diye devam ettim.

Sonunda dikkatini çekmeyi başarmıştım. "Sen neden ?"

"Söylediğim gibi. Kayıtlar yok edilmedi. Tran Van Luu adında bir ARVN izcisi zulmü komutanının dikkatine sunmuş. Albay Owen Handler'dan başkası değildi. Elbette kimse dinlemedi, bu yüzden Luu kayıtların kopyalarını çaldı ve onları *Kuzey Vietnamlılara* götürdü.

"Bu kayıtlar 1997 yılına kadar Hanoi'de tutuldu. Sonra CIA kopyalarını elde etti. Ben kopyalarımı FBI'dan ve Vietnam Büyükelçiliği'nden aldım. Belki de Washington'un güç çevrelerindeki yaşam hakkında biraz bilgim vardır. Genelkurmay Başkanlığı için düşünüldüğünü bile biliyorum. Ama bunlardan herhangi biri ortaya çıkmaya başlarsa olmaz."

"Sen delisin," diye Hutchinson. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Öyle ? Altmış sekiz ve altmış dokuz yıllarında her biri on kişiden oluşan iki ekip köylerde yüz ya da daha fazla sivili öldürdü. Siz komuta subayıydınız. Emirleri siz verdiniz. Ekipler kontrolden çıkınca, Starkey ve adamlarını ortalığı toparlamaları için gönderdiniz. Ne yazık ki kendileri de birkaç sivili öldürdüler. Daha yakın bir zamanda, Albay Starkey'in

Handler öldürüldü. Handler, An Lao Vadisi'ndeki rolünüzü biliyordu. Kariyeriniz mahvolurdu, hatta hapse bile girebilirdiniz.

"Starkey, Harris ve Warren Griffin'le birlikte taşraya gittiniz. Sen de oradaydın Hutchinson, An Lao Vadisi'nde. Yanlış giden her şeyden sen sorumlusun. Sen de oradaydın. *Dört Kör Fare*'yi sen yarattın."

Hutchinson aniden sandalyesinde döndü. "Walker, Taravela," dedi, "artık içeri gelebilirsiniz. Bu piçten yeterince şey duyduk."

Yan kapıdan iki adam girdi. İkisi de silahlarını çekmiş, bana doğrultmuşlardı.

"Artık buradan ayrılamazsınız, Dr. Cross," dedi Albay Walker. "Eve gidemezsiniz."

Bölüm 112

Ellerim arkamdan sıkıca kelepçelendi. Sonra dışarı itildim ve iki silahlı adam tarafından koyu renkli bir sedanın bagajına itildim.

Orada bir battaniye ya da kilim gibi kıvrılmış yatıyordum. Benim cüssemde bir adam için çok dar bir yerdi.

Arabanın Hutchinson'ın garaj yolundan geri geri çıktığını, oluğa çarptığını ve sonra caddeye döndüğünü hissedebiliyordum.

Sedan West Point'in içinde makul bir hızda ilerliyordu. Saatte 20 milden fazla değil. Araba nihayet hızlandığında araziden ayrıldığımızdan emindim.

Önde kimin olduğunu bilmiyordum. General Hutchinson'ın adamlarıyla birlikte gelip gelmediğini. Yakında öldürüleceğim gibi görünüyordu. Bundan nasıl kurtulacağımı hayal bile edemiyordum. Çocukları, Nana'yı ve Jamilla'yı düşündüm ve hayatımı neden tekrar riske attığımı merak ettim. Bu iyi bir karakterin işareti miydi, yoksa ciddi bir karakter kusuru mu? Ve artık gerçekten bir önemi var mıydı?

Sonunda araba pürüzsüz otoyol yüzeyinden muhtemelen asfalt olmayan ciddi engebeli bir yola saptı. West Point'e yaklaşık kırk dakika uzaklıkta olduğumuzu tahmin ediyordum. Peki daha ne kadar yaşamam gerekiyordu?

Araba durdu ve kapıların açılıp çarparak kapandığını duydum. Sonra bagaj açıldı.

Gördüğüm ilk yüz Hutchinson'ınkiydi. Gözlerinde hiç duygu yoktu. Hiçbir insan bana dönüp bakmadı.

Diğer ikisi onun arkasındaydı. Tabancalarını bana . Onların bakışları da boştu.

"Ne yapacaksın?" Cevabını zaten bildiğim bir soru sordum.

"Owen Handler'la birlikte olduğun gece yapmamız gereken şey. Seni öldürmek," dedi Albay Walker.

"Aşırı önyargıyla," diye ekledi general.

Bölüm 113

Arabanın bagajından kaldırıldım ve kabaca yere bırakıldım. Kalçamın üzerine sertçe düştüm. Acı vücuduma yayıldı. Bu sadece başlangıçtı, biliyordum. Bu piçler beni öldürmeden önce canımı yakmak istiyorlardı. Ellerim kelepçeliydi ve onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Albay Walker bana doğru uzandı ve gömleğimi yırtarak açtı. Diğer adam önce ayakkabılarımı, sonra da pantolonumu çıkardı.

Birdenbire New York'un yukarı kesimlerinde bir ormanda çıplak ve titriyordum. Hava soğuktu, muhtemelen kırkların altındaydı.

"Gerçek suçumun ne olduğunu biliyor musun? Vietnam'da bu kadar yanlış olan ne yaptım biliyor musunuz?" Hutchinson sordu. "Karşı koyma emrini ben verdim. Adamlarımızı öldürdüler ve sakat bıraktılar. Terörizm ve sadizm uyguladılar. Ellerinden gelen her şekilde gözümüzü korkutmaya çalıştılar. Ben korkmadım. Karşılık verdim Cross. Tıpkı şimdi karşılık verdiğim gibi."

"Savaşçı olmayanları da öldürdünüz, komutanlığınızı küçük düşürdünüz." Bu sözleri ona tükürerek söyledim.

General yakınına eğildi. "Sen orada değildin, o yüzden bana ne yapıp yapmadığımı söyleme. An Lao Vadisi'nde biz *kazandık*. O zamanlar dünyada sadece iki tür olduğunu söyledik, orospu çocukları ve orospu çocukları. Ben bir orospu çocuğuyum Cross. Tahmin et bu seni ne yapar?"

Albay Walker ve diğer adamın elinde boya ve fırçalar vardı. Soğuk boyayı vücuduma sürmeye başladılar. "Bu dokunuşun hoşunuza gideceğini düşündüm," dedi Walker. "Ben de An Lao Vadisi'ndeydim. *Washington Post*'a benden bahsedecek misin?"

Bunu durdurmak için yapabileceğim *hiçbir şey* yoktu. Kimse de bana yardım edemezdi. Dünyada çırılçıplaktım, yapayalnızdım ve şimdi de boyanıyordum. Beni öldürmeden önceki kartvizitleri.

Soğuktan titredim. Gözlerinden beni öldürmenin onlar için hiçbir şey ifade etmediğini görebiliyordum. Daha önce de öldürmüşlerdi. Owen Handler'ı mesela.

Ne kadar zamanım ? Birkaç dakika mı? Belki birkaç saatlik işkence? Daha fazla değil.

Karanlıkta bir silah sesi duyuldu. Görünüşe göre silah sesi

mavi sedanın farlarını gördüm. *Ne be?*

Albay Walker'ın yüzünde, sol gözünün hemen altında karanlık bir delik açıldı. Kan fışkırdı. Geriye doğru savruldu ve ağır bir gümbürtüyle orman zeminine düştü. Kafasının arkası yoktu, sadece havaya uçmuştu.

İkinci asker eğilmeye çalıştı ve bir kurşun omurgasının alt kısmını deldi. Çığlık attı, sonra düştü ve üzerime yuvarlandı.

Ormandan akın akın gelen adamlar gördüm, en az yarım düzine. Dokuz, on kişi saydım. Karanlıkta kim olduklarını göremedim. Beni kim kurtarıyordu?

Sonra yaklaştıkça ay ışığı bazı özelliklerini aydınlattı. Aman Tanrım! Onları tanımıyordum ama nereden geldiklerini ve onları kimin gönderdiğini biliyordum - ya beni takip etmek ya da Hutchinson'ı öldürmek için.

Hayalet Gölge buradaydı.

Tran Van Luu'nun adamları beni takip ediyordu. Ya da Hutchinson.

Vietnamca konuşuyorlardı. Söyledikleri tek kelimeyi bile anlamıyordum. İçlerinden ikisi generalı yakalayıp yere fırlattı. Kafasına, göğsüne, karnına ve cinsel organına tekme atmaya başladılar. General acı içinde bağırdı ama sanki onu duymuyorlarmış gibi dayak atmaya devam ettiler.

Beni yalnız bıraktılar. Ama hiçbir yanılsamam yoktu, bunun tanığıydım. Yüzümü yere bastırarak uzandım. Saldırımı en alçak noktadan izledim. General Hutchinson'ın dövülmesi gerçek dışı ve neredeyse insanlık dışı görünüyordu. Şimdi Albay Walker'ı ve diğer askeri de tekmeliyorlardı. *Ölüyü dövüyorlardı!* İçlerinden biri tırtıklı bir bıçak çıkardı ve Hutchinson'ı kesti. Çığlığı geceyi delip geçti. Generali öldürmek değil, ona zarar vermek istedikleri çok açıktı. İşkence etmek ve dehşet saçmak, ortalığı kasıp kavurmak istiyorlardı.

Luu'nun adamlarından biri saman bir bebek çıkardı. Bebeği Hutchinson'a fırlattı. Sonra da generalı karnının alt kısmından bıçakladı. Hutchinson tekrar çığlık attı. Mide yarası ölümcül olmayacaktı. İşkence devam edecekti. Ve er ya da geç hepimizin vücudunu boyayacaklardı.

Ritüellere ve sembolizme inanırım ve intikama inanırım.

Tran Van Luu bunu bana hapishanede söylemişti.

Adamlarından biri sonunda benim için geldi. Koruyucu bir topun içine kıvrıldım. Artık kimse beni kurtaramazdı. Hayalet Gölge'in planını biliyordum; ortalığı kasıp kavurmak, öldürülmüş ama asla gömülmemiş atalarımızın intikamını almak.

"İzlemek mi istiyorsun? Yoksa gitmek mi?" diye sordu adam. Sesi şaşırtıcı derecede sakindi. "Gitmekte özgürsünüz, Dedektif."

Gözlerinin içine baktım. "Git," dedim.

Hayalet Gölge ayağa kalkmama yardım etti, kelepçelerimi çıkardı, sonra da

beni uzaklaştırdı. Temizlenmem için bana paçavralar attı. İkinci bir adam kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı getirdi. İkisi de saygılıydı.

Daha sonra 9W yakınlarındaki West Point'in kapısına getirildim ve burada zarar görmeden serbest bırakıldım. Bunların Tran Van Luu'nun açık emirleri olduğundan hiç şüphem yoktu.

General Hutchinson ve adamlarına yardım getirmek için koştum ama çok geç kaldığımı biliyordum.

Foot Soldier onları öldürmüştü.

Bölüm 114

RON BURNS nihayet ertesi gün öğleden sonra evime ulaştı. Ofisimde, cumbalı pencerenin önünde durmuş Beşinci Cadde'ye ve mahallenin geri kalanına bakıyordum.

Jannie ön bahçede küçük Alex'e elim sende oynamayı öğretiyordu. Kardeşinin kazanmasına bile izin veriyordu ama bu uzun sürmeyecekti.

Burns şöyle diyordu: "Alex, az önce Mel Goodes adında bir özel ajanla konuştum. Beni New York'un Ellenville adlı küçük bir kasabasından aradı. Ellenville'i hiç duydun mu?"

"Aslında hayır. Ama sanırım yakın zamanda orada bulundum," dedim.

"Gittim mi?" "Evet, ," dedi Burns. "Seni Batı'dan aldıkları yer orası.

Nokta."

"Ajan Goodes'un Ellenville'de ne işi vardı?" Ben sordum.

"O taraftaki yerel polis bizi aradı. Bazı yerel geyik avcılarının bu sabah dağlarda buldukları bir karmaşa onları şaşırttı ve açıkçası şok etti."

"Eminim öyledir. Üç cinayet kurbanı. Grotesk bir ölüm sahnesi.

Ritüelistik."

"Kimliği belirsiz üç erkek. Yerel halkı gerçekten sarstı. Dağın yarısını kapatmışlar. Kurbanların vücutlarının her yerinde ciddi kesikler ve elektrik yanıkları vardı. İlk polis raporunda 'sodomize edildikleri' yazıyordu. Yüzleri boyanmıştı."

"Kırmızı, beyaz ve mavi."

Artık sadece yarı yarıya dinliyordum. Jannie küçük Alex'e elim sende oyununu nasıl *kaybedeceğini* öğretiyordu. Alex ağlamaya başlayınca onu kucağına aldı ve sarıldı. Pencereye baktı ve el salladı. Her şey kontrol altındaydı. O Jannie'ydi. Bu sırada işkence, terörizm, savaş adına yapılan şeyler hakkında düşünüyordum. Cihat. Her neyse işte. Ne zaman duracaktı? Muhtemelen asla, ya da biri sevgili gezegenimizi havaya uçurana kadar. Ne kadar da deliyiz.

"Üç cinayeti biraz daha aydınlatabilir misiniz diye merak ediyordum?" Burns sordu. "Yapabilir misin, Alex?"

Çocuklara el salladım, sonra masama doğru yürüdüm ve .

Maria'nın Jannie ve Damon'la küçükken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Tüm bunlar hakkında ne düşünürdü merak ettim. Çocuklar mı? Ben mi? Jamilla? Amerikan bayrağının renklerine boyanmış cinayet kurbanları mı?

"Kurbanlardan ikisi muhtemelen General Mark Hutchinson ve Walker adında bir albay. Üçüncü adam West Point'te bir er. Adını hatırlayamadım. Hutchinson otuz yıl önce Vietnam'da bazı vahşetlerden sorumluydu. Sonunda yakayı ele verdi."

Burns'e önceki gece hakkında bildiğim neredeyse her şeyi anlattım. Her zamanki gibi iyi bir dinleyiciydi. Bunu her geçen gün daha çok takdir ediyordum. Ve ona güvendiğimi düşünmeye başlamıştım.

"Üç West Pointer'ı kimin öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordu sonunda.

Bunu bir an düşündüm ve sonra söyledim. Teknik olarak bu doğrudu. Burns birkaç soru daha sordu ama ona söylediklerimi kabul etti. Bu da hoşuma gitti. Bu benim kararımı kabul ettiği anlamına geliyordu. O anda FBI direktörü hakkında başka bir yargıya vardım.

"Gelip senin için çalışacağım," dedim ona. "FBI'a katılacağım. Dediğin gibi, eğlenceli olacak."

"Teklifin hala açık olduğunu kim söyledi?" Burns dedi ve güldü. Bu benim de hoşuma gitti.

Sonsöz

GARTER

Bölüm 115

Bu yıl beklediğim SON ŞEY büyük, neşeli bir düğündü. Jamilla'nın elini tutmuş, Falls Church, Virginia'daki güzel araziye bakıyordum.

Ortam, küçük bir restoran-inn'in arkasındaki geniş bir çayırdı. Karaağaçlara ve avludaki parmaklıklara sarı ve beyaz ışıklar dizilmişti. Baktığım her yerde güller, kadife çiçekleri ve basit ama oldukça güzel İngiliz papatyaları vardı.

Gelin, sade beyaz saten elbisesi içinde kesinlikle muhteşemdi, telaşlı bir treni ya da duvağı yoktu. Gelinlik Empire tarzındaydı ve Billie'nin küçük bedenine zarif bir şekilde . Afro-Amerikan mirasını kutlamak için parlak renkli cowrie kabuklarından yapılmış bir kolye ve küpeler takmıştı. Saçları bir chignon şeklinde geriye doğru taranmış ve bebek nefesi dalları tam da bu şekilde sıkıştırılmıştı. Billie daha neşeli ya da daha mutlu görünemezdi. Gülümsemesi gün boyunca ısıltı ısıldı.

Sampson da gülümsemeyi hiç bırakmadı. Güvercin grisi bir takım elbise giymişti ve yemin ederim bir prenze benziyordu. Bir arkadaşımız, Rahip Jeffrey Campbell, John ve Billie'yi tüm kalbiyle seven yaklaşık yüz kişinin önünde töreni gerçekleştirmeyi kabul etmişti.

Rahip Campbell, toplumdaki bu yeni aileyi desteklemek için elimizden gelen her şeyi yapıp yapmayacağımızı sordu. Herkes büyük bir coşku ve sıcaklıkla "Yapacağız!" cevabını verdi.

Ardından resepsiyona geçildi ve ben de şampanya eşliğinde birkaç söz söyledim.

"Bu iri yarı adamı ikimiz de küçük birer çocuk olduğumuzdan beri tanıyorum. En azından *ben* çocuktum. O her zaman ailemizin bir parçası oldu ve her zaman da öyle kalacak. John arkadaşlarına sadıktır, sözü doğrudur, onurludur, naziktir, cömerttir, tatlıdır - ister inanın ister inanmayın, işte bu yüzden dünyadaki en iyi arkadaşımdır. Billie'yi o kadar uzun zamandır tanımıyorum. Ama şimdiden onu John'dan çok daha fazla seviyorum.

"Birlikte uzun ve mutlu bir hayata. Sizi seviyorum, John ve Billie. Şimdi biraz müzik dinleyelim. Yarına kadar dans edelim."

John ve eşı "Let's Stay Together" şarkısında dans etti. Sonra Jamilla ve ben diğler birkaç çiftle birlikte dansa katıldık. "Güzel düğün," dedi. "John ve Billie'yi bir çift olarak sevdim. Harikalar." İnsanlar tabaklarını yiyeceklerle doldurmaya başladılar - hindistan cevizli tavuk ve mısır ekmeğı dolması, köfte, kirli pirinç, yeşillikler. Herkes her masaya bırakılan tek kullanımlık fotoğraf makineleriyle fotoğraf çekiyordu. Billie'nin hemşirelik okulundan en iyi arkadaşı "Our Love Is Here to Stay" şarkısını söyledi ve çok iyiydi. John ve ben "Sexual Healing "de bir araya geldik ve oldukça kötüydü, bu yüzden bu kadar iyiydi. Çocuklar sürekli ayak altındaydı. Ve Sampson hala gülümsemeyi bırakmamıştı.

Öğleden sonra geç saatlerde Damon ve Jannie birer kolumdan tutarak beni bahçeye çıkardılar. "Hemen döneceğim," dedim Jamilla'ya. "Umarım."

Billie tahta bir sandalyeye oturmuş, yarım düzine kederli görünen, hatta dehşete düşmüş bekâr erkeğle sırtını dönmüştü.

"Jartiyeri yakalamak zorunda değilsin," dedi dönüp göz kırparak, "ona ilk *dokunan* şanslı kazanır."

Ayak takımı erkekler kulübünün bir tarafında durmuş Damon, Jannie ve tabii ki Jamilla'ya göz kırıyor ve gülünç suratlar yapıyordum. Birden hepsi gökyüzünü işaret etti.

Kafamı kaldırdım ve mor jartiyer döne döne bana doğru geliyordu. İstesem de yolumdan çekilemezdim.

Ben de jartiyeri yakaladım ve uzattığım parmağımın etrafında döndürdüm. "Beni korkutmuyor," dedim.

Soluma baktım ve Jamilla ile Nana oradaydı. Jam gülüyor ve ellerini çırpıyordu ve gülümsemesi "Beni de korkutmuyor" diyordu.

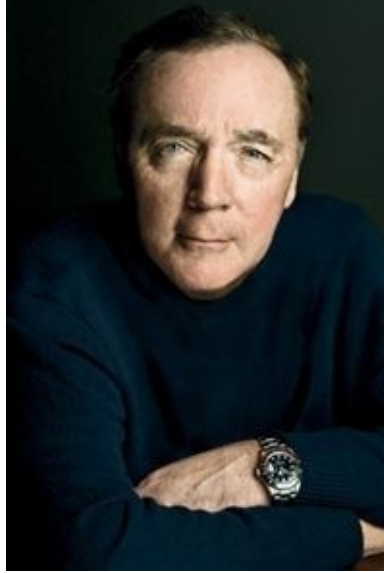
Kafamı çevirdiğimde Dr. Kayla Coles karşımdaydı. Ve alkışlamıyordu, sadece nazlı nazlı gülümsüyordu. Sonra bana göz kırptı. Bu ne anlama geliyordu?

Başımı salladım, hâlâ gülüyordum ama sonra bir yüz daha gördüm. FBI'dan Müdür Ron Burns.

Yeni patronum onu görmem için bana işaret ediyordu. Kolunun altında kalın bir dosya vardı ve o Cumartesi okumayı kesinlikle düşünmüyordum.

Ama ben yaptım.

Yazar Hakkında

Guinness Dünya Rekorları'na göre James Patterson, *New York Times*'ın en çok satan yazarları arasında diğer tüm yazarlardan daha fazla almıştır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 240 milyondan fazla satmıştır. *Kiss the Girls* ve *Along Came a Spider* gibi son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Bay Patterson ayrıca San Francisco'da geçen ve çok satan Kadınlar Cinayet Kulübü romanlarını ve Dedektif Michael Bennett'in yer aldığı tüm zamanların en çok satan New York dedektiflik serisini yazmaktadır.

James Patterson ayrıca Maximum Ride, Daniel X, Witch & Wizard ve Middle School serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için kitaplar yazmaktadır. Bu kitaplar toplamda ulusal çok satanlar listelerinde 220 haftadan fazla yer almıştır.

Kitaplara ve okumaya olan tutkusu, James Patterson'ın yetişkinlere çocuklar için en iyi kitapları bulmanın kolay bir yolunu sunmak için ReadKiddoRead.com web sitesini kurmasına yol açtı. Tam zamanlı olarak yazıyor ve ailesiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

jamespatterson.com

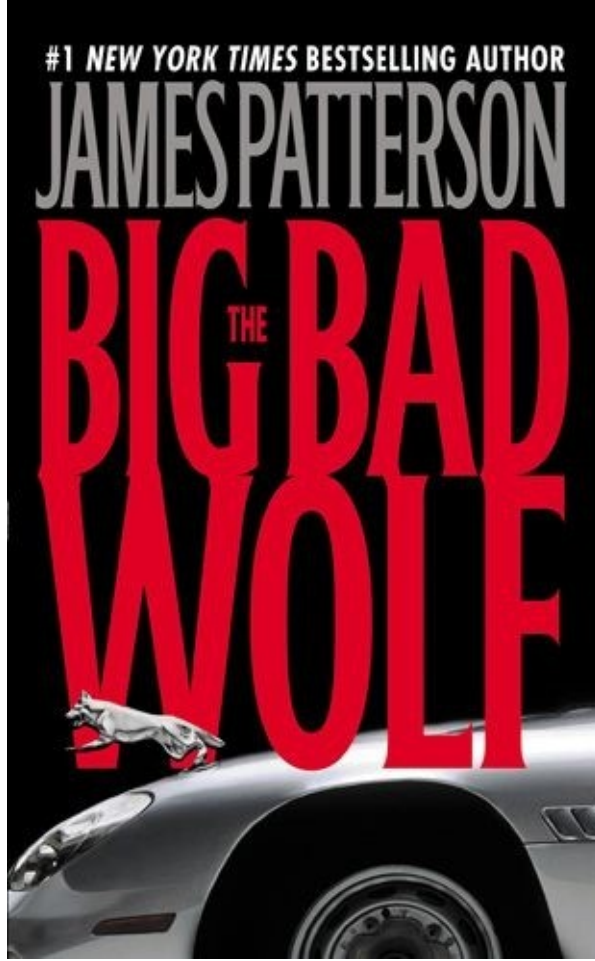

James Patterson'ı [Facebook](https://www.facebook.com/jamespatterson)'ta takip edin.

ÜCRETSİZ James Patterson uygulamasını indirin.

Alex Cross, şimdiye kadar karşılaştığı en acımasız ve güçlü katille, sadece kurt olarak bilinen bir yırtıcıyla savaşıyor.

Bir sonraki Alex Cross romanından bir alıntı için sayfaıı çevirin.

Atlanta'daki PHIPPS PLAZA alışveriş merkezi, pembe granit zeminler, bronz süslemeli merdivenler, yaldızlı Napolyon tasarımı, halojen spot ışıkları gibi parıldayan aydınlatmalarla gösterişli bir montajdı. Bir adam ve bir kadın, bir kolunun altında üç kızı için spor ayakkabılar ve ıvır zıvırla Niketown'dan çıkan hedefi - "Anne"- izliyordu.

"Çok güzel bir kız. Kurt'un onu neden sevdiğini anlıyorum. Bana Claudia Schiffer'ı hatırlatıyor," dedi erkek gözlemci. "Benzerliği görüyor musun?"

"Herkes sana Claudia Schiffer'ı hatırlatıyor, Slava. Onu kaybetme. Güzel küçük Claudia'nı kaybetme yoksa Kurt seni kahvaltıda yer."

Kaçırma ekibi, yani Çift, pahalı giyinmişti ve bu da Atlanta'nın Buckhead bölgesindeki Phipps Plaza'ya uyum sağlamalarını kolaylaştırıyordu. Sabah saat on birde Phipps çok kalabalık değildi ve bu bir sorun olabilirdi.

Hedeflerinin kendi dünyasında, akılsız bir faaliyetin daracık küçük kozasında, Gucci, Caswell- Massey, Niketown, sonra Gapkids ve Parisian'a (kişisel alışverişçisi Gina'yı görmek için) girip çıkarak, mağazaların hiçbirinde etrafındakilere en ufak bir dikkat göstermeden koşuşturmasına yardımcı oldu. Deri ciltli bir At-a-Glance çalışarak ve hızlı, verimli, pratik bir şekilde belirlenen turlarını yaparak Gwynne için solmuş kot pantolon, Brendan için deri bir dop kiti, Meredith ve Brigid için Nike dalış saatleri satın aldı. Saçını yaptırmak için Carter-Barnes'dan randevu bile aldı.

Hedefin bir tarzı vardı ve aynı zamanda lüks mağazalarda onu bekleyen satış görevlilerine hoş bir gülümsemesi vardı. Arkasından gelenlere, hatta çekici sarışına teşekkür etmek için kendi yollarından çıkan erkeklere bile kapıları tutuyordu. "Anne", birçok lüks Amerikan banliyö kadınının sağlıklı, temiz kesim tarzında seksiydi. Ve süper model Claudia Schiffer'a benziyordu. Bu onun felaketiydi.

İşin özelliklerine göre, Bayan Elizabeth Connolly üç kız çocuğu annesiydi; Vassar'dan 87 yılında mezun olmuştu ve kendi deyimiyle "sanat tarihi diploması gerçek dünyada pratikte değersizdi - her ne ise - ama benim için çok değerliydi". Evlenmeden önce *Washington Post* ve *Atlanta Journal-Constitution*'da muhabirlik yapıyordu. Otuz yedi yaşındaydı ama otuzundan fazla göstermiyordu. O sabah saçlarına kadife bir toka takmış, kısa kollu bir balıkçı yaka giymiş, tığ işi bir

kazak, dar pantolon. Zeki, dindar -ama bu konuda akli başında- ve gerektiğinde sert biriydi, en azından teknik özelliklere göre.

Yakında sert olması gerekecekti.

Bayan Elizabeth Connolly kaçırılmak üzereydi.

Satın alınmıştı ve muhtemelen o sabah Phipps Plaza'da satılan en pahalı üründü.

Fiyat: 150,000 dolar.

LIZZIE CONNOLLY KAFASINI HAFİF HİSSETTİ ve tuhaf kan şekerinin yeniden yükselip yükselmediğini merak etti.

Trudie Styler'ın yemek kitabını almayı aklına not etti - Yağmur Ormanları Vakfı'nın kurucularından ve Sting'in eşi olan Trudie'ye hayranlık duyuyordu. Bu günü *The Exorcist* filmindeki zavallı küçük kız gibi iki büklüm değil, başı dik bir şekilde atlabileceğinden ciddi olarak şüpheliydi. Linda Blair, o aktrisin adı değil miydi? Lizzie öyle olduğundan emindi. Kimin umurundaydı ki? Önemsiz şeyler ne fark ederdi ki?

Bugün tam bir atlıkarınca olacaktı. Birincisi, Gwynnie'nin doğum günüydü ve on biri kız, onu erkek olmak üzere en yakın yirmi bir okul arkadaşının partisi saat birde evde yapılacaktı. Lizzie bir şişme ev kiralamıştı ve çocuklar için öğle yemeği hazırlamıştı, anneleri ya da dadılarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Lizzie üç saatliğine bir Mister Softee dondurma kamyonu bile kiralamıştı. Ancak bu doğum günü konserlerinde kahkaha, gözyaşı, heyecan ve dökülmeler dışında ne bekleyeceğinizi asla bilemezsiniz.

Doğum günü partisinden sonra Brigid'in yüzme dersleri vardı ve Merry'nin dışıya gitmesi gerekiyordu. On dört yıllık kocası Brendan, ona mevcut ihtiyaçlarının bir "kısa listesini" bırakmıştı. Elbette her şeye ihtiyaç vardı

A.S.A.P.S. yani *mümkün olan en kısa sürede, tatlım*.

Gapkids'ten Gwynnie için yapay elmaslı bir tişört aldıktan sonra geriye sadece Brendan'ın yedek dop kitini almak kalmıştı. Oh, evet, ve saç randevusu. *Ve Parisian'daki kurtarıcısı* Gina Sabellico ile on dakika.

Son *aşamalarda* soğukkanlılığını korudu-asla *terlediğinizi görmelerine izin vermeyin* -Sonra aceleyle Phipps'teki yeraltı garajının P3 katında bir köşede güvenle duran yeni Mercedes 320 steysin arabasına gitti. Teavana'da en sevdiği rooibos çayı için vakti yoktu.

Pazartesi sabahı garajda neredeyse hiç kimse yoktu ama uzun siyah saçlı bir adama neredeyse çarpıyordu. Lizzie otomatik olarak adama gülümsedi, mükemmel, yeni beyazlatılmış ve parlatılmış dişlerini, sıcaklığını ve seksiliğini ortaya çıkardı - göstermek istemese bile.

Yanından geçtiği bir kadın, Lizzie sanki Atlanta Falcons futbol takımının bir koçucusuymuş da kızı Gwynne'in bir zamanlar dediği gibi "ıspanak çizgisinden" geçmeye çalışıyormuş gibi aniden göğsünden yakaladığında, gerçekten de kimseye dikkat etmiyordu - hızla yaklaşan doğum günü partisini düşünüyordu. Kadının tutuşu bir mengene gibiydi.

Cehennem kadar güçlü.

"Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi sen?" Lizzie sonunda en yüksek sesiyle çığlık attı, en sert şekilde kıvrandı, alışveriş torbalarını düşürdü, bir şeyin kırıldığını duydu. "Hey! Biri yardım etsin! *Bırakın beni!*"

Sonra ikinci bir saldırgan, BMW sweatshirt'li adam, kadının bacaklarını yakaladı ve sıkıca tuttu, aslında onu incitti, onu kadınla birlikte pis, yağlı otopark betonuna indirdi. "Tekmeleme beni, kaltak!" diye bağırdı kadının yüzüne. "Sakin beni tekmelemeye cüret etme."

Ama Lizzie tekmelemeyi ya da çığlık atmayı da bırakmadı. "Yardım edin bana.

Biri yardım etsin! Biri yardım etsin lütfen!"

Sonra her ikisi de kadını sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi havaya kaldırdı. Adam kadına bir şeyler mırıldandı. İngilizce değildi. Orta Avrupalı olabilir. Lizzie'nin Slovakyalı bir hizmetçisi vardı. Bir bağlantı var mıydı?

Kadın saldırgan bir koluyla onu göğsünden kavradı ve boştaki eliyle tenis ve golf malzemelerini kenara iterek aceleyle steysin arabanın arkasında yer açtı.

Sonra Lizzie kabaca kendi arabasının içine itildi. Tüllü, kötü kokulu bir bez burnuna ve ağzına sertçe bastırıldı ve dişlerini acıtacak kadar sıkı tutuldu. Kan tadı aldı. *İlk kan*, diye düşündü. *Benim kanım*. Adrenalin vücuduna yayıldı ve tüm gücüyle karşı koymaya başladı. Yumrukladı ve tekmeledi. Kendini özgürlüğü için saldıran tutsak bir hayvan gibi hissediyordu.

"Sakin ol," dedi adam. "Kolay-pasulya-Japonesy . . . Elizabeth Connolly."

Elizabeth Connolly mi? Beni tanıyorlar mı? Nasıl? Neden? Burada neler oluyor? "Çok seksi bir annesin," dedi adam. "Kurt'un senden neden hoşlandığını anlıyorum."

Kurt mu? Kurt kim? Ona ne oluyordu? Wolf adında kimi tanıyordu?

Sonra kumaştan çıkan yoğun, keskin dumanlar Lizzie'yi bastırdı ve . Steysin arabasının arkasında götürüldü.

Ama sadece caddenin karşısındaki Lenox Square Alışveriş Merkezi'ne - Lizzie Connolly'nin mavi bir Dodge minibüse bindirildiği ve sonra hızla uzaklaştığı yere.

Satın alma tamamlandı.

PAZARTESİ SABAHİ erkenden, dünyanın geri kalanından ve sorunlarından habersizdim. Hayatın böyle olması gerekiyordu, ancak nadiren bu kadar iyi sonuçlanıyor gibi görünüyordu. En azından "iyi hayat" olarak kabul edilebilecek herhangi bir şey söz konusu olduğunda sınırlı olan benim deneyimimde.

O sabah Jannie ve Damon'ı Sojourner Truth Okulu'na götürüyordum. Küçük Alex yanımda neşeyle yürüyordu. Ona "Yavru köpek," diye seslendim.

D.C. semaları parçalı bulutluydu ama arada bir güneş bulutların arasından sıyrılıp başımızı ve ensemizi ısıtıyordu. Kırk beş dakika boyunca piyano-Gershwin çalmıştım bile. Ve Nana Mama ile kahvaltı etmişim. O sabah oryantasyon derslerim için saat dokuzda Quantico'da olmam gerekiyordu ama okula yürümek için yedi buçuk gibi zamanım kalıyordu. Son zamanlarda aradığım şey de buydu, ya da ben öyle . Çocuklarımla birlikte olmak için zaman.

Yeni keşfettiğim bir şairi, Billy Collins'i okuma zamanı. Önce *Dokuz At'ını* okumuştum, şimdi de *Odanın Etrafında Tek Başına Yelken Açmak'ı*. Billy Collins imkansız çok zahmetsiz ve çok mümkün gösteriyor.

Jamilla Hughes ile her gün, çoğu zaman saatlerce konuşmak için zamanım vardı. Konuşmadığım zamanlarda da e-posta ve bazen de uzun mektuplarla yazışıyorduk. Hâlâ San Francisco'da cinayet masasında çalışıyordu ama aramızdaki mesafenin azaldığını hissediyordum. Bunu istiyordum ve onun da bunu yapmasını umuyordum.

arada çocuklar benim yetişemeyeceğim kadar hızlı değişiyorlardı, özellikle de gözlerimin önünde şekil değiştiren Küçük Alex. Onun yanında daha çok olmalıydım ve artık olabilirdim. Benim anlaşılamam buydu. FBI'a bu yüzden katılmışım, en azından bir kısmı buydu.

Küçük Alex şimdiden otuz beş santim ve otuz kilo olmuştu. O sabah üzerinde ince çizgili bir tulum ve Orioles şapkası vardı. Cadde boyunca sanki bir rüzgar onu sürüklüyormuş gibi ilerliyordu. Her zaman yanında bulunan pelüş hayvanı, Moo adında bir inek, her zaman hafifçe sola yatmasını sağlayacak bir ağırlık oluşturunuyordu.

Damon farklı bir davulcuya, daha hızlı, daha ısrarlı bir ritme göre ilerliyordu. Dostum, bu çocuğu gerçekten sevdim. Moda anlayışı hariç. O sabah uzun bir jean şort, Uptowns, üzerinde Allen Iverson "The Answer" forması olan gri bir tişört giymişti. Zayıf bacaklarında şeftali tüyleri filizleniyordu ve sanki tüm vücudu ayaklarından yukarı doğru geliyordu. Büyük ayaklar,

uzun bacaklar, genç bir gövde.

O sabah her şeyi fark ediyordum. Bunu yapmak için zamanım vardı.

Jannie'nin üzerinde parlak kırmızı harflerle "Aero Athletics 1987" yazılı gri bir tişört, her iki bacağında kırmızı şeritler olan eşofman altı ve kırmızı çizgili beyaz Adidas spor ayakkabıları vardı.

Bana gelince, kendimi iyi hissediyordum. Arada sırada biri beni durduruyor ve genç Muhammed Ali'ye benzediğimi söylüyordu. Bu iltifattan nasıl biliyordum, ama bunu duymak hoşuma gidiyordu.

Jannie kollarını boştaki koluma dolayarak, "Bu sabah çok sessizsin baba," dedi. "Okulda sorun mu yaşıyorsun? Oryantasyonun mu? Şimdiye kadar FBI ajanı olmak hoşuna gitti mi?"

"Ben beğendim," dedim. "Önümüzdeki iki yıl için bir deneme süresi var. Oryantasyon iyi, ama çoğu benim için tekrarlayıcı, özellikle de 'pratikler' dedikleri şeyler. Atış poligonu, silah temizliği, suçluları yakalama alıştırmaları. Bu yüzden bazı günler geç gidiyorum."

"Demek şimdiden öğretmenin gözdesi oldun," dedi ve göz kırptı.

Güldüm. "Öğretmenlerin benden ya da diğer sokak polislerinden çok etkilendiğini sanmıyorum. Sen ve Damon bu yıl nasılsınız? Karne alma zamanınız gelmedi mi?"

Damon omuz silkti. "Her şeyi başarıyoruz. Neden konu senin üzerindeyken sürekli konuyu değiştirmek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Haklısın. Eğitimim iyi gidiyor. Seksen Quantico'da başarısız bir not olarak kabul edilir. Sınavlarımın çoğunda başarılı olmayı bekliyorum."

"Çoğu mu?" Jannie kaşlarını kaldırdı ve bana Nana Mama'nın "tedirgin" bakışlarından birini attı. "Nedir bu *"en"* meselesi? Senden *tüm* sınavlarında başarılı olmanı bekliyoruz."

"Bir süredir okula gitmiyordum."

"Mazeret yok."

Ona kendi birini söyledim. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve birinden isteyebileceğiniz tek şey de bu."

Gülümsedi. "Peki o zaman baba. Yeter ki yapabileceğinin en iyisini bir sonraki raporuna yaz."

Okuldan bir blok ötede Jannie ve Damon'a sarıldım; Tanrı korusun, onları havalı arkadaşlarının önünde utandırmamak için. Onlar da bana sarıldılar ve küçük kardeşlerini öptükten sonra koşarak uzaklaştılar. "Güle güle," dedi Küçük Alex ve Jannie ile Damon da ağabeylerine "Güle güle, güle güle!" diye seslendiler.

Küçük Alex'i aldım ve eve doğru yola çıktık; sonra yakında FBI'dan Ajan Cross için çalışmaya başlayacaktım.

"Baba," dedi Küçük Alex onu kollarımda taşıırken. Bu doğrudu.

-Baba. Cross ailesi için her şey yerli yerine oturuyordu. Bunca yıldan sonra hayatım nihayet dengeye kavuşmaya çok yaklaştı. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum. Umarım en azından günün geri kalanında.

Quantico'daki FBI Akademisi'nde, bazen "Club Fed" olarak da adlandırılan YENİ AJAN EĞİTİMİ zorlu, meşakkatli ve gergin bir programa dönüşüyordu. Çoğunlukla hoşuma gidiyordu ve kuşkularımı bastırmak için çaba sarf ediyordum. Ancak Büro'ya katilleri yakalamakla ünlenerek girmiştin ve şimdiden Ejderha Avcısı lakabını almıştın. Yani ironi ve şüphecilik yakında bir sorun olabilirdi.

Eğitim altı hafta önce, bir pazartesi sabahı, geniş omuzlu SSA, yani denetleyici özel ajan Dr. Kenneth Horowitz'in sınıfımızın önünde durup bir fıkra anlatmaya çalışmasıyla başlamıştı: "Dünyadaki en büyük üç yalan şunlardır: 'Tek istediğim bir öpücük', 'Çek postada' ve Ben FBI'danım ve sadece size yardım etmek için buradayım'." Sınıftaki herkes güldü, belki de şaka çok sıradan olduğu için, ama en azından Horowitz elinden geleni yapmıştı ve belki de önemli olan buydu.

FBI direktörü Ron Burns eğitim süresinin sadece sekiz hafta sürmesini ayarlamıştı. Benim için başka ayrıcalıklar da yapmıştı. FBI'a giriş için azami yaş otuz yedi idi. Ben kırk iki yaşındaydım. Burns benim için yaş şartından feragat etti ve ayrıca bunun ayrımcı olduğu ve değiştirilmesi gerektiği görüşünü dile getirdi. Ron Burns'ü daha fazla gördükçe, belki de kendisi de eski bir Philadelphia sokak polisi olduğu için, onun bir tür asi olduğunu daha fazla hissediyordum. Beni FBI'a GS13 olarak getirmişti, bir sokak ajanı olarak gidebileceğim en yüksek seviye buydu. Ayrıca daha iyi bir maaş anlamına gelen danışmanlık görevi de vaat etmişti. Burns beni Büro'ya almak istemişti ve aldı da. İş halletmek için ihtiyacım olan her türlü makul kaynağa sahip olabileceğimi söyledi. Henüz onunla konuşmamıştım ama Washington Polisi'nden iki dedektif isteyebileceğimi düşündüm: John Sampson ve Jerome Thurman.

Burns'ün sustuğu tek şey, şu anda çalışmakta olduğum Quantico, Gordon Nooney adında kıdemli bir ajan. Nooney Ajan Eğitimini yönetiyordu. Daha önce profil uzmanı olarak çalışmış ve FBI ajanı olmadan önce New Hampshire'da hapisane psikoloğu olarak görev yapmıştı. Onu en iyi ihtimalle fasulye sayıcısı olarak görüyordum.

O sabah Nooney, anormal psikoloji dersim için geldiğimde orada bekliyordu, psikopatik davranışı anlamak üzerine bir saat elli dakika, D.C. polis teşkilatında yaklaşık on beş yıldır yapamadığım bir şey.

Havada silah sesleri vardı, muhtemelen yakındaki deniz üssünden geliyordu. "D.C.'den gelen trafik nasıldı?" Nooney sordu. Sorunun arkasındaki iğneyi fark etmemiştim: Eğitimdeki diğer ajanlar Quantico'da uyurken benim geceleri eve gitmeme izin veriliyordu.

"Sorun değil," dedim. "Doksan beşte akan trafikte kırk beş dakika. Fazladan bolca zaman bıraktım."

Nooney, "Büro bireyler için kuralları çiğnemesiyle tanınmaz," dedi. Sonra da kaşlarını çatmaya çok yakın, sıkı ve ince bir gülümseme takındı. "Elbette, siz Alex Cross'sunuz."

"Minnettarım," dedim. Öylece bıraktım.

Nooney idareye doğru yürürken, "Umarım bu zahmete değer," diye mırıldandı. Başımı salladım ve sempozyum tarzı bir odada yapılan derse girdim.

Dr. Horowitz'in bu günkü dersi benim için ilginçti. Beyin taramalarını kullanarak psikopatlar üzerinde orijinal bir araştırma yapmış olan Profesör Robert Hare'in çalışmalarına odaklandı. Hare'in çalışmalarına göre, sağlıklı insanlara "nötr" ve "duygusal" kelimeler gösterildiğinde, *kanser* veya *ölüm* gibi duygusal kelimelere şiddetli tepki veriyorlar. Psikopatlar ise kelimeleri eşit olarak algılamaktadır. "Seni seviyorum" gibi bir cümle bir psikopat için "Biraz kahve içeceğim" cümlesinden daha fazla bir anlam ifade etmez. Belki daha az. Hare'in veri analizine göre, psikopatları ıslah etme girişimleri onları yalnızca daha manipülatif hale getiriyor. Bu kesinlikle bir bakış açısıydı.

Materyalin bir kısmına aşına olmama rağmen, kendimi Hare'in psikopatik kişilik ve davranış "özelliklerini" not alırken buldum. Bunlardan kırk tane vardı. Bunları yazarken, kendimi çoğunun doğru olduğu konusunda hemfikir buldum.

Glibness ve yüzeysel çekicilik

Sürekli uyarılma ihtiyacı / can sıkıntısına yatkınlık

Herhangi bir pişmanlık veya suçluluk duygusunun olmaması

Sığ duygusal tepki Tamamen empati

eksikliği . . .

Özellikle iki psikopati hatırlıyordum: Gary Soneji ve Kyle Craig. İkisinin kırk "özellikten" kaçını paylaştığını merak ettim ve *G.S.* ve *K.C.*'yi uygun olanların yanına koymaya başladım.

Sonra omzuma bir dokunuş hissettim. Dr. Horowitz'e arkamı döndüm.

"Kıdemli Ajan Nooney sizi hemen ofisinde görmek istiyor," dedi Yönetici asistanı, hemen arkasından geleceğime güvenerek oradan ayrıldı.

Öyleydim.
Artık FBI'daydım.

Kıdemli Ajan GORDON NOONEY, Yönetim binasındaki küçük, sıkışık ofisinde bekliyordu. Üzgün olduğu belliydi, bu da istediğim etkiyi yarattı: Dersten önce konuşmamızdan bu yana geçen sürede neyi yanlış yapmış olabileceğimi merak ettim.

Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamam uzun sürmedi. "İçin zahmet etme. Bir dakika içinde buradan çıkacaksınız. Az önce müdürün ofisindeki Tony Woods'tan son derece sıra dışı bir telefon aldım. Baltimore'da bir 'durum' varmış. Görünüşe göre müdür *seni* orada istiyor. Eğitim derslerinizden öncelikli olacak."

Nooney geniş omuzlarını silkti. Arkasındaki pencereden sık ormanları ve birkaç ajanın koşu yaptığı Hoover Yolu'nu görebiliyordum. "Burada neden eğitime ihtiyacınız olsun ki, Dr. Cross? Casanova'yı Kuzey Carolina'da yakaladınız. Kyle Craig'i yakalayan adam sensin. Filmlerdeki Clarice Starling gibisin. Sen zaten bir yıldızsın."

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Casanova'yı ya da Kyle Craig'i yakaladığım için özür dilemeyeceğim."

Nooney bana doğru bir el salladı. "Neden özür dileyesin ki? Bugünkü derslerden muafsin. HRT'de seni bekleyen bir helikopter var. Rehine Kurtarma Ekibi'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Nerede olduğunu biliyorum."

Sınıf dağıldı, diye düşünüyordum helikopter pistine doğru koşarken. Atış poligonunda ateşlenen silahların *çatırtılarını* duyabiliyordum. Sonra helikoptere bindim ve kemerimi bağladım. Yirmi dakikadan kısa bir süre sonra Bell helikopteri Baltimore'a iniş yaptı. Nooney ile görüşmemi hâlâ atlatamamıştım. Bu görevi benim istemediğimi anlamış mıydı? *Neden* Baltimore'da olduğumu bile bilmiyordum.

Koyu mavi bir sedan içinde iki ajan beni bekliyordu. İçlerinden biri, Jim Heekin, hemen kontrolü ele aldı ve bana da yerimi gösterdi. El sıkışırken "Siz FNG olmalısınız," dedi.

Harflerin ne anlama geldiğini bilmiyordum, bu yüzden arabaya bindiğimizde Heekin'e ne anlama geldiklerini sordum.

Gülümsedi ve ortağı da gülümsedi. "Lanet olası yeni adam," dedi. "Şu ana kadar sahip olduğumuz şey kötü bir anlaşma. Ve çok sıcak," dedi Heekin.

"City of

Baltimore cinayet masası dedektifi de işin içinde. Muhtemelen bu yüzden seni burada istediler. Kendi evinde saklanıyor. Yakın ailesinin çoğu orada.

onunla birlikte. İntihara mı, cinayete mi yoksa her ikisine de mi meyilli olduğunu bilmiyoruz ama görünüşe göre aileyi rehin almış. Geçen yıl Güney Jersey'de bir polis memurunun yarattığı duruma benziyor. Bu polis memurunun ailesi babasının doğum günü partisi için bir araya gelmişti. Ne doğum günü partisi ama."

"Evde onunla birlikte kaç kişi olduğunu biliyor muyuz?" Ben sordum.

Heekin başını salladı. "En iyi tahminle, birkaç çocuk da dahil olmak üzere en az bir düzine. Dedektif hiçbir aile üyesiyle konuşmamıza izin vermiyor ve sorularımıza cevap vermiyor. Mahalledeki insanların çoğu da bizi burada istemiyor."

"Adı ne?" Kendi kendime birkaç not alırken sordum. Bir rehine pazarlığına dahil olmak üzere olduğuma inanamıyordum. Bana hâlâ mantıklı gelmiyordu ve sonra *geldi*.

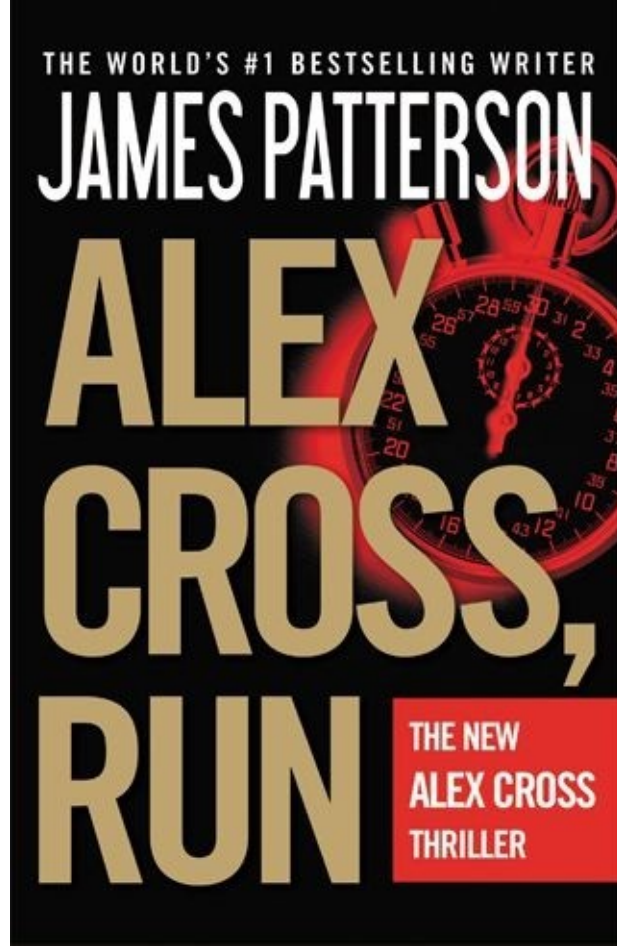
"Adı Dennis Coulter."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Dennis Coulter'ı tanıyorum. Onunla bir cinayet davasında çalışmıştım. Bir zamanlar Obrycki'de bir kile yengeç paylaşmıştık."

"Biliyoruz," dedi Ajan Heekin. "Sizi sordu."

[Genişletilmiş alıntıyı](#) bir okuyun ve *Büyük Kötü Kurt* hakkında daha fazla bilgi edinin.

Dedektif Alex Cross üç seri katilin peşinde, ama onun peşinde başka biri mi var?

Yeni Alex Cross romanından bir alıntı için sayfayı çevirin.

HER GÜN ÇIPLAK BİR KIZIN TELEFONA CEVAP VERDİĞİNİ GÖRMÜYORUM.
Kapıyı .

Beni yanlış anlamayın, yirmi yıllık kanun uygulayıcısıyım, geldi. Sadece o kadar sık değil.

"Garsonlar siz misiniz?" diye sordu bu kız. Gözlerinde parlak ama boş bir bakış vardı, bu da bana coşku veriyordu ve içeriden ot kokusu geliyordu. Müzik de gumbür gumbürdü, uzun süre dinlemek zorunda kalırsam bileklerimi kesmek istememe neden olacak türden acımasız bir teknoloji.

"Hayır, biz garson değiliz," dedim ve rozetimi gösterdim. "Metro polisiz. Ve hemen şimdi üzerine bir şeyler giymelisin."

Hiç etkilenmemişti bile. "Garsonların olması gerekiyordu," dedi özellikle kimseye söylemeden. Bu beni aynı anda hem üzdü hem de iğrendirdi. Bu kız henüz liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyordu ve tutuklamak için burada olduğumuz adamlar onun babası olacak yaşıydı.

Giriş ekibindeki kadın memurlardan birine "Giysilerini giymeden önce kontrol et," dedim. Benim dışımda beş üniformalı polis, Gençlik ve Aile Hizmetleri'nden bir temsilci, Fuhuş Birimi'nden üç dedektif ve arkadaşım John Sampson da dahil olmak üzere İkinci Bölge'den üç polis daha vardı.

İkinci Bölge Georgetown'dır - Fuhuş Birimi'nin her zamanki uğrak yeri değildir. Vardığımız N Caddesi'ndeki beyaz tuğlalı ev mahalle için tipik bir evdi ve muhtemelen değeri beş milyonun üzerindeydi. Altı ay önceden vekâleten ödenen kiralık bir mülktü, ancak evraklar DC'nin en çok talep gören plastik cerrahlarından biri olan Dr. Elijah Creem'e kadar uzanıyordu. Anlayabildiğimiz kadarıyla Creem bu "endüstri partilerinin" masraflarını karşılıyordu ve ortağı Josh Bergman da göz boyamayı sağlıyordu.

Bergman, M Caddesi'ndeki bir ofiste faaliyet gösteren yasal bir mankenlik ajansı olan Cap City Dolls'un sahibiydi ve yeraltı ticaretinde de bir kolu olduğu söyleniyordu. Departmandaki dedektifler, Bergman'ın bir eliyle yasal ajansını yönetirken, diğer eliyle de egzotik dansçılar, gecelik eskortlar, masözler ve porno "yetenekleri" gönderdiğinden oldukça emindi. Anlayabildiğim kadarıyla, ev şu anda "yeteneklerle" doluydu ve hepsi aşağı yukarı on sekiz yaşlarında görünüyordu. Azın üzerinde duruyorum.

Bu iki pisliği yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Kamera kayıtları Creem ve Bergman'ın o gece saat yedi civarında Minibar'da, dokuz buçukta da parti evinde olduklarını gösteriyordu. Artık sadece onları dumanla dışarı atma oyunuydu.

Kapalı fuayenin ötesinde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Ön salon ve resmi oturma odası tıklım tıklımdı. Bir yanda Kraliçe Anne mobilyaları ve parke zemin, diğer yanda yarı giyinik, müzik eşliğinde tepinen ve plastik bardaklardan içen çocuklar.

"Herkesin bu ön odada tutulmasını istiyorum," diye bağırdı Sampson üniformalılardan birine. "Bu ev için her zaman arama iznimiz var, o yüzden aramaya başlayın. Uyuşturucu, nakit para, defterler, randevu defterleri, cep telefonları, her şeyi kontrol ediyoruz. Ve şu lanet müziği de kapatın!"

Ekibin yarısını evin önünü güvene almak için bıraktık ve geri kalanını daha fazla partinin olduğu arka tarafa götürdük.

Açık mutfakta, mermer kaplı büyük adada büyük bir strip poker oyunu gibiydi. Yarım düzine kaslı adam ve bunun iki katı kadar iç çamaşırılı kız etrafta durmuş kart tutuyor, içiyor ve birkaç sigara dağıtıyordu.

Biz içeri girerken birkaçı kaçışmaya başladı. Kızlardan birkaçı çılgılık dışarı kaçmaya çalıştı ama biz çoktan yolu kapatmıştık.

Sonunda biri müziği kesti.

"Elijah Creem ve Joshua Bergman nerede?" Sampson odadakilere sordu. "Bana doğru cevap veren ilk kişi buradan bedava çıkış bileti kazanacak."

Siyah dantel sütyen ve kısa pantolon giymiş sıska bir kız merdivenleri işaret etti. Göğsünün geri kalanına oranla büyüklüğüne bakılırsa, tahminimce Dr. Creem ile en az bir kez bıçak altına yatmıştı.

"Yukarıda," dedi.

"Kaltak," diye mırıldandı biri nefesinin altında.

Sampson onu takip etmem için parmağıyla işaret etti ve yukarı çıktık. "Artık gidebilir miyim?" diye seslendi arkamızdan.

Sampson, "Önce sözünüzün ne kadar doğru olduğunu görelim," dedi.

İkinci kattaki salona vardığımızda boştu. Tek ışık, merdivenlerin yanındaki parlak antika bir masanın üzerindeki tek bir elektrikli kasırga lambasıydı. Duvarlarda binicilikle ilgili portreler ve evin arka tarafındaki kapalı çift kapının önünde son uzun bir Doğu yolluk vardı. Buradan bile diğer taraftan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu sefer eski tarzdı. Talking Heads, "Burning Down the House."

Dikkat et, peşinde olduğun şeyi . Güzel bebekler, garip ama yabancı değiller.

Gülüşmeleri ve iki farklı erkek sesini de duyabiliyordum. " böyle, tatlım. Biraz daha yaklaş. Şimdi külotunu indir." "Evet, işte bankadaki para diye buna denir."

Sampson bana kusacakmış ya da birini öldürecekmiş gibi bir bakış attı.

"Hadi yapalım şunu," dedi ve koridora çıkmaya başladık.

"POLİS! !"

Sampson'ın sesi her şeyin üzerinde gürledi. Maun panelli kapıya sert bir vuruş yaptı -kendi versiyonu olan vur ve duyur- ve sonra kapıyı fırlatıp açtı.

Elijah Creem hemen içeride duruyordu, resimlerinde gördüğüm kadar derli toplu görünüyordu; arkaya yatırılmış sarı saçlar, kare şeklinde çene yarığı, mükemmel kaplamalar.

O ve Bergman tamamen giyinikti. Diğer üçü o kadar değil. Bergman'ın önünde bir iPhone vardı ve kral boy kızak yatağın üzerinde sahneledikleri tuhaf küçük ménage à trois'in videosunu çekiyordu.

Kızlardan biri dümdüz uzanmıştı. Sütyeninin önü açıktı ve parlak pembe tangası ayak bileklerine kadar inmişti. Ayrıca yatağın kenarındaki uzun gri metal bir tanka bağlı bir tür şeffaf solunum maskesi takıyordu. Kızın üstündeki çocuk, gözlerinin etrafındaki siyah göz bağı dışında çırılçıplaktı, diğer kız ise elinde küçük bir dijital kamerayla onun üzerinde duruyor ve başka bir açıdan daha fazla video çekiyordu.

"Bu da ne böyle?" Creem dedi ki.

"Benim sorum da tam olarak buydu," dedim. "Kimse kımıldamasın."

Maskeli kız hariç hepsi gözlerini kocaman açmış bize bakıyorlardı. Kendinde değil gibiydi.

"Tankın içinde ne var?" Sampson ona doğru giderken ben de "Tankta ne var?" diye sordum.

"Bu nitröz oksit," dedi Creem. "Sadece sakın . O iyi." John ona

"Canın cehenneme," dedi ve maskeyi kızın üzerinden indirdi.

Azotun yarattığı vızıltı oldukça kısa sürüyor ama bu çocukların kullandığı tek şeyin bu olduğunu bir an bile düşünmedim. Komodinin üzerinde daha fazla XTC olduğunu tahmin ettiğim birkaç mavi tablet vardı. Ayrıca birkaç küçük kahverengi cam şişe, muhtemelen amil nitrat yarısı boş bir beşlik Cuervo Reserva.

Creem gözlerimin içine bakarak, "Beni dinle" dedi. Anladığım kadarıyla buradaki elebaşı oydu. "Köşedeki evrak çantasını görüyor musun?"

"Elijah? Ne yapıyorsun?" Bergman sordu ama Creem cevap vermedi. Sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi hâlâ beni izliyordu.

"O çantada içinde otuz bin dolar olan bir zarf var," dedi.

Sonra antika dolabın üzerindeki kahverengi deri çantadan yatak odasının arka tarafındaki üç pencereden birine doğru dikkatle baktı. Püsküllü perdelerin hepsi çekilmişti ama ne yapmak istediği çok açıktı.

"Sence otuz bin dolar ne kadar zaman eder?" dedi.

Her şey hakkında inanılmaz derecede soğukkanlıydı. Ve kibirli. Sanırım tamamen benim yapmamı bekliyordu.

"Pencereden tırmanacak bir tipe benzemiyorsun Creem," dedim. "Normalde hayır," dedi. "Ama eğer kim olduğumu biliyorsan, o zaman Burada tehlikede olan çok şey var - bir aile, bir tıbbi uygulama -"

"Sadece geçen yıl altı buçuk milyon gelir elde ettik," dedim. "Kayıtlarımıza göre."

"Bir de tabii ki bu şehirde paha biçilemez olan itibarım var. Ne diyorsunuz dedektif? Anlaştık mı?"

Kafasında çoktan pencereyi yarıladığını söyleyebilirdim. Bu, istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı.

Ama yine de ben on yedi yaşında, kendi imajıyla sorunu olan bir kız değildim.

"Sanırım en iyi ortağım ifade etti," dedim ona. "Ne demiştin John?" "Canın cehenneme gibi bir şey," dedi Sampson. "Bu çocuklar kaç yaşında, Creem?"

Dr. Creem'in üstün etkisi ilk kez tam ortadan çatlamış gibiydi. Aptalca sırtışı kayboldu ve gözleri daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Lütfen," dedi. "Geldiği yerde daha çok para var. Çok daha fazla. Eminim bir çözüm bulabiliriz."

Ama bu adamla işim çoktan bitmişti. "Sessiz kalma hakkına sahipsin -"

"Yalvarmak istemiyorum."

"O zaman yapma," dedim. "Söyleyeceğin her şey sana karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır -"

"Tanrı aşkına, beni mahvedeceksin! Bunu anlıyor musun?"

Yalnızca narsisizm bile şaşırtıcı sayılırdı. Burada ne yaptığına dair bilgisizliği daha da fazlaydı.

"Hayır, Dr. Creem," dedim onu çevirip kelepçeleri takarken. "Bunu zaten kendinize yaptınız."

ELIJAH CREEM'İN ÖLÜMÜNDEN İKİ AY SONRA

TALİHSİZ SKANDAL manşetlere çıktığında, bir değişiklik yapmaya hazırды. Büyük bir değişiklik. Biraz zaman, iyi bir avukat ve bolca paranın neler yapabileceği inanılmazdı.

Tabii ki, henüz ormandan çıkmamıştı. Ve nakit sonsuza kadar sürmeyecekti. Miranda'nın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa tabii. Bugünlerde onunla sadece kendi avukatı aracılığıyla konuşuyordu ve müstakbel eski Bayan Creem onları Newport'taki ailesinin evine gönderdiğinden beri Chloe ya da Justine'i görmesine izin verilmiyordu. Avukatın söylediğine göre okul yılını orada tamamlayacaklardı.

Kızların sessizliği de sağır ediciydi. Sarışın güzellerinin üçü de -Miranda, Justine, Chloe- tıpkı bir kapıyı kapatır gibi hızla ona sırtlarını .

geline, Dr. Creem'in (ya da Dr. Creep'in, daha az tuzlu birkaç paçavranın ona taktığı isimle) Joshua Bergman'ın ne yazık ki reşit olmayan birden fazla çırağıyla seks karşılığında cerrahi prosedürleri takas ettiği basında yer aldığından beri, bırakın kayıt yaptırmayı, konsültasyon bile yapılmamıştı. Bu ve Creem'in evindeki bilgisayarında biriktirdiği küçük video koleksiyonu arasında, mahkemeye çıkmaları halinde hapis cezası alma olasılığı hâlâ çok yüksekti.

İşte bu yüzden Elijah Creem'in bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Eski klişe neydi? *Bugün hayatınızın geri kalanının ilk günü mü?*

Evet, gerçekten. Ve bunu değerlendirecekti.

Joshua telefonda ona, "Hapse giremem Elijah," dedi. "*İstemediğimi* söylemiyorum. Yani, *yapamam*. Gerçekten orada başarılı olabileceğimi sanmıyorum."

Creem daha iyi duyabilmek ve M Caddesi'nden geçenler tarafından duyulmamak için elini kulağındaki Bluetooth'un üzerine koydu.

"Sen benden daha iyisin, Joshua. En azından sık seviyorsun." "Ben ciddiğim, Elijah."

"Şaka yapıyorum, Josh. Ve inan bana, ben de senden daha istekli . Bu yüzden işin noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz."

"sen?" Bergman sordu. "Sesin bir tuhaf geliyor." "Maske yüzünden," dedi Creem ona.

"Maske mi?"

"Evet. Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Planlarda bir değişiklik oldu."

Maske, insan vücudundan kalıplanmış ustaca bir lateks bileşimiydi.

Formlar. En yeni şey. Creem skandal patlak verdiğiinden beri bunu deniyordu ve kendi ünlü yüzü sosyal bir sorumluluk haline gelmişti. Şimdi, Design Within Reach'in önündeki cam vitrinin önünden geçerken, kendi yansımasını zar zor tanıyordu. Tek gördüğü çirkin, yaşlı bir adamdı; solgun bir cilt, çökmüş yanaklar ve karaciğer lekeli bir kafa derisi üzerinde kuru, gümüş rengi saçlardan geriye kalan acınası bir kalıntı. Aslında muhteşemdi. Hatta şiirseldi. Yansımadaki yaşlı adam da en az Dr. Creem'in bugünlerde hissettiği kadar harap görünüyordu.

Koyu çerçeveli gözlükler gözlerinin etrafındaki açıklıkları maskeliyordu. Dudakları sıkı ve rahatsız edici olsa da, maske takılıyken konuşabileceği, içebileceği, yemek yiyebileceği -herhangi bir şey- kadar da biçime uygundu.

"Bunun işe yarayacağından emin olana kadar sana haber vermek istemedim," dedi Creem Bergman'a, "ama sana bir sürprizim var."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir sürpriz?" Bergman sordu.

"Joshua, Fort Lauderdale'i hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden önce hatta uzun bir duraklama oldu.

"Elbette," dedi sessizce.

"Bahar tatili, 1988."

"Hatırladığımı söyledim," diye tersledi Bergman ama sonra tekrar yumuşadı.

"O zamanlar sadece bir çift fetüsdük."

"Uzun zaman geçtiğini biliyorum," dedi Creem. "Ama bunu çok düşündüm ve sessizce gecenin karanlığına karışmaya hazır değilim. Siz hazır mısınız?"

"Tanrım hayır," dedi Bergman. "Ama sen-"

"Ne dediğimi biliyorum. O uzun zaman önceydi. Bu ise şimdi."

Creem arkadaşının uzun, yavaş bir nefes aldığını duydu.

"Tanrım, Elijah," dedi. "*Gerçekten mi?*"

Sesi korkmuş gibiydi ama daha çok heyecanlanmış gibiydi. Mousy eğilimlerine rağmen, Bergman'ın harika bir şekilde çarpık bir çizgisi de vardı. Cinayetler onu her zaman Creem'den daha çok heyecanlandırmıştı.

Creem için bunlar şey kadar katartıktı. Sona giden bir yol. Ve bu sefer, tamamen yeni bir gündemi vardı.

"Yani... bu gerçekten oluyor mu?" dedi Bergman.

"Benim için öyle," dedi Creem ona.

"Ne zaman?"

"Şu anda. Konuştuğumuz gibi dışarı çıkmasını bekliyorum."

"Peki, dinleyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Creem. "Neden aradığımı sanıyorsun? Ama daha fazla konuşmak yok. İşte geliyor."

CREEM KENDİNİ AŞAĞI SOKAĞIN KARŞISINDA KONUMLANDIRDI. KÖPEK YOGASI Akşam yedi kırk beşteki ders . Potomac Caddesi'ne ilk çıkanlar arasında uzun boylu, orantılı bir sarışın olan Darcy Vickers da vardı.

Uzun ya da sarışın kısmını üstlenemezdi ama orantılı unsurların hepsi onun sayesinde. Darcy'nin geniş göğsü, kaşlarının ve dudaklarının mükemmel simetrik kavisi ve güzelce inceltilmiş kalçaları Dr. Creem'in en iyi çalışmalarından bazılarını temsil ediyordu.

Darcy Vickers şimdiye kadar minnettarlığının ilk damlasını bile ifade etmemişti. Ona göre dünya onun uşaklarıyla doluydu. Gerçekten de tipik bir örnekti; steroida bir hak duygusuna ve mümkün olduğunca uzun süre güzel kalmak için umutsuz bir ihtiyaca sahip bir K Street lobicisi.

Hepsi çok tanıdık. Eve çok yakın, gerçekten.

Dean & Deluca'nın dışında beklerken, kadın bugünlerde onun gibi kadınlar ne yemeye tenezzül ediyorsa onu almak için içeri koştu. Kasadaki sırayı beklerken, cep telefonu ile umursamaz bir şekilde konuşmasını izledi. Sonra tekrar caddenin karşısına geçti ve Darcy'nin Bimmer'ının park edildiği garaja doğru arnavut kaldırımını onu takip etti.

Çok fazla mesafe koymaya gerek yoktu. O sadece rüzgârlık ve ortopedik ayakkabılar giymiş bir moruktu ve dünyanın Darcy Vickers'ları için görünmezdi. Garajın ıssız üçüncü katına ulaştıklarında aralarındaki mesafeyi yirmi metreden daha aza indirmişti.

Darcy elindeki kumandaya bastı ve Bimmer'ın bagajı yumuşak bir klik sesiyle açıldı. İşte o zaman hamlesini yaptı.

"Affedersiniz, Miranda?" dedi yarı ürkek bir sesle.

"Üzgünüm, hayır," dedi Darcymarket çantasını ve mor yoga matını bir bakış bile atmadan bagaja bırakarak.

"Komik," dedi. "Ona çok benziyorsun." Kadın cevap ver, aralarındaki o görünmez kişisel alan çizgisini aşarak daha da yaklaştı. "Aslında neredeyse tıpatıp ona benziyorsunuz."

Şimdi arkasını döndüğünde, yüzündeki sıkıntı botokstan bile belli oluyordu.

"Dinle," dedi, "kabalık etmek istemem-" "Asla yapmazsın, Miranda."

Adam tam üzerine geldiğinde, kadın onu savuşturmak için elini uzattı. Ama Dr. Creem görüldüğü yaşlı adamdan daha güçlüydü. Darcy Vickers'dan da güçlüydü. Darcy seslenmeye çalışırken sol eli ağzını kapattı.

"Benim, tatlım," diye fısıldadı. "Kocan. Ve endişelenme. Her şey affedildi."

Biftek bıçağını karnının derinliklerine saplamadan önce, kadının gözlerindeki şaşkınlığı görecektik kadar uzun bir süre durakladı. Bir neşter iyi olurdu ama şimdilik kendi mesleğinin aletlerinden uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu.

Darcy Vickers'ın ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşalır gibi oldu ve öne doğru yığılıp orta yerinden büküldü. Bıçağı çıkarmak için biraz uğraştı ama sonra bıçak bir anda serbest kaldı.

Creem hızlı bir bacak hareketiyle kadının ayak bileklerini yerden kesti ve onu bagaja doğru kaldırdı. Kadın hiç debelenmedi bile. Sadece birkaç guruldama sesi duyuldu, ardından yarım yamalak alınan birkaç nefesin gırtlaktan kesilmesi geldi.

Her şeyin telefondan Bergman'ın kulaklarına ulaştığından emin olmak için iyice yaklaştı. Sonra tekrar bıçakladı, bu sefer göğsüne. Ve bir kez daha aşağıya, femoral arteri hızlı, L şeklinde bir hareketle açtı, böylece iyileşme şansı olamazdı.

Hızla çalışarak kadının uzun sarı saçlarından bir tutamı eline aldı ve bıçağın tırtıklı kenarıyla kesti. Sonra bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, neredeyse bitene kadar, kafa derisinin yırtık yamalar halinde görüldüğü yere kadar kesti. Sadece bir avuç dolusu saçı kendine ayırdı, bir Ziploc poşetine koydu ve geri kalanını vücudunun etrafında tutamlar halinde bıraktı.

Yaşadığı kadar çirkin bir şekilde öldü. Ve Dr. Creem şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

İşi bittiğinde Creem bagajı kapattı ve M Sokağı'na inen en yakın merdivenleri kullanarak uzaklaştı. Garajdan çıkıp kaldırıma çıkana kadar konuşmadı.

"Joshua?" dedi. "Hala orada mısın?"

Bergman'ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Ben... buradayım," dedi. Nefesi hırıltılıydı, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Sen..." Creem sırtı ama biraz da iğrenmişti. "Joshua, mastürbasyon mu yapıyordun?"

"Hayır," dedi arkadaşı çok hızlı bir şekilde. Her şey bir yana, Bergman'ın ironik bir alçakgönüllülük anlayışı vardı. "Bitti mi?" diye sordu sonra.

Creem, "İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi," dedi. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Evet," dedi Bergman.

"Sıra sende, eski dostum. Ne pişirdiğini görmek için

sabırsızlanıyorum." [Genişletilmiş bir alıntıyı](#) okuyun ve *Alex*

Cross, Run hakkında daha fazla bilgi edinin.

Telif Hakkı

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif Hakkı© 2002 James Patterson

The Big Bad Wolf'tan alıntı telif hakkı© 2003 James Patterson *Alex Cross, Run*'dan alıntı telif hakkı © 2013 James Patterson Yazar fotoğrafı Deborah Feingold

Kapak telif hakkı© Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company

Hachette Kitap Grubu

237 Park Avenue, New York, NY 10017

littlebrown.com

twitter.com/littlebrown

İlk e-kitap baskısı: Ekim 2003

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376- 6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN 978-0-446-40934-6

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.